

Thương

Contents

Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64

Thương

Giới thiệu

Thể loại: giang hồ, phụ tử, niên thượng, 1 chút ngược luyến, HEEdit: Hạ Hàn Nguyệt. Ngay khi còn nhỏ thì Thanh Y đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong>

1. Chương 1

Thanh Y từ trong mộng tỉnh lại, một thân mồ hôi lạnh.

“Sao vậy? Làm ác mộng?” Giáng Y khoác áo ngồi xuống, cầm khăn lau khô mồ hôi trên trán Thanh Y.

Thanh Y nhẹ mím cười, dưới ngọn đèn, nhưng lại yếu ớt đến đáng thương, “Không có việc gì, bất quá là mộng yểm thôi.”

Giáng Y nhẹ vỗ nhẹ lưng hắn, đưa qua một chén trà xanh.

“Mau đi ngủ đi, ngày mai đến phiên người trực, vạn nhất xảy ra sai lầm, trong giáo hình phạt không hảo ngoạn.”

Giáng Y gật đầu, quay đầu lại nằm xuống, lo lắng, vừa lại dặn dò một câu, “Tái ác mộng thì bảo ta.”

Thanh Y gật đầu, thổi tắt đèn, vô luận như thế nào nhưng lại ngủ không được, nghe Giáng Y hô hấp dần dần trầm thấp, biết hắn ngủ say, mới sâu kín thở dài, phi xiêm y ngồi xuống, ngoài cửa sổ nguyệt nhi chính mình.

Thanh Y là làm ác mộng, hắn mơ thấy mẫu thân.

Khi đó Thanh Y bốn tuổi, mặc dù nhỏ, nhưng lại nhớ rõ một chút chuyện.

Hắn vẫn còn rõ ràng nhớ rõ, mẫu thân đỏ hai mắt, đỏ của máu, trong nháy mắt, Thanh Y nhớ lại con chó bị nhốt trong vườn, đó là phụ thân đưa cho hắn trắng tròn quà sinh nhật, nhưng lại đầy dã tính, ngày thường chính là cái loại này ánh mắt, phảng phất muốn đem người nuốt vào. Thanh Y tại khóc, mẫu thân nhưng không có rơi lệ, nàng lẳng lặng nói: “Người không có phụ thân.” Thanh Y dùng sức lắc đầu, hắn nhớ phụ thân, mặc dù phụ thân cũng không tần trách, hàng năm, phụ thân chỉ biết trở về một hai lần, nhưng mỗi lần trở về, chung quy sẽ ôm Thanh Y, đem Thanh Y cao cao giơ quá đầu.

Mẫu thân một cái tát đánh vào trên mặt hắn, “Người không có phụ thân. Nhớ kỹ, là hắn giết ngoại công, giết mẫu thân, cũng giết người đệ đệ.” Vừa nói, mẫu thân nhẹ nhẹ vỗ về có chút hờ ra tiểu phúc. Trong phủ ma ma từng nói cho Thanh Y, nơi đó có hắn tiểu đệ đệ, Thanh Y vẫn thật hiếu kì, đệ đệ tại sao sẽ ở trong bụng mẫu thân? Thanh Y luôn ghé vào trên tiểu phúc của mẫu thân, nghe đệ đệ thanh âm.

“Thần Nhi, quỳ xuống, thề.” Mẫu thân khuôn mặt bình tĩnh mà lạnh lùng.

Thanh Y thuận theo quỳ xuống.

“Ta không cho người nhắc lại phụ thân người, người không có phụ thân, nhớ kỹ, Triệu Phong là cừu nhân của người. Đời này, không cho người tái gọi hắn phụ thân!”

Một trận gió lạnh thổi qua, Thanh Y đánh một cái rùng mình. Mở mắt, chân trời đã trở nên trắng.

Ngoài cửa tiếng chuông vang ba tiếng, Thanh Y vội sửa sang lại quần áo, đơn giản rửa mặt chải đầu, sớm đứng trước Thần Dạ Lâu.

Trong Thần Dạ Lâu, bóng người mơ hồ thông thả.

Tiểu cung nữ bưng bồn đi ra, bước đi không loạn, lui tới, nhưng lại ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Thanh Y vội đi vào, cách rèm quỳ xuống, “Chủ thượng.”

“Ân.” Người trong rèm gật đầu.

Thanh Y vội đi vào, cúi đầu nửa quỳ tại trước mặt nam nhân, nâng lên hắn tóc dài, cầm lấy lược, nhẹ nhàng sơ thuận.

Nam nhân nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong gương đồng chiếu ra chính là anh tuấn khuôn mặt, nhìn không ra tuổi, mặc dù anh tuấn trên mặt không có một chút nếp nhăn, mặc dù tóc dài đen phát sáng khỏe mạnh, nhưng lại không ai nghĩ rằng hắn là một khinh cuồng thiếu niên. Bởi vì ánh mắt của hắn, không có thiếu niên nào, sẽ có một đôi thâm trầm ngoan lệ ánh mắt như vậy.

“Người sắc mặt không tốt.” Nam nhân nâng lên cằm của hắn.

“Đem qua làm ác mộng.” Thanh Y cung kính, không dám ngẩng đầu.

Nam nhân hôm nay tựa hồ tâm tình không sai, “Thật tốt, người còn có thể nằm mơ, bốn tọa đã thật lâu chưa từng nằm mơ.”

Thanh Y không dám nói lời nào, cúi đầu, một chút chải lấy mái tóc dài của hắn, phảng phất đó là hắn duy nhất quan tâm chuyện tình.

Nam nhân đứng lên, “Theo ta đi Tru Thiên Các.”

Tru Thiên Các kiến trên Tru Thiên Phong, cao vút trong mây, hùng vĩ dị thường.

Thanh Y đi theo Giáo chủ phía sau, nhắm mắt theo đuôi.

Toàn bộ Tru Thiên Giáo đều biết, Thanh Y vốn là nội thị được Giáo chủ sủng nhất.

Thanh Y vốn là Giáo chủ thân thủ nuôi lớn, cũng là Giáo chủ thân thủ giáo võ công. Tru Thiên Giáo, không chỉ vốn là võ lâm chí tôn, tại triều đình cũng là hết sức quan trọng, hôm nay Nam Tống tiểu triều đình an phận ở một góc, quân Kim nhập quan, Tru Thiên Giáo chủ chẳng những vốn là võ lâm tôn sư, càng lại là Đại Tống thân vương, rất nhiều chuyện, đều là dựa vào hắn. Từ Khâm Huy Nhị Tông bị Kim nhân bắt đi, Đại Tống tư lịch cao nhất đó là này Giáo chủ, chính là hiện tại hoàng đế, thấy hắn cũng muốn lễ nhượng ba phần.

Trong Tru Thiên Các, hoàng bào tuổi trẻ thái tử đã đang đợi hắn.

Thấy Giáo chủ, thái tử cung kính song tất quỳ xuống, “Tham kiến nghĩa phụ.”

Giáo chủ mắt lạnh xem hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Thái tử tại trong cung vạn nhân chi thượng tôn quý, khi nào chịu qua như thế vắng vẻ, không khỏi cắn cắn môi.

Giáo chủ thậm chí không có gọi hắn đứng lên, “Người phụ hoàng đưa người lại đây, nói vậy nên giao đãi cũng giao đãi qua.”

“Dạ.” Thái tử gật đầu, hắn là trong Tống thị tộc, ưu tú nhất bình tĩnh nhất thiếu niên, nếu không, hoàng đế cũng không phái hắn đến đàm này đại nhâm.

“Ta không có tử tự. Người phụ hoàng đã muốn ta truyền cho người y bát, vậy người liền phải gọi ta là phụ.”

“Dạ, nghĩa phụ.”

“Nếu kêu tiếng nghĩa phụ này, đó là người trong Tru Thiên Giáo, vậy liền thủ nơi này quy củ.” Dứt lời, quay đầu lại xem một chút Thanh Y.

Thanh Y nhanh đi tới, cung kính hướng thái tử hành lễ, “Thiếu chủ đi theo ta.”

Lời nói chưa dứt âm, chỉ nghe được một tiếng gầm lên, “Tru Thiên tặc nhân! Để mạng lại!” Chỉ thấy một người bóng đen, một đạo thanh quang, thẳng hướng Giáo chủ.

Cơ hồ nhìn không thấy bọn họ như thế nào ra chiêu, cái kia thích khách đã bị chấn ra một trường có hơn, kiếm vỡ thành thiết mặt (sắt vụn), một chút chiếu vào trên đại điện, phảng phất bầu trời ánh sao.

“Dẫn đi, hảo hảo tra khảo.” Giáo chủ thậm chí không xem thích khách một cái, xoay người rời đi.

Thanh Y thở dài, xoay người phân phó thị vệ, “Mang đi Hình Đường.”

Mấy người thị vệ đáp lời, dẫn theo thích khách rời đi, Thanh Y lúc gần đi nhìn thoáng qua cái kia thích khách, bất quá mười lăm sáu tuổi bộ dáng, gương mặt giảm tước thâm thúy, che giấu không được anh tuấn tú khí.

Từ Tru Thiên Các đi ra, thái tử cảm giác được huyết cũng lạnh, quả thật danh bất hư truyền, không chỉ có vốn là Giáo chủ lãnh huyết Vô Tình, ngay cả nho nhỏ thị vệ đều là như vậy luyện ít lời. Thái tử đột nhiên nhớ tới phụ hoàng trước khi đi giao đãi, “Nếu muốn khôi phục ta Đại Tống giang sơn, chỉ có dựa vào người thúc phụ Triệu Tru Thiên.”

“Thiếu chủ, ta là Thanh Y.” Thanh Y đối với hắn mỉm cười.

“Thanh Y?” Thái tử cũng cười, “Ta gọi là Minh Chiêu. Thanh Y? Chẳng lẽ các người nơi này còn có Bạch Y Hồng Y?”

“Không có. Bất quá có Chu Y, Tử Y, Chanh Y, Lục Y, Giáng Y cùng Lam Y. Chúng ta là Giáo chủ thân thị, như nhau cũng ở lại trong cung làm việc, không tiếp nhận nhiệm vụ.”

“Vậy tiếp nhận nhiệm vụ chính là người nào?”

“Kiếm Thần, Phủ Thần, Dao Thần, Kích Thần. Bốn họ bốn người tiếp chính là bên ngoài nhân vật, đều là sắt sá phong vân một mình đâm đương một phía nhân vật. Dạ Sát, Dạ Ẩn, Dạ Trần, Dạ Huyết tiếp là ám sát nhiệm vụ, chưa bao giờ thất thủ. Xuân Cáp, Thu Nhận, Đông Nha, tiếp chính là tìm hiểu tin tức nhiệm vụ, còn có Khỉ Sắc, Y Nỉ, Thanh Cừ, Phù Dung tiếp chính là...” Thanh Y đột nhiên ngừng miệng.

“Tiếp là cái gì?” Thái tử tò mò hỏi.

“Mị hoặc.” Thanh Y suy nghĩ chỉ chốc lát, mới chậm rãi nói.

“Mị hoặc?”

“Đó là mị thuật, có đôi khi cũng hết sức cần thiết.”

“Mị thuật? Vậy nhất định vốn là hết sức xinh đẹp nữ nhân, không biết so với bá phụ Lý Sư Sư như thế nào?”

“Ai nói mị thuật nhất định là nữ nhân?”

“Nam nhân nhưng cũng mị hoặc thượng chủ?” Thái tử khó hiểu.

Thanh Y gật đầu, “Thiếu chủ chờ hỏi nhiều này đó.”

Thái tử ân một tiếng, lại hỏi, “Ta mới vừa rồi nghe người nói Xuân Cáp, Thu Nhận, Đông Nha, tựa hồ thiếu đi một người Hạ, kỳ quái.”

“Vốn là có, Hạ Cừ, bây giờ đã không có.”

“Hạ Cừ? Hắn đi nơi nào rồi?”

Thanh Y buông liềm hạ con người, “Đã chết.”

“Đã chết?” Thái tử kinh hô, toại tức tự giễu nói, “Ta còn tưởng rằng nghĩa phụ thủ hạ chính là nhân vật, không ai bị thương.”

“Chủ thượng thủ hạ chính là nhân vật, đều là thiên chọn vạn tuyển ra tới tinh anh, trên giang hồ khiêu lương tiểu sừ (tôm tép nhãi nhép), còn không để vào mắt. Hạ Cừ như thế nào lại chết trên tay người ngoài?”

“Vậy hắn chết như thế nào?”

“Không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Không hoàn thành nhiệm vụ liền phải chết?” Thái tử kinh hãi.

“Đây là Tru Thiên Giáo quy củ.”

“Hảo tàn khốc.” Thái tử thì thào, “Rốt cuộc là cái gì đại nhiệm vụ, đáng giá như thế?”

“Tru sát Võ Đang một môn.”

“Võ Đang trăm năm đại phái, quả thật đáng giá chút tâm tư. Nhưng Võ Đang không phải bị các người thuận lợi diệt môn sao?”

“Chủ thượng ra lệnh, tru sát Võ Đang trên dưới, không để lại người sống, nhưng Hạ Cừ để lọt một người. Phái Võ Đang tiểu sư muội Nguyễn Nghi Thường năm đó hoàn tục, gả tới Thục Trung Đường môn.”

“Chỉ vì cái này?” Thái tử kinh hô.

Thanh Y thần nhiên liếc hắn một cái, “Hắn đáng chết. Thiếu chủ, ngàn vạn lần không nên đem Chủ thượng lời nói coi như trò đùa, nếu không, có hại chính là người.”

“Người thật sự là vô nhân tính! Này Hạ Cưu tái như thế nào, coi như là người đồng môn, người sao có thể...” Thái tử trưởng được vẻ mặt đỏ bừng.

Thanh Y gục đầu xuống, không nói, suy nghĩ nhưng lại bay tới nơi rất xa...

2. Chương 2

Mười năm trước, hắn mới vừa vào Tru Thiên Giáo, chỉ có mười một tuổi. Hắn, Hạ Cưu cùng Giáng Y vốn là cùng nhau vào, bọn họ đều là từ trong mây ngàn cô nhi tuyển ra nổi bật, từ tiền vào giáo, bọn họ liền đã không có tên, đã không có nhà, cùng ngoại giới chặt đứt quan hệ. Giáng Y vốn là một hài tử nhất gan, hắn luôn oa tại góc tường, sợ hãi mở to hai mắt. Hạ Cưu cũng rất nháo, hắn len lén viết ba chữ “Trần Thượng Văn” trên giấy, hắn đối với Giáng Y cùng Thanh Y nói, “Này vốn là tên của ta, ta trí nhớ bất hảo, sợ quên, các người giúp ta nhớ kỹ!” Lúc nói lời này, hắn thần thái bay lên, vẫn lấy tay gãi tóc.

Hạ Cưu luôn nói, chính mình phụ thân vốn là một đại anh hùng, hắn nhất định sẽ đến tiếp chính mình đi ra ngoài. Lúc hắn nói như vậy, luôn vung lên khóe miệng. Tất cả hài tử cũng chê cười hắn, chỉ có Thanh Y cùng Giáng Y, bọn họ nhưng là gật đầu, nói: “Hắn sẽ đến.” Hạ Cưu đó là hoài như vậy tâm tư, tại Tru Thiên Giáo cái này lạnh như băng tàn khốc địa phương, cười lớn lên.

Thanh Y một mực chú ý trong giáo tất cả tư liệu tài liệu, hắn biết, Hạ Cưu phụ thân không phải đại anh hùng, chỉ là một cái bị tửu sắc kéo chân hoàn khổ đệ tử, nương hắn cũng không phải hắn nói như vậy ôn nhu chăm sóc, chỉ là một công vụ tâm kế thanh lâu nữ tử. Năm đó cố ý hoài hài tử, nhân cơ hội khốc lóc đến Trần gia, muốn Hạ Cưu phụ thân phụ trách, vì vậy, nàng liền thành Trần gia thứ bảy phòng di thái thái. Sau lại, Hạ Cưu phụ thân nhiễm bệnh hoa liễu, đi đời nhà ma, trong nhà nợ nần chồng chất, thụ ngã hồ tôn tán (cây đổ bầy khỉ tan), Hạ Cưu nương liền cùng quản gia bỏ trốn, Hạ Cưu đó là bị bán đến tay bọn buôn người gán nợ.

Nhưng là, Thanh Y chưa từng vạch trần quá Hạ Cưu huyền mộng, mỗi lần, lúc Hạ Cưu nói, chính mình anh hùng phụ thân sẽ đến cứu hắn, Thanh Y luôn ôn nhu cười phụ họa, bởi vì hắn biết, làm một người có mộng, thường thường sống có điều khoái hoạt.

Tối đêm, an bài xong thái tử chỗ ở, Thanh Y liền đi Hình Đường.

Thị vệ đưa hắn nghênh đi vào, cái kia thích khách ngay tại thạch thất trong cùng.

Thanh Y đến gần, tinh tế đánh giá, thích khách hết sức trẻ, chỉ có mười lăm sáu tuổi, nhưng lại là kiên cường. Trên người lớn nhỏ vết thương, có đàng điều roi dấu vết, cũng có lạc thiết đao phủ vết thương, hết sức làm cho người ta sợ hãi.

“Hỏi ra sao?”

“Hỏi ra đại khái, hắn gọi Vô Tình, học chính là Tuyệt Tình Cung công phu.”

“Chỉ có này đó?” Thanh Y mặt nhăn nhu mày, ít như vậy tin tức, Chủ thượng vốn là sẽ không hài lòng.

“Phải, vốn đang có thể hỏi nhiều chút, nhưng là hắn hôn mê, dùng nước lạnh cũng không tỉnh, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi.”

Thanh Y gật đầu, “Người đi ra ngoài.”

Thị vệ hành lễ đi ra ngoài, Thanh Y mới từ trong lòng lấy ra một cái nho nhỏ bình sứ. Đó là tốt nhất thuốc trị thương. Thanh Y vẫn cũng không vốn là người lạnh lùng Vô Tình. Nhớ rõ lúc đầu, lúc Hạ Cưu phạm sai lầm, Thanh Y tại Thần Dạ Lâu quỳ cả ngày, Hạ Cưu vẫn là bị xử tử, Thanh Y bị Giáo chủ điều tại trụ đồng trong vườn, đánh một đêm, Giáo chủ nắm hắn cảm nói, “Ta không phải không thể tha hắn, chỉ cần tâm tình ta hảo, hắn còn có sinh cơ. Nhưng là người không nên thay hắn cầu tình. Nhớ kỹ, Thanh Y, là người hại chết hắn.” Từ đó về sau, Thanh Y liền biết, chính mình thiện lương cùng đa tình chỉ biết hại chết càng nhiều người, từ đó về sau, Thanh Y học xong, mang một cái mặt nạ thật dày.

Thanh Y nhẹ nhàng cởi quần áo hần, đem được đều đều rắc vào trên người hần, thiếu niên vô ý thức rên một tiếng.

Trên lưng vết thương dữ tợn đáng sợ, Thanh Y thậm chí không dám đi nhìn. Thiếu niên ngực, giữa tầng điệp vết sẹo, mơ hồ một cái phi long văn, đỏ sậm như huyết, vừa lại như tương tự hồng đậu.

Thanh Y cả người run rẩy một chút, vô ý thức sờ chính mình ngực, nơi đó có một thai ký giống nhau như đúc.

Thanh Y còn nhớ rõ, bốn tuổi năm ấy mùa hè, cùng phụ thân tại dưới thác nước hí thủy, phụ thân ngực cũng có một như vậy long văn, Thanh Y hiểu kỳ hỏi qua, “Phụ thân, đây là cái gì?”

Phụ thân đem Thanh Y giơ quá đỉnh, cười nói, “Đây là phụ thân kiêu ngạo, chỉ cần vốn là phụ thân hài tử, đều đã có cái này.”

Thanh Y tò mò sờ sờ chính mình trong ngực, vừa lại sờ sờ phụ thân cái kia long văn, “Vậy Thần nhi có phải hay không là phụ thân kiêu ngạo?”

Phụ thân cười ha ha, “Thần nhi tự nhiên phải.”

Mẫu thân cũng nói qua, tựa hồ phụ thân cái thai ký kia, là từ hần mẫu thân nơi đó truyền lại, chỉ cần là hần cốt nhục, đều có. Thanh Y đột nhiên nhớ tới mẫu thân cùng cái kia còn tại trong mẫu thai đệ đệ, nếu như đệ đệ còn sống, ước chừng cũng là như vậy tuổi!

Lúc Thanh Y từ trong thạch thất đi ra, sắc mặt trắng bệch.

Thị vệ đến, muốn dìu hần, bị hần đẩy ra.

Thanh Y trở lại phòng, Giáng Y đã ở, Giáng Y đang thu thập đồ vật, nhìn thấy Thanh Y tới, lộ vẻ cười sảo thâm.

Thanh Y đột nhiên nhớ tới đến, hôm nay vốn là Giáng Y trực, trong cung ra thích khách, Giáng Y khó thoát tội.

“Này vài món xiêm y, đều là năm nay mới làm, ta còn chưa kịp mặc, người ta thân lượng tương đương, người lấy mặc đi. Bên trong ngăn tủ là của ta tiền thàng, còn không có động đến, còn có này tiểu ngoạn ý, vốn là Hạ Cừ đưa, đánh mất thì đáng tiếc, người cũng lấy đi đi.” Giáng Y quay đầu lại cười cười, nhưng lại cười đến thâm đạm, “Buổi tối lạnh, đừng đá chân mền, chính mình chú ý thân thể, ta phái một người tiểu nha đầu, trụ ngoại gian, ban đêm ác mộng người nhớ gọi nàng.”

“Giáng Y...” Thanh Y cảm giác được yết hầu phát chua xót, nhưng lại khóc không được, có lẽ, hần sớm đã không có nước mắt rồi.

“Đừng khổ sở, ” Giáng Y đi đến, nhẹ nhàng lau lau hần hai gò má, “Ta ước gì đâu, tối hôm qua còn lại nhìn thấy Hạ Cừ, hần vẫn là cười, bảo ta gọi hần là Trần Thượng Văn, nói hần tại đầu cầu chờ ta đã rất lâu.”

Thanh Y khẽ cắn môi, “Giáng Y, người đi đi.”

“Đi?” Giáng Y khó hiểu nhìn hần.

“Thất y lấy ta cầm đầu, này trong cung chìa khóa cùng thủ vệ đều là ta trông nom.”

Giáng Y lắc đầu, “Nói bậy, ta đi, người làm sao bây giờ?”

Thanh Y cười đến thâm đạm, “Một mạng đổi lại hai mạng, đáng giá, ” dứt lời, lại song tất quỳ xuống, “Giáng Y, ta có việc cầu người!”

Giáng Y vội vàng dìu hần đứng lên, “Làm cái gì! Người nghĩ muốn chiết sát ta sao?”

“Cầu người mang Vô Tình trốn đi.”

3. Chương 3

Ngày đó ban đêm, nguyệt nhi sáng tỏ.

Thanh Y quỳ gối trước Thần Dạ Lâu, trọn một đêm.

Giáo chủ thi thi nhiên đi tới, tiện tay vẩy một ít hạt kê, dẫn tới bách điều tranh ăn, “Người đứng lên.”

“Thanh Y không dám.”

“Tại sao không dám?”

“Thanh Y thả Giáng Y cùng Vô Tình.”

“Vô Tình là ai?”

“Cái kia hắc y thích khách.”

Giáo chủ trầm mặc một hồi lâu, “Người đâu.”

“Có.”

“Trông nom Hình Đường chính là người nào?”

“Là Tử Y.”

“Mang Tử Y đi xà trì.”

Thanh Y trong nháy mắt, sắc mặt trắng bệch.

Xà trì, danh như ý nghĩa, vốn là hoạn dưỡng độc xà địa phương, này độc xà lớn nhất cũng dài đến bảy trượng, nhỏ nhất còn không bằng ngón tay. Nhưng không hề ngoại lệ, chúng nó đều là độc nhất. Lớn nhất xà, có thể sống nuốt sống người trưởng thành, hết lần này tới lần khác sẽ không chết, tại hắc địa dạ dày dịch trong, nhìn chính mình một chút bị hòa tan; dùng nhỏ nhất xà, có thể theo của người lỗ chân lông tiến vào người thân thể, sinh sôi cắn chết người, bám vào đầu khớp xương, đau đến muốn hận không thể chết ngay lập tức.

Thanh Y đứng ở Giáo chủ bên người, nhìn Tử Y bị ném vào xà trì, nhìn Tử Y tại bên trong quay cuồng, không ra chỉ chớp lát, cả người đều là máu tươi đầm đìa, kêu thảm thiết thanh âm làm cho người ta phát run. Thanh Y đang phát run, hắc quỳ xuống, lôi kéo Giáo chủ chân khóc kêu lên, “Chủ thượng, ngài giết ta đi, là của ta sai, cùng người bên ngoài vô can!”

Giáo chủ cư cao lâm hạ, “Cho ta lý do.”

“Ta... dùng Thanh Y này tiện mạng đổi lại Giáng Y, Vô Tình sinh cơ, Chủ thượng thành toàn.”

“Người cùng Giáng Y giao tình thâm, ta có thể hiểu, nhưng Vô Tình, cùng người vẫn không nhận thức, người dựa vào cái gì vì hắc chết?”

Thanh Y khẽ cắn môi, “Ta... Chủ thượng, ta không thể nói.”

Giáo chủ không giận mà cười, “Thanh Y, người cũng biết ta thích nhất người cái gì? Người, cũng không đối với ta nói dối.”

Thanh Y cúi đầu, không dám nói.

Giáo chủ đề cao thanh âm, “Ta hỏi một lần, cuối cùng một lần.”

Thanh Y lắc đầu, “Chủ thượng, ta không thể nói.”

Giáo chủ vuốt vuốt trong tay nhất thanh chủy thủ, kia chủy thủ mang theo móc câu, sắc bén cực kỳ, đao phong (lưỡi đao) phiếm thanh quang.

“Ta thật sự không thể nói.” Thanh Y nhận mệnh nhắm hai mắt.

Chủy thủ thoảng cái đâm vào Thanh Y đầu vai, Giáo chủ nhận thức huyết rất chuẩn, chủy thủ đâm tại xương tỳ bà, không có trở ngại.

Thanh Y đau đến trước mắt một mảnh đen kịt.

Giáo chủ nắm lấy chuôi chủy thủ, dùng sức nắm chặt, chuôi chủy thủ nát, còn lại chủy thủ, bị Giáo chủ dùng sức đẩy, toàn bộ đâm vào Thanh Y đầu vai, Thanh Y cũng không nhịn được, bị thảm kêu một tiếng, nằm sấp trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Giáo chủ thanh âm, lạnh như băng mà xa xôi, “Lúc nào có thể nói rồi, lúc đó tái lấy ra.”

Thanh Y hôm nay thức dậy rất sớm, hoặc là nói hần ngủ quá muộn.

Đêm qua, trên vai vết thương một mực chảy máu, ướt cả một cái chăn dày. Thanh Y cắn răng, đau một đêm. Nay đau, so ra lại còn kém trong giáo nghiêm chỉnh hình phạt, sẽ không đau chết người, nhưng loại này đau, lại như quán ở trên người đằng mạn, chỗ nào cũng có, nhiều vô số dày vò, mỗi một khắc chung.

Thanh Y ngày thứ hai, lúc đến Thần Dạ Lâu hầu hạ, sắc mặt thanh bạch, ngay cả môi cũng mất máu sắc, đôi mắt tựa hồ không có tiêu cự, mê vông địa mở thật to.

Lúc Giáo chủ gọi hần tiến vào chải tóc, Thanh Y quỳ gối Giáo chủ trước mặt, ngay cả tay cầm lược cũng phát run, rất suy yếu.

Sơ khởi tóc, Thanh Y đứng cũng không đứng lên nổi.

Giáo chủ thân thủ nâng hần dậy, “Muốn nói rồi sao?”

Thanh Y lắc đầu, “Chủ thượng, ta không thể...”

“Biến!” Luôn luôn hỉ nộ bất lộ Giáo chủ, lần đầu tiên giận dữ.

Thái tử ngồi trên tảng đá bên hồ, nhìn trong hồ nổi lên rung động.

Một người bạch y nữ tử, chậm rãi đến gần hần.

“Người đã đến rồi.” Minh Chiêu không có ngẩng đầu.

“Phải, điện hạ.”

“Tuyệt Tình Cung chủ.”

“Phải.” Nữ tử nhẹ ngồi xuống, ánh mắt nhìn mặt hồ.

“Người không sợ?” Minh Chiêu cười, “Nơi này là Tru Thiên Giáo, chỉ cần ta kêu một tiếng, người sẽ thi cốt vô tồn.”

“Điện hạ sẽ không gọi, ” nữ tử cười đến rất đẹp, “Chúng ta có giống nhau tâm tư.”

“Nga?”

Nữ tử khuôn mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, “Khiến hần chết!”

“Hần là nghĩa phụ của ta, ta dựa vào cái gì muốn hần chết?” Minh Chiêu mạn bất kinh tâm đùa bốn ngón tay.

“Người đã là hần nghĩa tử, hần đã chết, Tru Thiên Giáo đều là của người.”

“Thì tính sao?”

“Người không muốn?”

“Muốn thì sao, không muốn thì sao? Người giết không được hần.” Minh Chiêu cười lạnh, “Vô công của hần, người ta cũng kiên thức qua, sâu không lường được.”

“Ta là giết không được hần.” Nữ tử sâu kín thở dài, “Thiên Cương thần công của hần, vốn là cực thuần cực dương nội lực, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm.”

Minh Chiêu hừ lạnh một tiếng, thanh âm mặc dù tiều, nhưng lại lộ ra vài phần thất vọng.

Nữ tử vẫn thở dài, “Hần là thiên tài, Thiên Cương thần công, từ xưa luyện thành chỉ có hai người, một người vốn là Nghiêm Thành Tử, một người là hần. Thiên Cương thần công, không giống người thường, Nghiêm

Thành Tử vẫn sống đến ba trăm tuổi, lúc chết, khuôn mặt phẳng phất bốn mươi tuổi trung niên, hôm nay Tru Thiên tặc nhân công lực không dưới hần” dứt lời, nữ tử tự tiểu phi tiểu nhìn Minh Chiêu, “Hoặc là nói, ngươi chờ ba trăm năm?”

Minh Chiêu thoáng giật mình, mày mình càng chặt hơn, “Không có cách nào phá công?”

“Có, chỉ có một, ” nữ tử cười đến đẹp đẽ.

“Cái gì?” Minh Chiêu thanh âm có chút không thể chờ đợi được.

“Nữ nhân.”

“Nữ nhân ?”

“Đúng, Thiên Cương thần công của hần vốn là chí dương địa nội lực, chỉ cần hần cùng nữ nhân làm phu thê chi sự, âm khí nhập thể, này công liền phá.”

Minh Chiêu thoáng giật mình, nhưng nhanh cười ha ha, “Làm cho một người nam nhân luyện cái này công phu, cũng không phải cái gì chuyện dễ dàng.”

Nữ tử cũng cười, “Tính đứng lên, hần từ mười sáu năm trước bắt đầu luyện Thiên cương thần công, không còn có qua nam nữ chi hoan.”

“Vậy nhất định hết sức gian nan.” Minh Chiêu thở dài.

“Không, ngươi sai lầm rồi.”

“Ta sai lầm rồi?” Minh Chiêu ngẩn ra.

“Nếu như, hần chưa bao giờ yêu người khác đâu?”

Minh Chiêu thở dài, “Ngươi nói không sai, hần là một băng nhân, hần yêu chỉ có chính mình.”

Nữ tử cười, cười đến rất quỷ dị, nàng đưa qua đi một cái màu trắng bình sứ.

Minh Chiêu tiếp nhận, “Đây là cái gì?”

Nữ tử không có trả lời.

Minh Chiêu mở ra nhuyển mộc nắp, bên trong được nhưng là màu đỏ, đỏ đến chói mắt, Minh Chiêu tiến đến cái mũi nghe nghe, trong nháy mắt, sắc mặt trưởng đến đỏ bừng.

Nữ tử còn đang cười, “Đây là ta trong cung tốt nhất mỹ dược, tặng cho ngươi.”

Minh Chiêu kinh ngạc nhìn nàng.

Nữ tử trường tay áo phát một cái, xoay người đi.

Minh Chiêu cười, cười đến rất vui vẻ.

Minh Chiêu từ trong cung tuyển ba mươi mỹ nhân, mỗi một người đều là quốc sắc thiên hương.

Đồng thời đưa vào Thần Dạ Lâu, còn có một vò rượu, một vò tốt nhất rượu, rượu sắc như chu, đỏ đến mị hoặc.

Minh Chiêu đem các nàng đưa vào Thần Dạ Lâu địa lúc, Thanh Y đã ở đó, Thanh Y quỳ gối dưới chân Giáo chủ, khoác dày cừu y, giống như sợ lạnh tiểu miêu, run nhè nhẹ, sắc mặt cũng trắng bệch.

Minh Chiêu quỳ xuống, dâng lên mỹ tửu cùng nữ nhân.

Giáo chủ thần nhiên gật đầu, đưa tay cầm bình rượu.

Minh Chiêu nhìn ra được hần tâm tình bất hảo, mặc dù Giáo chủ trên mặt, không có một tia động dung, nhưng là, không có một người nam nhân, sẽ ở lúc vui vẻ, dùng loại này mượn rượu tiêu sầu phương thức ngu ản rượu ngon.

Minh Chiêu khóe miệng, câu dẫn ra một mặt cười lạnh, hần bất động thanh sắc rời khỏi Thần Dạ Lâu, còn lại mang đi trong lâu thị vệ cùng tôi tớ.

Thanh Y quỳ gối dưới chân Giáo chủ, sắc mặt trắng bệch, ngay cả hô hấp, cũng động đến vết thương trước ngực, đau đến toàn tâm.

Đột nhiên, Thanh Y cảm giác được, Giáo chủ hô hấp trở nên nặng nề.

Thanh Y kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy Giáo chủ hai mắt đỏ như máu, ngay cả luôn luôn bình tĩnh khuôn mặt, cũng nổi lên bất bình thường ửng hồng.

“Ngài bị bệnh?” Thanh Y cả kinh, vội thân thủ thử dò xét Giáo chủ trước trán.

Tay hắn lại bị Giáo chủ nắm chặt, đột nhiên, bị ôm ngang lên.

Thanh Y cực kỳ hoảng sợ, liều mạng giãy dụa, nhưng lại giãy không ra, trên người chợt lạnh, kia cừu y đã bị xé rách, hóa thành đầy trời bướm bay.

“Chủ thượng! Chủ thượng!” Thanh Y trong thanh âm đã dẫn theo khóc khang, đó là một loại tuyệt vọng thanh âm.

Giáo chủ như một con lang mất đi lý trí, nắm lên Thanh Y đơn bạc thon gầy thân thể, cắn đôi môi đỏ mọng của hắn .

4. Chương 4

Đêm hôm đó, Thanh Y không nhớ rõ chính mình vốn là như thế nào vượt qua, đau, chỉ có đau, toàn tâm đau, lần lượt bất tỉnh quá, rồi lại lần lượt đau đến tỉnh, trên vai vết thương bị nắm được cơ hồ nát vụn, ngón tay Giáo chủ, khu phá băng gạc, cơ hồ xuyên thấu bả vai vết thương, nhưng là, càng khó nhẫn nại, lại là cái loại này tê liệt vũ nhục cùng đau đớn, đêm đó, Giáo chủ trên giường, bị màu đỏ cùng màu trắng nhiễm đến thê lương.

Lúc Thanh Y tỉnh lại, đã là ban đêm, ngoài cửa sổ rặng mây đỏ nhiễm sắc cả bầu trời.

“Người đã tỉnh.” Hắn bên người, là Kiều Diễm, hắn là nam tử, một nam tử rất đẹp, hắn trong cung nhiệm vụ, là tối bất kham. Hắn cũng là cái thần y, đối loại này tổn thương đặc biệt lành nghề. Từng có một lần, khi ở Kim quốc, vì bất được mới nhất chiến báo cùng bản đồ, Kiều Diễm ủy thân ở cao ngất Đại tướng quân dưới thân, không ít lần, hắn cơ hồ sắp chết, là một lão nhân cứu hắn, lão nhân kia, đó là diệu thủ tiên y Hứa Tế, từ đó về sau, hắn liền bắt đầu học y.

Thanh Y có trong nháy mắt, sắc mặt trắng bệch, hắn thân thủ sờ sờ ngực, đã không đau rồi, được băng bó rất thỏa đáng.

“Chủ thủ đã lấy ra rồi, ” Kiều Diễm nhìn hắn, “Là Chủ thượng ra lệnh.”

Thanh Y trong nháy mắt, có chút thất thần.

“Chủ thượng trúng Thất Mộng.”

“Thất Mộng?”

“Tuyệt Tình Cung lợi hại nhất xuân dược.” Kiều Diễm cười cười, “Hoàn hảo cách Chủ thượng gần nhất chính là người, muốn đổi lại là nữ nhân, Chủ thượng một thân tuyệt thế thần công, chỉ sợ muốn bị hủy trong tích tắc.”

Thanh Y kinh ngạc, hai hàng lệ theo gò má chảy xuống.

“Khóc cái gì?” Kiều Diễm hừ lạnh một tiếng, ” Trong Giáo đi ra, còn lại chưa từng thấy chuyện này? Khi ta lần đầu tiên tiếp nhận nam nhân, chỉ có mười bảy tuổi.”

“Không nên là hấn, không nên là hấn...” Thanh Y thì thào, nước mắt phảng phất đoạn tuyến hạt châu, ngăn không được chảy xuống, cái loại này ánh mắt, chết lặng, chờ đợi, chờ lương, là đau đớn, là tuyệt vọng của tiểu thú đánh mất sự sinh tồn.

Kiều Diễm bị hù sợ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn, vài phần thương xót, thở dài, “Ồ trong giáo, mạng đều là của Giáo chủ, còn đang nói làm gì chuyện này? Ngủ một giấc là qua, toàn bộ đều xem như bị chó cắn đi.”

“Người không hiểu, người không hiểu!” Thanh Y cơ hồ như bị điên, lại một đầu hướng trước giường đồng trụ đánh tới, Kiều Diễm kinh hãi, vội vàng kéo hấn, lại trượt tay, trơ mắt nhìn huyết từ trên trán Thanh Y ồ ồ chảy ra.

Thanh Y trước mắt tối sầm, liền bất tỉnh.

Lại khi Thanh Y tái tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối đen, bởi tại hấn bên người vẫn là Kiều Diễm, Kiều Diễm sắc mặt rất kém, hốc mắt hăm sâu, trong ánh mắt che kín tơ máu.

“Người ngủ hai ngày.” Kiều Diễm mặt không chút thay đổi đưa qua đi một chén chúc.

Thanh Y ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, nhưng không có tiếp.

“Người biết không? Người hôn mê hai ngày này, Giáo chủ đã giết mười hai đại phu, ba mươi bảy tỳ nữ cùng bốn mươi một tỳ nữ.”

Thanh Y cả người run lên.

“Nếu người tối nay không tỉnh, ngày mai, ta cũng muốn chết.”

Thanh Y ngẩng đầu nhìn hấn, trong ánh mắt tất cả đều là bi thương, “Xin lỗi.”

“Không có gì.” Kiều Diễm thản nhiên nói, càng làm chúc đưa qua đi chia ra.

Thanh Y tiếp nhận, từ từ ăn, Kiều Diễm chỉ có thể nhìn, trong bát chúc, rơi một chuỗi chuỗi nước mắt.

“Người còn muốn chết sao?”

“Ta phải chết.” Thanh Y ngẩng đầu, mặc dù tiêu tụy, nhưng lại kiên định, “Bất quá sẽ không tái liên lụy người khác, ” Thanh Y cười thảm, “Ta không thể không chết ở trước mặt Chủ thượng.”

“Tại sao?”

Thanh Y mảnh khảnh ngón tay xoa ngực, nơi đó, dưới màu trắng băng vải, có bí mật hấn không thể cho ai biết, “Nơi này, người xem qua sao?”

“Một cái màu đỏ long vân thai ký, lúc cho người đổi băng vải nhìn thấy rồi.”

“Chủ thượng đâu, hấn nhìn thấy rồi sao?”

“Hấn là không có, lúc ta vào, miệng vết thương của người mặc dù thê thảm, băng vải còn đọng ở ngực, Chủ thượng hấn là không có hủy đi băng vải ngực người.”

Thanh Y cười, cười đến bình tĩnh mà thê thảm, “Thật tốt, này tội nghiệt, ta một người gánh chịu là được...”

Kiều Diễm nhíu nhíu mày, “Người nói vậy bực bội gì đó?!”

Thanh Y còn đang thì thào, “Không thể cho hấn biết, không thể...”

“Thanh Y!”

Thanh Y hoảng hốt nhìn hấn, cười, xoay tay lại xé mở băng vải, cầm ngọn nến, hướng ngực long vân thai ký đốt đi xuống.

Kiều Diễm cực kỳ hoảng sợ, chờ hấn đoạt lại ngọn nến, Thanh Y ngực, đã bị thiêu một mảnh đen, phiếm hồng hồng bạch bạch cái phao, làm cho người ta sợ hãi.

Trước khi Thanh Y hôn mê, còn đang thì thào khóc, “Ta không phải kiêu ngạo của hấn nữa rồi...”

5. Chương 5

Ngày thứ hai, Giáo chủ tới, hấn nhìn Thanh Y, khoe miệng lại dẫn theo ý cười.

Thanh Y muốn đứng dậy hành lễ, bị Giáo chủ ngăn lại.

“Người đầu vai vết thương tốt lắm sao?”

“Tốt lắm, tạ ơn Chủ thượng.” Thanh Y cúi đầu, không dám nhìn hấn.

“Người sau này không cần tái làm Thanh Y.”

Thanh Y ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn.

“Người ở lại Thần Dạ Lâu làm ta nam sủng cũng tốt.”

Thanh Y sắc mặt từ xanh chuyển hồng, từ hồng biến trắng, hấn khẽ cắn môi, “Thanh Y chỉ cầu Chủ thượng một việc.”

“Ân?”

“Ban thưởng Thanh Y được chết!” Thanh Y dứt lời, từ dưới gối đầu rút ra chủy thủ, vừa tàn nhẫn vừa mau, hướng trên cổ đâm đến.

Giáo chủ cả kinh, vội thân thủ cản lại, vẫn là chậm một bước, chủy thủ, tại Thanh Y trên cổ, vẽ khai một đạo vết máu.

Chủy thủ kia tại Giáo chủ trong tay hóa thành một đoàn nhuyễn bùn, hấn vừa vội vừa giận, một cái tát đánh vào trên gò má Thanh Y, “Người muốn chết như vậy sao? Uống ta dường người nhiều năm như vậy, cho dù là điều bạch nhãn lang, cũng nên biết lung lay cái đuôi!”

Thanh Y bị lực mạnh đánh trên mặt đất, hấn nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, lớn tiếng thở dốc, yết hầu hấn là vốn là bị thương, ngay cả hô hấp cũng đau, như vậy cũng tốt, chỉ cần Giáo chủ mặc kệ chính mình, chỉ sợ chính mình cũng kề bên không được bao lâu, chỉ cần chết đi, cái kia bí mật, cái kia nghiệt chương, liền mang theo xuống hoàng tuyền đi...

“Thanh Y!” Trước khi Thanh Y hôn mê, chỉ nghe thấy Giáo chủ kinh hoảng thất thố quát to.

Thanh Y vẫn là không có chết.

Khi hấn tỉnh lại, ngồi ở hấn bên người vẫn là Kiều Diễm.

Thanh Y muốn khóc, nhưng lại phát không ra thanh âm.

“Cắt được quá sâu, có thể cứu trở về sẽ không sai lầm rồi, sợ là sau này nói không được.” Kiều Diễm nhẹ vỗ về hấn trên cổ lụa trắng, nơi đó vẫn còn mơ hồ lộ ra vết máu.

Giáo chủ vào đến, Kiều Diễm liền quỳ xuống, “Chủ thượng.”

Thanh Y cả kinh, vội giãy dụa đứng lên hành lễ, lúc này đây, Giáo chủ không có ngăn trở hấn.

Cư cao lâm hạ nhìn nằm ở bên chân hấn Thanh Y, Giáo chủ thanh âm lạnh như băng, “Còn muốn chết sao?”

Thanh Y chậm rãi gật đầu.

Giáo chủ cười, cười rất lạnh, “Không vội, trước mang người đi gặp hai người.”

Thanh Y đáy lòng, nổi lên một loại điềm xấu cảm giác.

Hai người kia, đúng là Giáng Y cùng Vô Tình.

Giáng Y cùng Vô Tình bị đóng ở trong lồng, đó là một loại đóng dĩa thú lồng sắt, song lớn như cánh tay, bên trên còn bị gở, nhìn qua thê thảm. Vô Tình tựa hồ bị thương rất nặng, cả người toàn máu, Giáng Y ôm hân, trên mặt vừa có yêu thương, vừa có đau khổ.

Thanh Y muốn khóc, nhưng lại phát không ra thanh âm.

“Thanh Y?” Giáng Y nhìn thấy hân, đột nhiên cả kinh.

Thanh Y nghĩ muốn chạy quá khứ, lại bị Giáo chủ bắt được, “Người dám quá khứ, ta sẽ giết bọn họ!”

Thanh Y ngẩn ra, ngừng cước bộ.

“Thanh Y, không có việc gì, người đừng như vậy.” Giáng Y cười, cười đến bình tĩnh, “Thanh Y, người chính là rất thiện lương, ta lo lắng nhất chính là người.”

Thanh Y khóc lắc đầu, mặc dù phát không ra tiếng âm, khẩu hình rõ ràng là đang nói, “Là ta hại người.”

Giáng Y lắc đầu, “Không phải người, Thanh Y, đừng áy náy, ta phải cảm ơn người, nếu không người, ta như thế nào nhận thức Vô Tình?” Giáng Y cười rất thỏa mãn, hân nhẹ nhõm về hôn mê Vô Tình, về mặt đầy yêu thương, “Thanh Y, Vô Tình vốn là một hài tử, thiện lương vừa lại bá đạo, ngây thơ vừa lại ngang ngạnh, ta thích hân. Gặp phải hân, ta mới biết được, ta trước kia cuộc sống, có bao nhiêu sao thiếu sinh khí, là hân, đem ta mang tiến vào một thế giới mới, ta yêu hân, có thể cùng hân như vậy tự thủ chết đi, ta cũng vui vẻ, Thanh Y, cảm ơn người, thật sự rất cảm ơn người.”

Giáo chủ nắm ở Thanh Y, “Bây giờ cho người hai con đường, cùng bọn họ cùng chết, hoặc là, làm bốn tọa nam sủng, bốn tọa tha bọn hân.”

Thanh Y thoáng giật mình, khua nhục, gật đầu.

“Người tựa hồ rất không tình nguyện.”

Thanh Y nằm ở Giáo chủ dưới chân, thân thủ cầm Giáo chủ phía dưới bào thô to.

“Dùng miệng.” Giáo chủ thanh âm lạnh lùng đáng sợ.

Thanh Y thoáng giật mình, hân không dám tái rơi lệ, Thanh Y bả vai run rẩy rất lợi hại, hân mở ra đàn khẩu, thật sâu ngâm trụ cái kia dơ bẩn nhất địa phương...

Thanh Y cảm giác được, cơ hồ muốn hít thở không thông, trong miệng phun tiến vào tinh thối chất lỏng, sang đến hân không thở được.

“Thanh Y...” Giáng Y khóc.

Thanh Y quay đầu lại, nghĩ muốn đối với hân mỉm cười, nhưng lại phát hiện, hân cười đến đến khổ.

Vô Tình không biết khi nào, đã mở mắt, trong ánh mắt kia, vừa có hèn mọn, vừa có khinh thường. Thanh Y trong lồng run lên, một búng máu tươi phun ra đến.

Giáo chủ không có giết Giáng Y cùng Vô Tình, cũng không có buông tha bọn họ. Thanh Y sẽ ngụ ở Thần Dạ Lâu, hân không biết, luôn luôn lạnh lùng đâm bạc Giáo chủ, lại là như vậy vô độ tác cẩu. Thanh Y bị hành hạ ngày ngày dần dần tiêu tụy, nhưng là hân không dám không nghe lời. Lần trước, Giáo chủ ở trước mặt hân, đem Giáng Y cùng Vô Tình đình tại trên tường, tại bọn họ trên đùi đâm mười bốn đao. Chỉ là bởi vì, hân không có đem ngọc châu toàn bộ nhét vào thân thể của chính mình, tổng cộng vốn là ba mươi hạt, hân chỉ nhét được mười sáu hạt.

Thanh Y thật là một ngày một ngày địa tiêu tụy, mỗi ngày, cũng nằm ở trên giường, nhìn ngoài cửa sổ lá rụng, ngày cả ánh mắt cũng tan rã rồi.

Giáo chủ tại hân trên người, không thể lặn xá, nhất trần quý được liệu thuốc bổ, cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong Thần Dạ Lâu, chỉ cần kéo dài Thanh Y tàn suyễn tánh mạng.

Năm ấy mùa đông, thái tử Minh Chiêu cầu kết Tuyết Tình Cung, tấn công Tru Thiên Giáo.

Giáo chủ tự mình ứng địch.

Thanh Y biết, đây là hấn duy nhất cơ hội.

Thanh Y tập tễnh đứng lên —— không có giày, bởi vì Giáo chủ nói, hấn không cần cái này, hấn chỉ cần tại trên giường liền đủ rồi. Thanh Y chân trần dẫm nát tung bay tuyết trên mặt đất, đông lạnh đến xanh tím, nhưng hấn lại không cảm thấy lạnh.

Hấn đi vào địa lao.

Giáng Y cùng Vô Tình ngay bên trong.

Vô Tình nhìn thấy hấn, khinh miệt thóa rồi một cái, “Kỹ nữ!”

Thanh Y sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Giáng Y giận dữ, thân thủ muốn đánh Vô Tình, lại bị Thanh Y kéo lại.

“Người đừng chạm hấn!” Vô Tình cuống quýt đem Giáng Y kéo vào trong ngực, dùng sức lau khô tịnh tay hấn, phảng phất Giáng Y lây dính cái gì không sạch sẽ gì đó.

Thanh Y trầm mặc rồi, hấn thối lui đến một bên, dùng khẩu hình nói: “Mau đi.”

Vô Tình vội kéo Giáng Y.

“Thanh Y! Cùng chúng ta cùng nhau đi!”

Vô Tình lạnh lùng nói, “Tru Thiên Giáo chủ Kỹ nữ, gọi hấn làm cái gì!”

Giáng Y giận dữ, một cái tát đánh vào trên mặt Vô Tình, “Ta cũng vậy. Cũng là Tru Thiên Giáo, người biến, vĩnh viễn đừng gặp ta!”

Vô Tình phóng ra thấp thanh âm, “Người không giống ...”

“Có cái gì không giống! Vô Tình, người cái này vong ân phụ nghĩa, nếu không phải người, Thanh Y sao phải chịu ủy khuất như vậy!”

Vô Tình gặp hấn thật sự nổi giận, vội cười làm lành nói, “Giáng Y, nghe lời người còn không được?” Dứt lời, ôm lấy Giáng Y, quay đầu lại xem một chút Thanh Y, “Còn không đuổi theo!” Trong ánh mắt đó, trừ ra khinh miệt, còn có phần hận cùng địch ý.

6. Chương 6

Thanh Y tham lam nhìn Vô Tình thân ảnh, kia là đệ đệ của hấn, hấn rõ ràng nhớ rõ, ở trong bụng mẹ, Thanh Y nghe thanh âm hấn lớn dần, hiện giờ, đã muốn mười sáu năm, hấn trưởng thành a...

Bên ngoài rất loạn, Thanh Y đối với nơi này rất quen thuộc, bọn hấn theo trong mật đạo đi ra ngoài, ánh vào mi mắt chính là một rừng cây. Kia trong rừng, có một cây đại thụ, trên cây, có một gian nho nhỏ thụ ốc.

Giáng Y cười nói, “Người còn nhớ rõ nơi này?”

Thanh Y gật gật đầu, trong ánh mắt, tràn đầy chính là hồi tưởng chuyện xưa.

“Là Hạ Cừu xây, ” Giáng Y thở dài, “Chúng ta lúc nhỏ, luôn tới nơi này xem trăng.”

“Hôm nay ta cùng người xem trăng.” Vô Tình ở Giáng Y tai vừa cười vừa nói, ôm hấn vào phòng.

Thanh Y vội đi vào theo.

Vô Tình lườm hấn một cái.

Giáng Y thôi đẩy hấn, “Đi lấy nước đi, phía sau cánh rừng có dòng suối nhỏ.”

Thanh Y vội vàng kéo tay áo Vô Tình, hắn muốn cùng hắn cùng đi, hắn muốn xem nhiều hơn, đệ đệ của mình.

Vô Tình chán ghét trừng hắn liếc mắt một cái, bỏ ra hắn, xoay người ra phòng.

“Thanh Y!” Giáng Y gọi lại hắn.

Thanh Y nhìn hắn.

“Vì cái gì không nói cho hắn, người là hắn thân sinh ca ca?”

Thanh Y giống như bị kinh hách, sắc mặt trắng bệch, dùng sức lắc đầu.

Giáng Y sâu kín thở dài, “Thanh Y, đây đối với người không công bình.”

Ngoài cửa, vang lên Vô Tình không kiên nhẫn thanh âm của, “Còn ra không?!”

Thanh Y vội vàng đi nhanh đi ra ngoài.

Vô Tình đi ở phía trước, Thanh Y đi ở phía sau, hắn không có đi giày, một đôi chân ngọc đông lạnh đến sưng đỏ không chịu nổi.

Vô Tình đột nhiên ngừng, hắn một phen rút ra kiếm, để ở cổ Thanh Y.

Thanh Y ngẩn ra.

“Ta thực chán ghét người!” Vô Tình lạnh lùng nói, “Giáng Y cùng ta cùng một chỗ, luôn nhớ đến người!”

Thanh Y cảm thấy được buồn cười, hơi hơi lắc đầu, Giáng Y cùng mình từ nhỏ đã quen nhau, tự nhiên cùng mình thân cận, cũng không phải muốn cho Vô Tình ăn dấm chua.

“Người cảm thấy được ta buồn cười?” Vô Tình thực tức giận, “Loại người hồ li như người, lưu trữ cũng là tai họa! Ta giết chết người, nói vậy, Giáng Y tự nhiên sẽ quên người!”

Thanh Y giật mình, không biết là buồn hay là giận, hắn nhìn Vô Tình, trên mặt chảy xuống một chuỗi nước mắt, kia diễn cảm thực thê lương, thê lương cơ hồ khiến Vô Tình cầm kiếm cũng không xong, đến cuối cùng, toàn bộ lệ, toàn bộ khổ, đều hóa thành thở dài một tiếng, đến cuối cùng, Thanh Y nhắm hai mắt lại, như vậy, bình tĩnh tĩnh mịch, phẳng phất là giải thoát.

Vô Tình cắn chặt răng, một kiếm đã đâm đến. Kiếm, lại bị người đỡ. Chớp mắt, một cổ đại lực vọt tới, Vô Tình đột ngột văng ra ngoài, ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Thanh Y cả kinh, thân thể đã muốn tìm lòng không đậu hơi hơi phát run, hắn thậm chí không dám mở to mắt, cái loại này hơi thở cùng áp bách, hắn rất quen thuộc.

Một bàn tay nâng cầm hắn lên, “Mở mắt.”

Thanh Y còn đang run rẩy, hắn không dám mở mắt, cũng không dám nhìn tới.

“Mở mắt, bằng không ta giết hắn.”

Thanh Y cả kinh, vội mở to mắt, Giáo chủ kiếm đã muốn để ngang trên cổ Vô Tình.

Thanh Y sắc mặt trắng bệch, hắn dùng sức lắc đầu, nước mắt theo đôi má trắng bệch chảy xuống.

Giáo chủ lạnh lùng đến gần hắn, nắm cầm dưới cằm hắn, kia lực đạo, cơ hồ muốn bóp nát hắn. Thanh Y không dám động, nhìn Giáo chủ, trong ánh mắt lộ vẻ cầu xin.

“Người không muốn hắn chết?” Giáo chủ băng sương lãnh khốc biểu tình, không có một chút độ ấm.

Thanh Y nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Vì cái gì?”

Thanh Y trương há mồm, lại cái gì cũng nói không nên lời.

“Người thích hắn?” Giáo chủ thanh âm càng thêm lạnh như băng.

Thanh Y giật mình, đệ đệ của mình, sao có thể không đau lòng? Tuy rằng Giáo chủ trong lời nói, có một loại để cho hắn bắt đoán không ra gì đó, hắn vẫn gật đầu.

“Thích đến mức nào? Người vì hắn có thể tìm chết?!” Giáo chủ thanh âm chợt đột nhiên nhắc lên giọng, như là xúc động phần nộ, hoặc như là run rẩy.

Thanh Y giật mình, Chủ thượng rốt cục hạ quyết tâm giết chính mình sao? Chính mình hảo ngu xuẩn, như thế nào đã quên Chủ thượng luôn luôn thói quen, Chủ thượng luôn luôn, chỉ biết lưu lại một tánh mạng. Lúc trước, Kiếm Thần theo bên ngoài mang về đến một nữ nhân, đó là Thần Dao môn Dư gia thiên kim, thần dao một môn, đó là diệt ở Kiếm Thần trong tay.

Kiếm Thần thỉnh Giáo chủ cho hắn lưu lại người đàn bà kia, Giáo chủ nói, người cùng nữ nhân của người, chỉ có thể sống một cái.

Nữ nhân kia đã chết, Giáo chủ để lại Kiếm Thần tánh mạng. Sau này, Kiếm Thần liền hủy dung mạo của mình, trở nên ít lời ít lời mà lãnh khốc Vô Tình.

Đây là Giáo chủ luôn luôn thói quen cùng quy củ, Thanh Y rất rõ ràng.

Thanh Y chậm rãi quỳ xuống, tuyết trắng ngón tay hoa ở lạnh như băng trên mặt tuyết, “Ta chết, hắn sống.” Thanh Y viết, chậm rãi nhắm hai mắt lại, Thanh Y muốn cười, này không phải mình luôn luôn muốn sao? Rốt cục có thể giải thoát rồi a, thật tốt, nhưng không biết tại sao, trong nháy mắt, Thanh Y cảm thấy được lòng rất đau.

Giáo chủ sắc mặt càng thêm âm trầm, hắn oán hận nhìn chằm chằm Vô Tình, “Hắn hôm nay phải chết!”

Thanh Y cả kinh, đưa tay, nắm lên trên mặt đất đoạn kiếm, lúc đó hắn trong đầu trống rỗng, hắn chỉ biết là, không thể để cho Giáo chủ giết Vô Tình! Hắn không biết chính mình nắm lên Vô Tình đoạn kiếm là vì cái gì, là muốn giết mình, hay là vì bảo hộ Vô Tình?

Giáo chủ sắc mặt tức thì trở nên xanh mét, kia là một loại nổi giận biểu tình.

Thanh Y cuống quýt quỳ trước mặt hắn, ngăn cách hắn và Vô Tình, trong tay, nắm thật chắc kia đoạn kiếm, sắc bén kiếm phong đâm vào bàn tay của hắn, máu tươi đầm đìa.

Giáo chủ đột nhiên, dừng bước lại.

Hắn lạnh lùng nhìn thấy Thanh Y, “Ta nếu là giết hắn, người sẽ chết?”

Thanh Y giật mình chỉ chớp lát, chậm rãi gật gật đầu. Thanh Y chỉ biết là, Giáo chủ không thể giết Vô Tình, Vô Tình, cùng hắn chảy giống nhau dòng máu, Giáo chủ giết hắn, tất nhiên sẽ hối hận. Lương hổ tranh chấp, vô luận là ai chết, đều là một hồi nhân gian thảm sự. Nếu là mình vô lực ngăn cản này thảm kịch, kia Thanh Y tình nguyện chết, đầu xuôi đuôi lọt, cái gì cũng không biết, cũng nhưng thật ra thôi.

Giáo chủ nổi giận, lớn tiếng đối Vô Tình gào thét, “Cút!”

Vô Tình cuống quýt đứng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy đi, trước khi đi, hắn quay đầu lại nhìn thấy Thanh Y, xấu hổ nói một tiếng “Cám ơn người”.

Thanh Y ngơ ngác một chút, chậm rãi nở nụ cười, trong con người ảm đạm, nhiều hơn một phần ánh sáng, nụ cười kia, lại thỏa mãn, lại vui vẻ.

Đột nhiên, trong tay kiếm, bị đoạt đi. Thanh Y giống như không cảm giác được, vẫn là ngơ ngác ngẩn ngẩn quỳ đó, ngơ ngác nhìn hướng Vô Tình rời đi.

Giáo chủ phần hận vô cùng, một cước đá vào lồng ngực của hắn, lãnh khốc vô tình như hắn, lần đầu tiên, cảm nhận được loại này sâu tận xương tủy hận cùng đau, kia không chỉ là một loại vũ nhục, càng là một loại bị thương. Một cước này, dùng sức lớn, Thanh Y nhất thời, ôm thành một khối, lui trên mặt đất, giống như một con tôm bị quăng vào nước sôi, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng, chảy ra một tia máu.

Giáo chủ đối với bụng, ngực, lưng của hắn, một cước lại một cước, bị đá rất nặng, nhưng không có dùng nội lực, kia không chỉ là trừng phạt, kia cũng là một loại trút căm phẫn.

Thanh Y ngay cả kêu cũng kêu không được, hấn đau ở trong đông tuyết quay cuồng, tránh cũng không thể tránh, mỗi động một chút, ngực tổn thương đều đau đến tủy, hấn vô lực há to miệng, lớn tiếng thở gấp, cái loại này đau, giống như thắm vào đầu khớp xương, chịu không được, trốn không thoát.

Không biết qua bao lâu, Giáo chủ dừng ầu đả, hấn nhìn Thanh Y, trên cao nhìn xuống. Trong ánh mắt, giống như lãnh mạc, lại giống như thương hại; giống như phần nộ, lại giống như đau lòng.

Thanh Y đã muốn hôn mê, tái nhợt môi bị máu nhiễm đến đỏ tươi, mê người vô cùng. Giáo chủ giật mình trong chốc lát, chậm rãi ôm lấy hấn, đem hấn ôm ở trong ngực. Giáo chủ động tác rất ôn nhu, giống như một cái đa tình ái nhân, giống như ôm một cái tùy thời sẽ mất đi tuyết oa oa, Giáo chủ sâu kín thở dài một tiếng, xa xăm như mây bay nghỉ chân nơi chân trời.

7. Chương 7

Thanh Y hôn mê suốt ba ngày.

Kiều Diễm nói, là nội thương. Xương sườn chặt đứt hai cái, một cái còn đâm vào trong phổi.

Ngày thứ ba buổi tối, Giáo chủ uống đến say khướt, hấn xông vào phòng, đối Kiều Diễm quát, “Cứu tính hấn!”

Kiều Diễm kinh hãi nháy mắt nói không ra lời, hấn chưa bao giờ thấy qua Giáo chủ thất thố như thế, mặc dù là quân Kim nhập quan chiếm Đại Tổng giang sơn thì Giáo chủ cũng chỉ là một tia cười lạnh, kia cười lạnh, cũng đủ để lạnh cóng Kim quốc hung hăng càn quấy đáng về bề vạ. Hiện giờ như vậy nổi giận thần sắc, đừng nói là Kiều Diễm, chính là cự linh Kim Cương, cũng muốn hù địch đánh cái rừng mình.

Kiều Diễm nào dám chống lại, vội đưa cho Thanh Y một viên viên thuốc, chính là chậm chạp một câu, “Hấn thân mình còn yếu...” liền cuồng quít cầm thanh.

Giáo chủ nhìn chăm chăm Thanh Y, hai mắt đỏ đậm.

Một lát, Thanh Y mở mắt. Hai mắt thật to, nhưng không có tiêu cự, hoang mang nhìn Giáo chủ, ánh mắt sạch sẽ giống như một đứa trẻ nhỏ.

Giáo chủ thở dài, chậm rãi đã đi qua, đem hấn ôm ở trong ngực.

Ngày đó, Thanh Y không có mang vớ giày, một đôi chân ngọc, đông lạnh đến phát thanh phát tím. Giáo chủ nhẹ nhàng vuốt chân của hấn. Thanh Y thần chí còn không rõ rệt, chỉ cảm thấy, chết lặng đau đớn lòng bàn chân, tràn vào một tia ấm áp, thoải mái than một tiếng, tựa vào Giáo chủ đầu vai, nhắm mắt lại.

Giáo chủ trong tay nắm bắt một cái đen nhánh xiềng xích, si ngốc nhìn lên Thanh Y.

Kiều Diễm cả kinh, hấn nhận được kia xiềng xích, đó là trong giáo, đặc biệt trích xương chân ô kim tảo. Kia xiềng xích trên đầu, là một kim chúc loan câu, theo mắt cá chân đâm vào, kia loan câu có móc ngược lại, nhổ ra là cực đau, một khi khóa lại, ngay cả có thông thiên triệt địa bốn sự Tồn Ngộ Không, cũng muốn ngoan ngoãn làm tù nhân.

Kiều Diễm thấy, Giáo chủ nhẹ nhàng vuốt Thanh Y, thực ôn nhu, trong ánh mắt, tràn ra tất cả đều là yêu thương, “Không cho người rời đi ta.” Giáo chủ lẩm bẩm nói, đem ô kim tảo đâm vào Thanh Y mắt cá chân.

Thanh Y ánh mắt nháy mắt mở to, ngay cả đồng tử đều khuếch tán mở ra. Hấn kêu không ra tiếng, lại vẫn há to miệng, từ miệng tràn ra một loại thắm đậm gào thét. Kia là một loại đau cực kỳ gào thét, theo trong cổ họng sinh sôi chen chúc đi ra thê thảm tuyệt hoàn.

Kiều Diễm trơ mắt nhìn thấy Thanh Y nơi cổ họng, chảy ra màu đỏ tươi làm cho người ta sợ hãi, cực kỳ hoảng sợ, “Thanh Y! Đừng kêu nữa!”

Giáo chủ đã muốn đứng lên, trên cao nhìn xuống Thanh Y, hai mắt màu đỏ, sắc mặt cũng lãnh mạc bình tĩnh, “Để cho hần kêu! Ta muốn nghe thanh âm của hần!”

Kiều Diễm cả gan cười, “Giáo chủ yếu là thích, Kiêu Diễm nơi đó còn có mấy cái mới tới nam hài tử, thanh âm kia đều kiêu mỹ vô cùng, giỏi ca múa, ca hát cũng êm tai...”

“Cút!”

Kiều Diễm vội cầm thanh, quay đầu lại nhìn thoáng qua tái nhợt yếu ớt Thanh Y, thở dài, chậm rãi lui ra ngoài cửa.

Đêm đó, Giáo chủ ôm Thanh Y, giằng co suốt một đêm, Thanh Y cũng dùng khăn khăn tàn phá yết hầu kêu thảm thiết tròn một đêm. Tới canh bốn, đã là học máu không dứt. Kiêu Diễm bị vội vàng gọi đến thì, Thanh Y sắc mặt, dĩ nhiên là trắng đáng sợ, kia hoa lệ trên giường, nơi chốn đều là hồng thê thảm cùng trắng dâm mỹ. Thanh Y đã muốn hôn mê bất tỉnh, thì vẫn còn ho ra máu không dứt, giống như một con đề huyết đổ quyên.

Giáo chủ rượu đã muốn tỉnh, hần ôm Thanh Y, Kiêu Diễm lần đầu tiên, ở trên mặt hần thấy được khủng hoảng cùng đau buồn.

Thanh Y bị thương quá nặng, hôn mê bất tỉnh.

Trong cung linh dược, cái gì cần có đều có. Chính là Kiêu Diễm biết, Thanh Y là vô sinh thú (con thú không muốn sống), hần không muốn tỉnh, cũng sẽ không tiếp tục tỉnh. Cho dù là Kiêu Diễm giỏi đến đâu, cũng cứu không trở về một người tâm như đã chết.

Kiều Diễm nghĩ, Giáo chủ đại khái điên rồi, hần ôm Thanh Y, một lần một lần cầu xin, một lần một lần uy hiếp, Giáo chủ ở trước giường Thanh Y, lần lượt giết tỷ nữ cùng người hầu, thấy Kiêu Diễm đều hàn tâm. Giáo chủ cũng biết, Thanh Y là mềm lòng nhất thiện lương nhất, có lẽ, biện pháp như thế, thật có thể đem Thanh Y từ trên đường hoàng tuyền bức về đến. Kiêu Diễm tự giễu nghĩ.

Cuối cùng một cái chết ở Thanh Y trước mặt, là Tuyệt Tình Cung Cung chủ, là Minh Chiêu cầu kết Tuyệt Tình Cung, phản bội Tru Thiên Giáo. Khoảng khắc Cung chủ đầu rơi xuống đất, Kiêu Diễm tựa hồ thấy, Thanh Y rơi lệ.

Cũng lúc đó, Giáo chủ mừng rỡ như điên.

Giáo chủ phái người bắt Vô Tình cùng Giáng Y.

Giáo chủ đem hai người bọn họ khóa ở trụ đồng, bóng mặt trời mỗi đi qua một cái độ cung, liền ở trên người bọn họ chặt lên một đao. Giáo chủ một lần lần ở Thanh Y bên tai thì thào, “Người muốn cứu bọn họ sao? Mau tỉnh lại đi, người tỉnh, ta sẽ thả bọn họ đi...”

Thanh Y một mực giãy dụa, Kiêu Diễm nhìn ra được, chính là hần quá hư nhược rồi, bất kể như thế nào mắt cũng mở không ra.

Thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai.

Thanh Y khi tỉnh lại, cũng rơi lệ đầy mặt.

Giáng Y nhanh nhắm chặt hai mắt, sinh tử chưa biết. Thân thể hần thực lạnh, máu đọng lại trên mặt quần áo phong phanh của hần, thê thảm đáng sợ. Nhưng sắc mặt của hần cũng rất bình tĩnh.

Vô Tình một mực khóc, mắng, chửi, giống như một con thú bị vây lại, tuyệt vọng mà thống khổ. Hần oán độc nguyên rủa Giáo chủ cùng Thanh Y, giống như mất thần trí giống như đoạn tuyệt ngoan độc.

Thanh Y chậm rãi đứng lên, trên mắt cá chân ô kim tỏa đau đến hần một cái lão đảo, nháy mắt, giọt lớn mồ hôi theo hần trên trán chảy xuống.

Giáo chủ vội vàng ôm lấy hần, một lần một lần hôn lên trán của hần, “Không nên lộn xộn!”

“Người... không thể giết hần...” Thanh Y dùng khẩu hình nói cho Giáo chủ.

“Hảo hảo, chỉ cần người ngoan ngoãn dưỡng thương, ta sẽ không tổn thương tánh mạng hần.” Luôn luôn ít lời lãnh mạc Giáo chủ, trong giọng nói lại hàm một chút sủng nịch, cùng với ôn nhu.

Thanh Y thăm đạm lắc đầu, hần tập tễnh kéo đổ máu mắt cá chân, đi đến trước mặt Vô Tình.

Vô Tình còn đang mẫn, dùng tối oán độc ngôn ngữ cùng tối đả thương người ánh mắt.

“Hỗn trưởng!” Giáo chủ đưa tay muốn đánh hần, bị Thanh Y ngăn cản.

Giáo chủ do dự một chút, chậm rãi buông xuống bàn tay đã giơ lên cao.

Thanh Y nhìn hần, ánh mắt tự do mà tuyệt vọng, hần đặt lên Vô Tình vạt áo, đột nhiên, vạch ra Vô Tình áo.

Vô Tình trước ngực, cái kia đỏ tươi long văn thai kí hết sức thấy rõ ràng.

Giáo chủ trợn tròn mắt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng ở Vô Tình trước người, đưa tay vỗ về cái kia thai kí.

Thanh Y trên mặt lộ ra một tia thăm đạm ý cười, diễn cảm cũng bình tĩnh mà an tâm, yếu ớt thân thể lung lay sắp đổ, Kiều Diễm tay mắt lạnh lẽ, vội đỡ lấy hần.

Giáo chủ sợ run thật lâu, mới quay đầu nhìn thấy dĩ nhiên hôn mê Thanh Y, đưa tay ôm qua hần, cởi bỏ hần màu trắng vạt áo.

Dưới vạt áo, cũng không có cái kia bớt, chỉ có một mảnh bị đốt trọi hắc hồng.

Giáo chủ ngẩng đầu, nhìn hỏi Kiều Diễm.

Kiều Diễm cuống quýt quỳ xuống, “Là Thanh Y chính mình làm phỏng.”

“Khi nào?”

“Ngày ấy, sau lần đầu tiên Chủ thượng sủng hạnh.”

“Hần vì sao phải làm như thế?”

“Hần ngực cũng có một long văn, cùng Vô Tình cái kia giống nhau như đúc.”

“Hần... quả nhiên có một...” Giáo chủ thanh âm của run nhẹ, hần dùng sức lung lay trong tay Thanh Y, “Vì cái gì? Vì cái gì không muốn cho ta biết? Nếu không phải bức đến bước này, người còn tính giấu diếm ta bao lâu?!”

Kiều Diễm thở dài, “Thanh Y ngày ấy nói, ‘Đây tội nghiệt, ta một người gánh chịu là được.’”

Giáo chủ cả người run lên, nhìn không chuyển mắt nhìn lên trong lòng hôn mê Thanh Y, trong thanh âm dẫn theo ghen ngào, “Hần còn nói những gì?”

“Hần còn nói, ‘Ta không còn là niềm kiêu ngạo của hần.’”

“Niềm kiêu ngạo của hần? Là ai?” Giáo chủ nhìn Thanh Y, mắt đỏ ngầu, hần hỏi Kiều Diễm, thanh âm đều run rẩy, phảng phất muốn từ nơi nào đó được đến một cái phủ định đáp án.

“Thuộc hạ không biết.” Kiều Diễm không dám ngắt đầu.

“Người đi ra ngoài, đi ra ngoài!” Giáo chủ thanh âm điên cuồng.

Kiều Diễm cuống quýt lui ra ngoài.

Xuất môn một chốc kia, hần nghe thấy Giáo chủ kêu khóc, kia là một loại giống như dã thú kêu khóc thanh âm.

8. Chương 8

Đêm đó, Giáo chủ từ trong Thần Dạ Lâu đi ra, khuôn mặt dĩ nhiên đã khôi phục bình tĩnh.

Kiều Diễm vội nghênh đón hầu hạ.

Giáo chủ lãnh liệt liếc hắt một cái, “Chuyện hôm nay, không cần hướng Thanh Y nhắc tới.”

Kiều Diễm ngẩn ra, “Không biết Chủ thượng chỉ chính là...”

Giáo chủ lạnh lùng xem hắt, “Hắn trước ngực có long văn, tất cả ta đều không biết.”

Kiều Diễm cuống quýt gật đầu, “Dạ.”

“Người đem Vô Tình đưa vào ta thư phòng.”

Lúc Kiều Diễm mang Vô Tình qua, Giáo chủ đã tại thư phòng chờ hắt.

Vô Tình mắt lạnh nhìn hắt.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Vô Tình lạnh lùng nhìn hắt, “Ta tại sao phải nói cho người biết?”

Giáo chủ mặt không chút thay đổi châm thượng một chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, “Nếu người không để ý Giáng Y vong thì hoang dã.”

“Người dám!” Vô Tình hai mắt sung máu, ánh mắt kia, giống như con thỏ nhìn chăm chăm hùng ưng, không cam lòng, cừu hận.

Giáo chủ không để ý tới hắt, thẳng hỏi, “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.” Vô Tình thấp giọng nói.

“Tháng mấy sinh nhật?”

Vô Tình tuy rằng hận, cũng không dám không đáp, “Tháng mười một.”

“Người vì sao lại ở Tuyệt Tình Cung? Trong Tuyệt Tình Cung, hắt là chỉ có nữ nhân.”

Vô Tình cười lạnh, “Tuyệt Tình Cung chủ là dì của ta, mà dì là Lạc Hoa sơn trang trang chủ thứ hai nữ nhi, người đã làm hạo sự, sẽ không không nhớ rõ đi?”

Giáo chủ gật gật đầu, “Đúng vậy, mười sáu năm trước, là ta tiêu diệt Lạc Hoa sơn trang.”

“Người là một cái cầm thú!” Vô Tình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta lúc đầu không có giết mẫu thân người, khi đó nàng đang hoài dục, nói vậy, người là hài tử kia.”

“Nói bậy! Dì nói qua, là người giết mẫu thân cùng ngoại công, ta đây khổ luyện võ công, vì chính là giết người!”

“Ta không có giết mẫu thân của người, ” Giáo chủ nở nụ cười, lạnh lùng nói, “Nếu là năm đó giết nàng, nói xem sẽ có người này tại hạ?”

“Người...” Vô Tình giận không kèm được.

“Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân bởi vì ta mà chết.” Giáo chủ thở dài, “Tính tình của nàng rất liệt.”

“Ta cuối cùng có một ngày sẽ giết người!” Vô Tình oán hận nói.

“Người không thể.” Giáo chủ mỉm cười, “Người có biết tên của người sao?”

“Tên? Ta là Vô Tình, còn có cái gì tên?” Vô Tình khó hiểu.

“Không, người không gọi Vô Tình, người kêu Triệu Ngũ Hi, tựa như Thanh Y, hắt không gọi Thanh Y, hắt gọi Triệu Ngũ Thần.”

Vô Tình ngẩn ra, hắn vẫn không biết chuyện này, hắn vẫn chỉ là cái mười sáu tuổi nhi đồng, dĩ chưa bao giờ quan tâm hấn thương hấn, dĩ chỉ biết nghiêng rằng nghiêng lợi nói cho hấn biết Lạc Hoa sơn trang cừu hận, nói cho hấn biết nhất định phải giết cái kia tên là Triệu Phong nam nhân, buộc hấn tập võ, buộc hấn trở nên lãnh huyết vô tình, dĩ nói cho hấn biết, hấn không có quá khứ, không có tên, hấn là Vô Tình, cũng chỉ có thể là Vô Tình. Vô tâm, vô nghĩa, chỉ có như vậy, hấn mới là một thanh kiếm sắc. Lúc nhỏ Vô Tình từng nhiều lần nghĩ, cha của mình là cái dạng gì? Nhưng mỗi một lần, hấn như vậy hỏi dĩ, lấy được đều là tàn khóc nhất trường phật.

“Ta là phụ thân của ngươi.” Giáo chủ thở dài.

“Cha ta?” Vô Tình nháy mắt sắc mặt trắng bệch, hấn không thể nhận, luôn luôn, bị chính mình làm như cừu nhân Tru Thiên Giáo chủ, chợt đột nhiên nói là cha của mình?!

“Cái kia Long văn, ” Giáo chủ chỉ chỉ lồng ngực của hấn, phản thủ tránh ra vạt áo của mình, “Chúng ta đều có.”

“Không! Ngươi không phải! Ngươi gạt ta!” Vô Tình như điên cuồng la hét, rút kiếm ra, không khống chế được hướng Giáo chủ đâm tới.

Giáo chủ ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, trong tay trà trấn nắp giường lên, thẳng tắp đánh vào Vô Tình trên thân kiếm, Vô Tình một cái lão đảo, ngã xuống đất lại không đứng dậy được.

Giáo chủ từng bước một đến gần hấn, trên cao nhìn xuống, “Nhớ kỹ, lần tới không lại dùng kiếm đối với ta.” Vô Tình cắn chặt răng, trợn mắt nhìn.

“Nhớ kỹ, Thanh Y là của ngươi thân sinh ca ca.”

“Vậy hấn chẳng phải là con của ngươi?” Vô Tình kinh hãi, “Vậy ngươi vẫn cùng hấn...”

Vô Tình lời còn chưa nói hết, Giáo chủ một cái tát liền đánh vào trên má hấn, Giáo chủ thanh âm rất lạnh, “Nhớ kỹ, ngươi ở trước mặt Thanh Y, không được nói chuyện này!”

Vô Tình vừa giận vừa hận, cắn giận nói, “Như thế nào? Dám làm còn không dám để cho ta nói?!”

Giáo chủ biến sắc, đem trong tay trà trấn quán trên mặt đất, rơi đập nát, “Ngươi còn dám nói một câu thử xem!”

“Ta nói lại như thế nào? Ngươi tên cầm thú này, thế nhưng đối con ruột làm ra cái loại này sự tình...”

Giáo chủ một cước dẫm ở lồng ngực của hấn, đột nhiên nở nụ cười, cười đến lạnh lạnh, “Ngươi tin hay không, nói thêm câu nữa, Giáng Y lập tức sẽ gặp chết.”

Vô Tình ngẩn ra, sắc mặt trở nên đỏ bừng, toại tức lại trắng bệch đi xuống, hấn cắn cắn môi, lạnh lùng nhìn Giáo chủ, “Ngươi này vô tình vô nghĩa gì đó!”

Giáo chủ cười đến rất lạnh, hấn nhẹ nhàng nắm lên Vô Tình tóc, “Ta chưa bao giờ là trọng tình trọng ý hiệp sĩ.” Dứt lời, quát một tiếng, “Người đâu, mang Thiếu chủ đi học học quy củ!” Dứt lời, liền xoay người rời đi, thậm chí không có xem nhiều Vô Tình liếc mắt một cái.

Trong nháy mắt, Vô Tình cảm thấy được, mình muốn khóc.

※※※※※※※※※※※※※※※※

Lúc Giáo chủ trở lại Thần Dạ Lâu, Thanh Y đã muốn ngủ say, thân thể tái nhợt mỏng manh hăm trong thật dày gấm vóc đệm chăn, nhu nhược giống như một mảnh lông chim.

Kiều Diễm đang đoan thuốc tiến vào, thấy hấn, vội quỳ xuống hành lễ.

Giáo chủ tiếp nhận chén thuốc, ý bảo hấn chớ lên tiếng.

Kiều Diễm vội vàng khom người cúi đầu, rón ra rón rén ra khỏi phòng.

Giáo chủ ngồi ở trước giường, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hài tử kia, cái kia phong phanh nhi đồng. Từ khoảnh khắc hấn tiến Tru Thiên Giáo, chính mình liền thích hấn, bằng không cũng sẽ không tùy ý vô công thường

thường như hần, lưu ở bên cạnh mình đảm đương đại nhậm. Theo hần mười tuổi, liền đem hần mang theo trên người, thực thích hần, vô luận hần làm sai cái gì, luôn luôn trị hạ quá mức nghiêm mình cũng chưa bao giờ chân chính trách phạt qua hần, có đôi khi, mình cũng suy nghĩ, có phải hay không đời trước, mình và đứa bé này liền có duyên? Thanh Y thực thiện lương, hần luôn đem chuyện của người khác để ở trong lòng, so với chuyện của hần còn muốn để tâm, mỗi lần, hần vì bằng hữu, đồng môn thậm chí hạ nhân cầu tình thời gian, thậm chí không để ý an nguy của mình, Giáo chủ luôn lại tức giận lại đau lòng, hần giận đứa bé này không hiểu chiều cố chính mình, đồng thời lại đau lòng khó chịu. Lần đó, vì Hạ Cửu, hần lại có thể ở sương đêm quỳ một đêm, Giáo chủ rất hận, không chút do dự giết Hạ Cửu, hần hận, vì sao lại có nhiều người như vậy, nhiều chuyện tình như vậy, ở Thanh Y trong lòng chiếm một vị trí, từ từ chen lấy vị trí của mình! Từ đó trở đi, Giáo chủ liền nghĩ, muốn đem hần khóa vào trong ngực, cả đời, chỉ cho phép hần nghĩ chính mình.

Thanh Y nhẹ phát một tiếng, chậm rãi mở to mắt.

Giáo chủ mừng rỡ, vội đem hần ôm vào lòng, để cho hần dựa vào ở trong lòng ngực của mình.

Thanh Y một đôi hai mắt thật to e sợ nhìn Giáo chủ, bả vai run nhè nhẹ. Tuyết trắng hàm răng vô ý thức cắn môi, cắn đến môi trắng bệch.

Giáo chủ duỗi ngón tay vỗ về môi của hần, thanh âm ôn nhu như nước, “Đừng cắn, đều phải phá.”

Thanh Y không dám tiếp tục cắn, ngơ ngác mở ra cái miệng nhỏ nhắn, một đôi mắt to hắc bạch phân minh, cũng mang theo khiếp ý.

Xem hần như vậy, Giáo chủ cũng khó chịu, hần hôn nhẹ Thanh Y cái trán cùng hai gò má, không liên quan tình yêu, chính là làm yên lòng cùng đau lòng.

Thanh Y thân thể vẫn là hơi phát run, lại suy yếu lợi hại.

“Đến, uống thuốc,” Giáo chủ dùng thăm bao bọc lấy hần, để cho hần dựa vào trong lòng ngực của mình, đem chén thuốc đưa tới bên miệng Thanh Y, “Là tuyết liên cùng bạch thảo, uống rồi, vết hầu liền không đau.”

Thanh Y uống hai ngụm, hầu ngọt lịm, đều phun ra, chính là phun lên áo choàng Giáo chủ, trên áo choàng trắng thấy rõ ràng, trong thuốc phun ra kia, hỗn loạn chính là màu đỏ máu tươi, Thanh Y như trước ho không ngừng, cơ hồ hết hơi, một đôi tay nhỏ bé lại vội vàng lau Giáo chủ kia dơ bẩn áo choàng.

“Đừng lau, cẩn thận đông lạnh.” Giáo chủ vội bắt lấy hần trắng trắng cánh tay, bỏ vào trong chăn, thay hần dịch tốt lắm góc chăn, mới xoay người ra phòng.

Chờ Giáo chủ thay mang máu áo choàng, tiếp tục vào gian phòng, Thanh Y còn tỉnh, hần dùng chăn đem mình che phủ thực nhanh, rúc vào góc giường, trống rỗng trong mắt to mang theo khiếp ý.

“Thanh Y.” Giáo chủ nhẹ giọng gọi hần.

Thanh Y bả vai run rẩy xuống.

Giáo chủ chậm rãi đã đi qua, hợp với chăn, đem hần ôm vào trong lòng, cằm của hần, đặt trên tóc Thanh Y, nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Không biết qua bao lâu, Giáo chủ cảm giác được, trong lòng bé đình chỉ run rẩy. Giáo chủ nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, Thanh Y đã ngủ, chính là trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tất cả đều là nước mắt

9. Chương 9

Thanh Y khi tỉnh lại, Giáo chủ liền ở bên cạnh hần, Thanh Y phát hiện, chính mình đang nằm trong lòng Giáo chủ. Thanh Y không dám động, hần nhấc đầu để lên ngực Giáo chủ, lần đầu tiên, hần cảm giác được Giáo chủ lồng ngực đúng là như vậy ấm áp.

Một bàn tay to phủ ở trên đầu của hắn, Thanh Y cảm giác được, Giáo chủ ảm áp mềm mại bờ môi, rơi tại trên trán mình.

“Đói sao? Đứng lên ăn chút gì không.” Giáo chủ thanh âm thực ôn nhu, ôn nhu cơ hồ hóa khai nhất trì xuân thủy (một hồ nước mùa xuân).

Thanh Y không nói gì, chính là đem đầu chôn được thấp hơn.

Giáo chủ khẽ cười một tiếng, đem Thanh Y ôm, động tác của hắn thực ôn nhu, chính là, không thể tránh né, đụng tới Thanh Y trên mắt cá chân ô kim tỏa.

Thanh Y sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, ngón tay gắt gao khấu vào hoàng hoa lê mộc sàng lan (cạnh giường làm từ gỗ cây lê có khắc hoa cúc), thẳng đến chặt đứt móng tay.

Giáo chủ cực kỳ hoảng sợ, vội tách ra Thanh Y ngón tay, ngậm trong miệng, “Chớ sợ chớ sợ, đau đến nói, cắn bả vai ta.”

Thanh Y tự nhiên không dám, hắn đau đến xanh cả mặt, ánh mắt đều thẳng.

Chợt đột nhiên, Giáo chủ phục xuống thân thể, để 1 cái gì đó lên bị thương mắt cá chân của hắn.

Thanh Y chỉ cảm thấy, trên vết thương mắt cá chân, phủ lên một cái ướt át trắng mịn gì đó, ngứa, nháy mắt chậm này khó nhịn đau đớn.

Thanh Y có chút mơ hồ, đại ra nhìn Giáo chủ.

Giáo chủ nở nụ cười, ôm lấy hắn, ôm được thực nhanh, một lần lại một lần thì thào, “Thanh Y, Thanh Y, bảo bối của ta...”

Ngày hôm sau, Thanh Y khi tỉnh lại, không chỉ thấy Giáo chủ, còn có Giáng Y cùng Vô Tình.

Trong nháy mắt, Thanh Y cảm thấy được, cái mũi thật chua xót.

Giáo chủ xem hắn tỉnh, vội dìu hắn ngồi xuống, quay đầu lại nhìn xem Vô Tình, ánh mắt kia, vừa mệnh lệnh, vừa lạnh như băng.

Giáng Y vội thôi đẩy hắn, đem một chén thuốc đưa tới trong tay hắn.

Vô Tình cứng ngắc tiêu sái đến Thanh Y trước mặt, mặt không chút thay đổi đưa tới, “Cho người!”

Thanh Y cuống quýt hai tay tiếp nhận, nước mắt, nháy mắt tràn đầy ánh mắt.

Vô Tình bị hắn nhìn không thói quen, vung tay xoay người rời đi.

Thanh Y si ngốc nhìn bóng lưng của hắn, hoảng vội vàng kéo tay hắn, cảm kích cười cười, đối với hắn gật đầu.

Vô Tình thân thể cương một chút.

Giáo chủ bất mãn nhìn xem Vô Tình, “Ngũ Hi, người sau này liền ở trong này cùng Thanh Y.”

“Ngũ Hi, Ngũ Hi...” Thanh Y thì thào, dùng khẩu hình một lần lần lặp lại tên, nhìn hắn, khoe miệng xả ra một nét thoáng hiện cười khê.

Giáo chủ nhìn Thanh Y, thần tình thương tiếc, nhẹ nhàng đưa tay đẩy sợi tóc trên trán hắn ra hai bên, “Đừng nghĩ nhiều lắm, không có chuyện gì, người ăn nhiều vài thứ, hảo hảo nuôi thân mình, ” Giáo chủ chân chờ một chút, đưa tay sờ sờ mắt cá chân của hắn, “Kiều Diễm nói, đem ô kim tỏa lấy ra, tiếp lên gân mạch, người còn có thể đi đường...”

Nháy mắt, Thanh Y thân thể run rẩy xuống.

“Đừng sợ, sẽ không rất đau.” Giáo chủ đau lòng đem hắn ôm vào trong ngực.

Không ra một lát, Thanh Y cứng ngắc thân thể dần dần mềm nhũn, hắn ngã vào trong lòng Giáo chủ, ngủ rất say.

Giáo chủ biết, ma phí tán có tác dụng. Vừa rồi Vô Tình đưa cho hắn cái kia bát thuốc, đó là ma phí tán.

Kiều Diễm theo trong phòng đi ra, cầm trong tay là một thanh đao mới từ nước sôi nấu ra tới.

Giáo chủ thương tiếc theo trong đêm chần nhẹ nhàng chuyển ra Thanh Y chân, mắt cá chân nơi đó, đã muốn thối rữa không thành bộ dáng.

Kiều Diễm nhìn không được, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Giáo chủ, đợi cần mở ra Thanh Y mắt cá chân, lấy ra ô kim tảo, ngài yên tâm, hắc sẽ không cảm thấy được đau. Bất quá lại là máu lại là mủ, chớ để dính đến ô uế ngài trên người.”

“Không có việc gì.” Giáo chủ ôm thật chặt Thanh Y, “Ta ở chỗ này.”

Kiều Diễm không có cách nào, hắc vốn định chỉ khai Giáo chủ, này phẫu thuật nói lớn không lớn, nhưng khi nhìn rất kinh khủng.

Giáo chủ chính là gắt gao ôm Thanh Y, ánh mắt chăm chú nhìn Thanh Y mắt cá chân.

Kiều Diễm đành phải kiên trì, một chút mở ra Thanh Y mắt cá chân, một chút đào ra màu đỏ mang mủ thối thối, một chút dùng móc đem kia ô kim tảo câu đi ra. Chờ Kiều Diễm làm xong này phẫu thuật, Giáo chủ đã là mồ hôi chảy đầy mặt.

Kiều Diễm vội vàng an ủi hắc, “Chủ thượng đừng lo lắng, hắc uống ma phí tán, sẽ không rất đau.”

Giáo chủ thanh âm của như trước lãnh khốc, “Ta biết, cho nên người còn sống. Nếu vừa rồi Thanh Y một chút nhúu này, người đã muốn mất mạng.”

Kiều Diễm ngẩn ra, kinh ra một thân mồ hôi lạnh, vội thu thập xong mang máu đao cụ, hết sức lo sợ nói, “Chính là hắc tỉnh, mắt cá chân sẽ có một chút đau, cần phải hảo nghỉ ngơi.”

Giáo chủ mặt nhẩn nhú, “Kia ma phí tán đâu, cho hắc uống thêm một ít.”

Kiều Diễm cười khổ, “Là thuốc ba phần độc, hướng chỉ là ma phí tán cái loại này trọng dược? Ma phí tán ăn nhiều chỉ biết thương thân. Chỉ cần hảo hảo băng bó, sẽ không quá đau. Chính là cần nhiều hơn chú ý mà thôi.”

Giáo chủ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu nhìn thấy Vô Tình còn tại đó, lạnh lùng nói, “Lần tới người tiếp tục dám như vậy vô lễ, ta giết người.”

Vô Tình sắc mặt trắng đến đỏ bừng, “Ta không phải nhà người người hầu!”

Giáo chủ mặt không chút thay đổi, “Nếu không phải Thanh Y nhớ đến người, người còn có thể sống tới ngày nay?”

Vô Tình giận dữ, “Triệu Phong! Ta đến cùng phải hay không con trai ruột của người?”

“Người phải. Chính là người nhớ kỹ, trong Giáo ta chỉ có hai loại người, người nghe lời, cùng người chết.”

“Người...” Vô Tình giận quá thành cười, hắc chỉ vào Thanh Y điên cuồng cười nói, “Tốt, vậy hắc đâu? Của ta thân ca ca, hắc không phải người chết, vậy hắc ở trên giường thực nghe lời đi?”

Một cái tát hung hăng phiến ở trên mặt hắc, Giáo chủ thanh âm rất lạnh, “Nói thêm câu nữa, người liền chết!”

Vô Tình căm giận ném trong tay chén thuốc, che mặt mà đi.

“Vô Tình!” Giáng Y vội đuổi theo đi.

Vô Tình đứng trong lãnh phong, một chốc kia, hắc thực hi vọng chính mình thật có thể vô tình.

“Vô Tình!” Giáng Y đuổi theo ra.

Vô Tình cũng nhịn không được nữa, hắc khóc đem đầu chôn trên vai Giáng Y, “Vì cái gì? Vì cái gì hắc đối với ta như vậy?”

“Vô Tình, đừng như vậy, Chủ thượng chính là quan tâm sẽ bị loạn, gần nhất Thanh Y thân thể rất kém cỏi, hắc...”

“Thanh Y Thanh Y, các người trong lòng, đều chỉ có Thanh Y!” Vô Tình cả giận nói, một phen đẩy ra hẳn, “Ta không phải của hân nhi tử sao? Vì cái gì trong mắt của hân chỉ có Thanh Y?!”

“Vô Tình! Người có biết, Thanh Y vì ai, mới biến thành như vậy?! Người nói như vậy, không có lỗi với Thanh Y? Hân là của người thân ca ca!” Giáng Y tức giận nói.

“Ta không cần, ta không cần hân loại này ca ca!” Vô Tình điên cuồng thét chói tai, giống như khóc.

“Đồ hỗn trướng!” Giáng Y tức giận đến sắc mặt xanh mét, phất tay áo muốn đi.

“Giáng Y, Giáng Y!” Vô Tình khóc, hân đột nhiên nhào đi lên, ôm chặt lấy Giáng Y bả vai, “Người không cần đi, không cần đi! Ngay cả người cũng không quan tâm ta sao?”

Giáng Y thở dài, hân nhẹ vỗ về Vô Tình bả vai, “Vô Tình, Vô Tình, không phải như vậy, chúng ta đều thực để ý người...”

“Các người đều gạt ta, ” Vô Tình vẫn nức nở, “Lúc nhỏ, dì thực hung, nàng chưa bao giờ đối với ta cười, nàng đối với ta thực khắc nghiệt, chưa bao giờ chịu nói cho ta biết cha mẹ ta chuyện tình. Ta một mực nghĩ, nếu là có phụ thân ở đó, ta tự cũng không như vậy khổ, khó khăn tìm được phụ thân, không nghĩ tới, thế nhưng hân lại, thế nhưng hân lại...” Vô Tình khóc không thành tiếng.

Giáng Y thở dài, có câu, hân không dám nói, Giáo chủ vốn là thiên tính lương bạc người, hân yêu, cũng đã trút xuống ở Thanh Y trên người, đã muốn phân không ra một chút ít. Có lẽ, Vô Tình không nên đối Giáo chủ ôm kỳ vọng quá lớn...

10. Chương 10

Đông tuyết tan hết, xuân về hoa nở.

Thanh Y thân thể dần dần hảo lên, tuy rằng cũng không thể nói chuyện, nhưng trên hai gò má luôn luôn tái nhợt, nổi lên chút ít hồng nhuận.

Bên ngoài ánh mặt trời rất đẹp, nhưng vẫn còn lộ ra đầu mùa xuân hàn khí. Thanh Y bọc thật dày da cừu, bị Giáo chủ gắt gao ôm vào trong ngực.

Thanh Y cúi đầu, ngoan ngoãn, giống một cái nghe lời nhi đồng, không động, cũng không giãy dụa.

Giáo chủ nhẹ vỗ về đỉnh đầu của hân, “Ta đã phân phó, trong giáo cao thấp, đều học thần đọc thuật (thuật đọc khẩu hình), người muốn nói gì đã nói đi, bọn hân đều biết.”

Thanh Y gật gật đầu, kia khẩu hình nói rõ ràng là một cái tạ tự.

Giáo chủ nhẹ nhàng nhắc lên cằm của hân, “Đối với ta cười.”

Thanh Y giật mình chỉ chốc lát, chậm rãi lộ ra nhất nụ cười nhẹ, giống như vân khai vũ tễ, thanh phong nguyệt minh.

Giáo chủ nhìn hân, ánh mắt thâm thúy, lại ở kia đen thui hắc mâu tử dấy lên một đoàn hỏa, kim lòng không đậm, ngậm lấy đôi môi đỏ của hân.

Thanh Y không có phản kháng, chính là sắc mặt nháy mắt, từ phần hồng trở nên trắng bệch.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, ở trong vườn Giáo chủ, trồng thật dày bãi cỏ, giống một khối màu xanh biếc mặt thảm.

Thanh Y chân, đã muốn có thể xuống dưới.

Giáo chủ giúp đỡ hân, đi trên cỏ mềm.

Thanh Y trên trán, nổi lên một tầng thảo nhiên mỏng mồ hôi.

Giáo chủ đột nhiên buông tay ra, hướng lui về phía sau hai bước.

Thanh Y đột nhiên mất đi dựa vào, hoảng sợ, thân mình vừa lệch, vội dựa vào ở bên cạnh trên cây to, mồm to thở gấp.

“Đến, Thanh Y, đi tới.” Giáo chủ ngồi xổm người xuống, đối với hắn mở ra hai tay.

Thanh Y giật mình, cẩn cẩn thận, trên mặt lộ ra một tia ủy khuất.

Giáo chủ nhìn thấy hắn phong phú đáng yêu nét mặt, khoe miệng kìm lòng không đậu lộ ra mỉm cười. Hắn Thanh Y, dần dần, học được làm nũng, học được tùy hứng, khi không vui, chính là cắn môi chu thân, không giống như trước kia, chuyện gì đều một người chịu trong lòng, đến mức làm cho người ta đau lòng. Có lẽ, hắn liền là như vậy, nên bị người sủng ái, yêu thương, che chở, nên làm cho người ta nâng ở trong lòng bàn tay hảo hảo đau...

Thanh Y thử buông lỏng ra tay đỡ thân cây, nhẹ nhàng về phía trước dò xét từng bước, mắt cá chân vẫn là đau, Thanh Y kinh hãi cả người run một chút, đứng không vững, thân thể thẳng tắp đi phía trước, hai bàn tay to đúng lúc tiếp được hắn, Thanh Y liền ngã vào một cái ấm áp ôm ấp.

Thanh Y mang theo vài phần hờn giận, nhắm mắt lại không để ý tới hắn.

Trên đỉnh đầu, truyền đến Giáo chủ tiếng cười, mang theo ba phần bất đắc dĩ, “Người đứa bé này, thật sự là bị làm hư...”

Thanh Y lặng đi một chút. Nói thật, trên mắt cá chân miệng vết thương, cũng không phải như thế đau. Kiều Diễm đã sớm nói, để cho hắn bắt đầu luyện tập đi đường, chính là hắn luôn dựa vào trong lòng Giáo chủ, tình nguyện để cho hắn ôm. Từ lần đầu tiên Giáo chủ đem hắn ôm vào trong ngực, Thanh Y liền thích loại cảm giác này, hoặc là nói, nghiện.

Lúc trước, chính là ô kim tỏa đâm vào mắt cá chân thời điểm cái loại này đau nhức, Thanh Y cũng chưa từng như vậy yếu ớt qua, nhưng bây giờ, chính là một điểm nhỏ đau, cũng là muốn Giáo chủ lại hồng lại nhu đau lòng cả buổi. Không tự chủ được, liền đối với hắn làm nũng, đối với hắn hồ nháo, ngay cả Thanh Y chính mình cũng không biết, chính mình lại là như vậy bốc đồng, thất thường tiểu hài tử. Có lẽ, thật sự nhường Giáo chủ nói trúng rồi đi, chính mình thật sự bị làm hư...

Có lẽ, Giáo chủ từ vừa mới bắt đầu, sẽ không nên đối với hắn như vậy ôn nhu, Thanh Y không dám tưởng tượng, vạn nhất một ngày kia, Giáo chủ vứt bỏ mình thời điểm, chính mình làm như thế nào sống sót...

Nghĩ đến đây, Thanh Y sắc mặt ảm đạm rồi.

“Làm sao vậy?” Giáo chủ cuống quýt đem hắn ôm vào trong lòng, trong thanh âm mang theo một ít sợ hãi, “Làm sao đau?”

Thanh Y cuống quýt lắc đầu, ngẩng đầu đối với hắn cười, lại cười đến tái nhợt vô lực.

Thanh Y cảm giác, chính mình quên cái gì, hắn lại không dám suy nghĩ, hắn biết, đó nhất định là một thanh lợi kiếm sẽ bức tử mình, đem mình chém đến thương tích đầy mình. Giáo chủ chưa từng buộc hắn làm kia giường đệ việc nữa, trong mỗi ngày đều cùng hắn, một tác cũng không rời.

Thanh Y luôn vất hết óc ý muốn làm cho mình vui vẻ, đánh đàn, vẽ tranh, xem xiếc ảo thuật, đi lê viên, một khắc cũng không để cho mình thanh tịnh, hắn luôn ở sợ hãi, sợ hãi nhớ tới cái gì, kia là một hắn một mực trốn tránh đồ vật này nọ...

Vô Tình, hoặc là nói Ngữ Hi, đã là Tru Thiên Giáo Thiếu chủ, tuy rằng Giáo chủ đối với hắn không thân cận, nhưng cuối cùng không có bạc đãi hắn, cho hắn mời tốt nhất sư phó, cho hắn dưới một người trên vạn người quyền thế, cho hắn Triệu Ngữ Hi tên, cũng cho hắn Triệu gia thiếu gia thân phận.

Thanh Y có đôi khi thật sự thực hâm mộ Vô Tình, hắn có tên, có gia, tựa như tìm được rồi cái, không cần giống mình, giống không có rễ lục bình, nước chảy bèo trôi, một ngày kia nếu chết, sợ là ngay cả một cái bia cũng sẽ không có.

Nhưng là hôm nay, Vô Tình tựa hồ thực không vui.

“Người uống rượu sao?” Giáo chủ lạnh lùng nhìn hấn, Vô Tình một thân mùi rượu, ngay cả con người đều là đồ bưng.

Thanh Y cuống quýt kéo qua Vô Tình, hấn sợ Vô Tình sẽ chọc tức Giáo chủ.

Vô Tình mặc hấn kéo ở trong tay, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn Thanh Y.

“Làm sao vậy?” Thanh Y khi hấn trong lòng bàn tay viết chữ.

“Hạ Cưu là ai?”

Thanh Y ngẩn ra, hấn không biết, vì cái gì Vô Tình sẽ hỏi Hạ Cưu.

“Nói cho ta biết, Hạ Cưu là ai?!” Vô Tình dùng sức quơ Thanh Y đầu vai, “Hấn là ai?!”

“Buông tay!” Giáo chủ một chưởng đẩy ra điên cuồng Vô Tình, vội vàng đem Thanh Y hộ vào trong ngực.

Một chưởng kia, thôi Vô Tình một cái lão đảo, Vô Tình khóc, phục trên mặt đất rớt cuộc đứng không đứng dậy.

Thanh Y kinh hãi, vội đi đỡ lên hấn, vỗ nhẹ lên lưng của hấn, làm yên lòng.

Vô Tình nằm ở trong lòng ngực của hấn, khóc không thành tiếng.

Thanh Y thở dài, dù nói thế nào, Vô Tình đều vẫn chỉ là đứa bé, một cái cần người yêu thương nhi đồng.

“Giáng Y không quan tâm ta, hấn không quan tâm ta, trong lòng hấn niệm niệm đều là cái kia Hạ Cưu!” Vô Tình giống một cái bị ném bỏ nhi đồng, “Ta có phải hay không cười rộ lên rất giống Hạ Cưu, hấn mới có thể đối với ta như vậy hảo?”

Thanh Y cuống quýt lắc đầu.

Vô Tình vừa khóc vừa cười, “Ngay cả người đều gạt ta, hấn chính mồm nói, hấn chính mồm nói cho ta biết!”

Thanh Y trương há mồm, lại không biết như thế nào trả lời câu hỏi.

“Vì cái gì, vì cái gì? Các người đều không thích ta, đều đem ta làm thể thân, làm trói buộc, làm công cụ?! Ta làm sai cái gì? Ta làm sai cái gì?! Ca, ca người nói cho ta biết a!” Vô Tình kêu khóc nằm ở Thanh Y trong lòng.

Nháy mắt, Thanh Y sắc mặt trắng bệch.

Vô Tình một tiếng lại một tiếng “Ca ca” tỉnh lại hấn. Hấn đột nhiên nhớ tới chính mình quên cái gì, hấn là Ngưu Hi ca ca a! Hấn cũng họ Triệu, hấn cũng có một tên, kêu Triệu Ngưu Thần. Mẩu thân, Lạc Hoa sơn trang, Giáo chủ, vẫn là phụ thân, còn có đêm đó, trong Thần Dạ Lâu, hồng thê thăm cùng trắng đêm mỹ...

Kỳ thật, Thanh Y biết, hấn luôn cho rằng, nhưng hấn không muốn suy nghĩ đến, không muốn đi chạm đến cái kia mẫn cảm nhất địa phương. Hấn đang lừa gạt mình, nghĩ đến chỉ cần không có người nhắc lại, hấn coi như chỉ tất cả mọi người không biết, ngay cả mình cũng có thể giấu diếm, giấu diếm cả đời mình. Tựa như đà điểu giống nhau, nghĩ đến chỉ cần dúi đầu vào hạt cát, sẽ tạm không gặp nguy hiểm, kết quả là, lừa mình dối người, lừa mình dối người a!!

Bên tai, đột nhiên nhớ tới Giáo chủ lạnh như băng mà không kiên nhẫn thanh âm của, ” Nhu nhược, người là Tru Thiên Giáo Thiếu chủ, lại có thể cùng một cái đã chết hạ nhân tranh đoạt tình nhân?”

Thanh Y cảm giác thật, trong lòng Vô Tình, thân thể cứng ngắc lại. Hấn oán trách nhìn Giáo chủ liếc mắt một cái, Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, không có lên tiếng.

“Đúng vậy, ta là Tru Thiên Giáo Thiếu chủ, ta là Tru Thiên Giáo Thiếu chủ! Ta là Tru Thiên Giáo Thiếu chủ!!” Vô Tình cười to dần dần biến thành khóc, hấn đẩy ra Thanh Y, một bên cười thảm, một bên lão đảo mà đi.

Thanh Y lo lắng nhìn của hấn đi xa bóng lưng, đang muốn đuổi theo, bị Giáo chủ ôm chặt lấy, “Kẻ điên, kệ hấn đi!”

Thanh Y đẩy ra hấn, Giáo chủ này mới phát hiện, Thanh Y đã là rơi lệ đầy mặt.

“Làm sao vậy?” Giáo chủ kinh đến, vội vén lên tay áo cho hắn lau sạch sẽ nước mắt.

“Ta là ai?” Thanh Y dùng khẩu hình hỏi hắn.

“Người?” Giáo chủ nở nụ cười, trong ánh mắt, lại tràn đầy chính là đau xót cùng đau lòng, “Thanh Y, người là bảo bối của ta, người chỉ cần làm bảo bối của ta là đủ rồi, Thanh Y, người là bảo bối của ta...”

Thanh Y muốn khóc, lại đột nhiên phát hiện, mình đã không có nước mắt.

11. Chương 11

Đêm đó, Vô Tình đem Giáng Y cột vào hình thất, tra tấn tròn một đêm.

Ngày hôm sau, Thanh Y thấy cơ hồ điên cuồng Vô Tình ôm hơi thở mong manh Giáng Y, bên tiến Thần Dạ Lâu, quỳ gối trước mặt Kiều Diễm, sợ hãi đến ngay cả hô hấp đều ngừng.

Chợt đột nhiên, Thanh Y nhớ tới đêm hôm đó, đêm hôm đó, Giáo chủ cũng là uống đến say khuất, đêm hôm đó, Thanh Y cơ hồ chết ở Thần Dạ Lâu trên giường.

Giáo chủ nhìn thấy Thanh Y sắc mặt tái nhợt, cuống quýt ôm lấy hắn, thuận thuận lưng hắn.

Thanh Y đẩy ra hắn, che mặt mà đi.

Trong nháy mắt, Giáo chủ giận, Giáo chủ hối hận, như là một tòa áp lực thật lâu núi lửa, nháy mắt bạo phát. Hắn lạnh lùng nhìn thấy Vô Tình, “Người là một cái hỗn đản!”

Vô Tình ôm thật chặt trong tay Giáng Y, một lần lần thì thào, “Ta là hỗn đản, ta là hỗn đản!”

Kiều Diễm lo lắng nhìn Giáng Y, hắn nhìn ra được, Giáng Y bị thương quá nặng, tiếp tục tha một khắc, chỉ sợ thật sự hồi thiên pháp thuật (hết cách xoay chuyển), đang muốn đi tiếp nhận Giáng Y, lại nghe thấy Giáo chủ âm thanh lạnh như băng, “Không được cứu!”

Kiều Diễm muốn khuyên cái gì, thấy Giáo chủ sắc mặt không tốt, thủy chung không dám nói ra, chỉ có thôi lui đến một bên, trong lòng âm thầm sốt ruột, chính là Thanh Y đi, ai cũng không dám nói nhiều nữa câu.

Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, phất tay áo ra Thần Dạ Lâu.

Phía sau, chỉ nghe thấy Vô Tình giống như vậy thú thẩm mình.

Tháng tư.

Dương hoa như tuyết.

Trước Giáng Y linh đường, bay lả tả tiền giấy cùng dương hoa bay xuống.

Vô Tình gắt gao ôm Giáng Y thi thể, khóc đến điên cuồng.

Thanh Y nhìn Vô Tình, một cái tát đánh vào trên mặt hắn. Vô Tình bị hắn nghiêng một bên, ánh mắt cũng đăm đăm, ngơ ngẩn ngẩn nhìn chằm chằm Giáng Y, đột nhiên, hắn khóc, thanh âm kia, giống như xé rách trái tim, đau đến không chịu nổi.

Thanh Y nhìn thấy hắn tiền tuy tái nhợt khuôn mặt, nước mắt không tiếng động theo tái nhợt hai gò má chảy xuống. Hắn vừa tức buồn bực lại đau lòng, tức giận là, Vô Tình đúng là như vậy bá đạo tùy hứng, sinh sôi hại chết Giáng Y; nhưng Vô Tình dù sao là của mình thân đệ đệ, như vậy tái nhợt chán nản, nhường Thanh Y như thế nào không đau lòng? Thanh Y sâu kín thở dài, hắn biết, Vô Tình cũng rất khổ, hắn từ nhỏ liền sinh trưởng ở trong tàn khốc lãnh mạc Tuyết Tình Cung, không ai yêu hắn, không ai đau hắn, hắn vẫn chỉ là đứa bé, cho nên, một khi tìm được rồi yêu, hắn mới có thể như vậy bá đạo, chẳng sợ dùng cực đoan nhất phương thức, cũng phải đem ái nhân lưu ở bên cạnh mình, sợ bị người đoạt đi. Theo góc độ mà nói, Vô Tình là tự ti, hắn kinh hoàng không chịu nổi một ngày, không có một chút điểm cảm giác an toàn. Hắn chỉ là một nhát gan yếu đuối lại khát vọng yêu nhi đồng a!

Giáo chủ chậm rãi đi tới, từ phía sau lưng ôm lấy Thanh Y, “Nơi này yên khí nhiều, cẩn thận bị sặc.”

Thanh Y quay đầu, nhìn thấy hắn, có vẻ phòng, có xa lánh, trong mắt đầy nước mắt.

“Là người! Là người hại chết Giáng Y!” Vô Tình điên cuồng, tựa như vậy, tay không xông lên trước, giống như một con điên cuồng ấu thú, cắn xé là không thành văn pháp.

Giáo chủ giống như nhìn thấy đơ bản gì đó, chán ghét phát nhẹ ống tay áo, Vô Tình thân thể, thẳng tắp đánh vào trên tường, hung hăng suất đi lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Thanh Y cả kinh, vội bỏ ra Giáo chủ, bôn qua, ôm lấy Vô Tình.

“Thanh Y, đừng động này nghiệp chương.” Giáo chủ hướng hắn vươn tay.

Thanh Y dùng sức lắc đầu, rơi lệ đầy mắt. Hắn trương trương thần, không tiếng động hỏi Giáo chủ, “Chúng ta ở trong lòng người, tính là cái gì? Rơm rác? Hay là con kiến?”

“Thanh Y, chớ miên man suy nghĩ.” Giáo chủ mặt nhăn nhu.

Thanh Y trong ánh mắt, hiện lên vẻ thất vọng thần sắc, hắn dùng khẩu hình nói cho Giáo chủ, “Người đi đi, để cho ta thanh tịnh.”

Giáo chủ ngăn ra, vẫn không có người dám như vậy đối với hắn, trong mắt đen của hắn, hiện lên một tia tức giận, Giáo chủ cắn chặt răng, sinh sôi áp lực lửa giận, hắn lạnh lùng nhìn Vô Tình cùng Thanh Y liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Vô Tình hai tay che mắt, khóc không thành tiếng.

Thanh Y thở dài, đem hắn ôm ở trong ngực, nhẹ nhàng chụp, một chút lại xuống.

Chợt đột nhiên, Vô Tình ôm lấy hắn, ôm được thực nhanh, cả người run rẩy giống như một cái bất lực nhi đồng.

Thanh Y lệ, nhỏ tại trên lưng của hắn, nóng bỏng.

Vô Tình ôm hắn, ôm được thực nhanh, liền như vậy, giống như sống dựa vào nhau cả đời.

Không biết qua bao lâu, chân trời đã muốn nổi lên rặng mây đỏ.

Trời chiều rồi.

Thanh Y khinh nhẹ vỗ về Vô Tình lưng, dịu hắn.

Tỳ nữ đi tới, cấp Thanh Y phủ thêm chắn gió mao cừ, Thanh Y trong nháy mắt, có chút mệt mỏi. Hắn biết, chính mình dưới chân con đường chỉ có một cái, hắn vốn tại Thần Dạ Lâu, vô luận đi đâu, đều quay về chốn cũ.

Đột nhiên, Vô Tình ôm lấy hắn, chôn ở trong lòng ngực của hắn thì thào, “Ca, ca, người dẫn ta đi, dẫn ta đi được không?”

Thanh Y thân thể run rẩy xuống.

Không thể phủ nhận, Thanh Y động tâm.

Nếu là như vậy, có thể mai danh ẩn tích, tận hưởng thiên luân, bỏ quên này làm cho người ta thở không nổi thân phận cùng quá khứ, thì đó chính là một chuyện may mắn?

Vào ban đêm, Thanh Y chưa có trở về Thần Dạ Lâu.

Giáo chủ cũng tức giận, chỉ khi hắn còn tại cùng Vô Tình, cũng không có hỏi nhiều một câu. Sớm đi ngủ.

Ngày hôm sau, Thanh Y như trước chưa về.

Giáo chủ kèm nén không được, vội vàng tìm kiếm linh đường, trên linh đường không có một bóng người, to như vậy trong phòng, dầu hết đèn tắt, trên mặt đất trắng bệch tiền giấy theo gió xoay xoay.

Nháy mắt, Giáo chủ cảm thấy được, máu của mình đều phải đọng lại.

12. Chương 12

Trữ Tây thôn.

Nho nhỏ thôn, y sơn bàng thủy (dựa núi kề sông).

“Ca, ta đã trở về.” Đoản sam thô y thiếu niên đẩy ra cửa gỗ cũ, trên mặt tràn trề khoái hoạt ý cười.

Trong phòng nhỏ, tràn đầy cháo loãng mùi hương thoang thoảng, Thanh Y theo trù gian (phòng bếp) mang ra vừa thô vừa xấu sứ men xanh chén lớn, đặt ở trên bàn, nhìn đệ đệ, cười đến an tâm mà thỏa mãn.

“Ca, hôm nay ta đi cùng Trương lão gia tử học đánh cá, ta vận khí đặc biệt hảo, lần đầu vung lưới, liền lao đến cái này!” Thiếu niên cử lấy trong tay hai cái tươi sống cá trăm cỏ, cười đến trong veo mà đơn thuần.

Thanh Y tiếp nhận, đem cá bỏ vào trong chậu, đưa tới khăn mặt.

Thiếu niên tiếp, lau sạch sẽ bàn tay dính đầy bùn, cười hì hì ngồi ở bên cạnh bàn, khăn cấp bưng lên bát sứ to, chỉ lưu chỉ lưu mồm to uống cháo.

Thanh Y cười nhìn hấn.

Ăn no, Vô Tình mới từ trong bát ngẩng đầu, “Hoàng đế bị Kim quốc bắt đi.”

Thanh Y giật mình, tuy rằng cuộc sống của bọn họ cùng hoàng gia cũng không có quan hệ, mà dù sao bọn hấn cũng họ Triệu, khó tránh có chút thổ tử hồ bi (thở chết hồ ly buồn).

“Hiện tại Đại Tổng giang sơn đều rối loạn, ngay cả hoàng tử công chúa phò mã một cái cũng không có để lại, Triệu gia không có con cháu, lại có người cần Triệu Phong đi đăng cơ làm Vương, thật buồn cười.”

Thanh Y cười khổ lắc đầu, đột nhiên, hấn cảm thấy được, bên ngoài chuyện tình, cách hấn thật xa thật xa...

Giáo chủ như trước đứng ở trong Thần Dạ Lâu.

Đông Nha đi tới, “Chủ Thượng, cửa Tổng gia các lão thần đã muốn quỳ cả ngày.”

“Làm cho bọn họ lặn.”

“Dạ.” Đông Nha khẽ thở dài một cái.

“Thanh Y tìm được rồi sao?”

“Chủ thượng thứ tội, còn không có.”

“Người cũng biến, một ngày tìm không thấy hấn, người một ngày không cần trở về.”

Đông Nha thở dài, hành lễ đi ra ngoài.

Lúc Đông Nha ra Thần Dạ Lâu, Kiều Diễm đang tựa vào góc tường nhìn hấn.

“Nếu là có thể, ta hi vọng người có thể thả Thanh Y một con đường sống.”

Đông Nha giật mình chỉ chốc lát, thở dài, “Hấn sẽ không chết. Chủ thượng như vậy đau hấn.”

Kiều Diễm lắc đầu, “Người sai lầm rồi, cho dù hấn trở về, không giải được khúc mắc, chung quy sẽ bị chính mình bức tử.”

Đông Nha quay đầu lại nhìn xem này quỳ gối mặt trời dưới thần tử, thở dài, “Nếu hấn không trở lại, bức tử chính là Trung Nguyên ngàn vạn dân chúng.”

Kiều Diễm giật mình, một tiếng than nhẹ, mấy không thể nghe thấy.

Thiên hạ không có gì có thể giấu diếm được Giáo chủ thủ hạ chính là Xuân Cáp, Thu Nhạn, Đông Nha.

Trữ Tây thôn cũng thế.

Khi bọn hắn đi vào Trữ Tây thôn một chỗ kia, Thanh Y đáy lòng, dâng lên chính là tuyệt vọng.

“Thanh Y, trở về đi.” Tính khí ôn hòa Xuân Cáp thở dài.

“Ai dám mang ca ta đi!” Vô Tình cả giận nói, ngăn ở trước mặt Thanh Y.

“Giáo chủ có lệnh, chỉ cần lông tóc không tổn hao gì mang Thanh Y trở về là tốt rồi, còn ngươi, ” Đông Nha thanh âm của khăn khăn mà tàn khóc, “Chết sống bất kể.”

Thanh Y cả người run rẩy, hắn biết, Giáo chủ không phải đang nói đùa.

“Ca, ngươi không phải sợ.” Vô Tình ngăn đón ở trước mặt hắn, thân thể lại run nhẹ.

Thanh Y cũng rất tuyệt vọng, hắn biết, Vô Tình đâu không lại Giáo chủ một tay dạy dỗ Đông Nha.

“Thanh Y, đi thôi, chớ để tiếp tục liên lụy vô tội.” Luôn luôn ít lời Thu Nhận cũng sâu kín thở dài.

Thanh Y hạ xuống con ngươi, gật gật đầu.

“Ca!”

Thanh Y đẩy ra Vô Tình, dùng khẩu hình nói cho ba người, “Thả Vô Tình, Tru Thiên Giáo không thích hợp hắn.”

Đông Nha cùng Xuân Cáp, Thu Nhận nhìn chăm chú liếc mắt một cái, chậm rãi gật gật đầu.

Thanh Y nở nụ cười, chậm rãi hướng bọn hắn đi đến.

“Ca! Ca!” Phía sau, truyền đến Vô Tình cấp hoảng kêu gọi, giống như một cái bị ném bỏ nhi đồng, như vậy bất lực.

Thanh Y không dám quay đầu lại, hắn rất sợ, sợ chính mình ngoan không hạ tâm.

Khi Thanh Y trở lại Tru Thiên Giáo, Giáo chủ liền đứng trên Tru Thiên Thai, đó là trong giáo cao nhất địa phương, cũng là thấy xa nhất địa phương.

Thanh Y lặng lẽ đi qua, im lặng đứng ở Giáo chủ trước mặt.

Giáo chủ nổi giận. Trên trán, bạo lên nhiều sợi gân xanh, hắn cao cao giơ bàn tay, lại thật lâu đánh không đi xuống.

Thanh Y chậm rãi nhắm mắt lại, không giải thích, không giãi dựa, giống như mặc cho quân xâu xé bộ dáng.

Giáo chủ oán hận ngã xuống ống tay áo, một phen ôm ngang lên Thanh Y, thô bạo đem hắn kẹp ở dưới nách, đem hắn mang vào trong Tru Thiên Các, hung hăng suất ở trên giường.

Thanh Y giống như bị đánh thức dã thú, trong nháy mắt ý thức được nguy hiểm tồn tại, tựa như một con rắn đang ngủ đông đột nhiên bị ném vào nước sôi, hắn liền chết giãy dựa, lại cắn lại xé, như điên cuồng.

Giáo chủ giận dữ, một cái tát đánh vào trên mặt hắn, oán hận nói, “Đi ra ngoài một hồi, tâm cũng dã sao? Đừng quên ngươi là ai?!”

Thanh Y sợ run, vô lực ngã xuống giường, tái nhợt gò má, sừng lên cao cao năm cái dấu tay. Xem hắn như thế, Giáo chủ giật mình chỉ chốc lát, có chút đau lòng, chính là hắn vẫn là tức giận, không muốn chịu thua, cắn chặt răng, một phen xé mở Thanh Y quần áo, giống như dã thú đánh tiếp.

Thanh Y đưa tay bưng kín đỏ lên nóng lên trước mặt má, như là ngây người thông thường, trệ trệ nhìn lên Giáo chủ, không hề giãy dựa, cũng không tiếp tục tranh cãi âm ỉ, chính là trong ánh mắt, phiếm xuất một loại không khí trầm lặng hơi thở.

Giáo chủ mê luyện thân thể này đã muốn quá lâu, lâu đến cho dù là hắn, cũng vô pháp không sa vào. Giáo chủ một lần lại một lần hôn lên Thanh Y thân thể, đầu lưỡi lưu luyện ở Thanh Y ngực, nơi kia bị cháy Long văn, mê muội.

Thanh Y một đêm chưa ngủ, hắn mở mắt thật to, mãi cho đến hừng đông.

Ngày thứ hai, Giáo chủ bị trong chu lan, hồng chủy Bát ca đánh thức.

Thanh Y đã muốn tỉnh, hoặc là nói, hẳn một đêm chưa ngủ. Thanh Y nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mê mang. Quần áo của hắn đã bị xé hỏng, lộ ra trên người đều là dấu thanh thanh tử tử, xem người nhìn thấy ghê người.

Giáo chủ có chút đau lòng, đưa tay vỗ về, đem hắn ôm vào trong lòng.

Thanh Y xem hắn, trương há mồm, cũng muốn nói lại thôi, chung quy, hóa thổ dài một tiếng cùng nhất nhân thanh lệ.

Giáo chủ vội đem hắn ôm vào trong ngực nhẹ nhàng chụp, “Làm sao khó chịu?”

Thanh Y không nói lời nào, cũng không nhìn hắn. Ánh mắt sâu kín, nhưng không có tiêu cự.

Giáo chủ vẫn khí hắn bất cạo nhi biệt, xoa bóp hắn má, dương cả giận nói, “Không phạt ngươi ngươi sẽ không nhớ, nhìn ngươi lần sau còn dám?”

Thanh Y cúi đầu, không dám nhìn tới hắn con ngươi, hắn sợ chính mình trong mắt, không tự chủ được toát ra bi ai cùng bất đắc dĩ.

“Lần tới dám chạy một lần, cứ như vậy phạt một lần, nhìn ngươi còn dám?” Giáo chủ trong lời nói mang theo thật sâu ý cười cùng trêu chọc, đưa tay kéo qua mềm, mềm nhẹ cấp Thanh Y gói kỹ lưỡng, dùng chớp mũi bính bính hắn cái trán, thân mật nói, “Còn mệt không? Mau ngủ đi.”

Thanh Y không hề bài bác, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Giáo chủ từng cái vỗ hắn, nghe Thanh Y thổ dần dần trầm ổn, mới rón ra rón rén ly khai.

Giáo chủ rời đi một chốc kia, Thanh Y liền mở mắt, trong ánh mắt của hắn, lắng đọng lại rất nhiều người đồ vật này nọ, yêu, hận, bi, oán, trong nháy mắt, theo dầy lệ quang trào ra.

Thanh Y ánh mắt sâu kín nhìn hướng ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ đó là Tru Thiên Thai, trên Tru Thiên Thai kia, sương khói lượn lờ, thấy không rõ phàm thế gian thị thị phi phi, sôi nổi hỗn loạn.

13. Chương 13

Chạng vạng, Giáo chủ lại tới nữa.

Thanh Y thấy hắn, cuống quýt nghiêng đầu đi.

Giáo chủ bá đạo đem hắn ôm vào lòng, ban qua hắn cầm dưới, “Vì cái gì trốn ta?”

Thanh Y cuống quýt lắc đầu.

Giáo chủ thừa cơ cướp lấy hắn khéo léo môi anh đào, mút vào nơi đó đầu ngọt ngào cùng ẩm áp.

Thanh Y cuống quýt đẩy ra hắn, sắc mặt trắng bệch, tựa vào góc tường bất lực thổ gấp.

Giáo chủ sắc mặt nhất thời ảm đạm, hắn lẳng lặng đi đến trước mặt Thanh Y, cường thế kéo lấy hắn, không để cho chống cự, thẳng tắp đem hắn ôm vào trong lòng.

Thanh Y trong lòng đau khổ, lại cái gì cũng nói không nên lời, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

“Vì cái gì?” Giáo chủ nén tức giận, “Từ ngươi lần này trở về, ngươi liền thay đổi.”

Thanh Y khoe miệng, lộ ra một nét thoáng hiện tự giễu ý cười, hắn không nói gì nhẹ nhàng bắt tay tham tiến Giáo chủ vạt áo, chậm rãi vuốt nơi đó Long văn ký.

Giáo chủ sắc mặt thay đổi, vẻ lo lắng tự ở trên mặt thật lâu không tiêu tan, cuối cùng, cũng một tiếng sâu kín thổ dài, vài phần thương, vài phần hối hận, hắn tự tay sờ sờ trán Thanh Y, “Chớ để miên man suy nghĩ, an tâm làm Thanh Y của ta liền hảo, cho dù có cái gì cái tội nghiệt, ta tới gánh,” dứt lời, đúng là bất đắc

đi cười, “Ta gần nhất không ở trong giáo, người cần nghỉ ngơi thật tốt, không được kén chọn, không được lung tung chạy.”

Thanh Y ngẩn ra, cuống quýt ngẩng đầu, hỏi nhìn của hắn, trong mắt, chia ra lo lắng, chia ra vướng bận.

Giáo chủ chợt đột nhiên, tâm tình thật tốt, từng cái vuốt mái tóc dài của hắn, thương tiếc nói, “Bất quá là Đại Tổng hoàng đế vô dụng, bị quân Kim bắt đi, ta phải đi kinh thành một chuyến,” dứt lời, quay đầu chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Ngày tam triều nguyên lão, tại bên ngoài quỳ tròn hai ngày, này cục diện rối rắm, dù sao cũng phải có người thu thập không phải sao?”

Thanh Y ý thức được chính mình thất thố, vội quay đầu che dấu vẻ mặt đến lúng túng.

“Kim quốc ép người quá đáng, lúc này Kiếm Thần bọn hắn đều phải cùng ta cùng đi,” dứt lời một tiếng cười lạnh, “Nếu bức ta ra tay, tự nhiên không đến mức cho bọn hắn thả cầu đường sống, bất quá, Kiều Diễm cùng Đông Nha lưu lại chiếu cố người.”

Thanh Y gật gật đầu, không thể che hết đáy lòng nóng ruột nóng gan lo âu.

“Thanh Y, chờ lúc ta trở lại, cho ta một đáp án.” Giáo chủ nhìn hắn, như có điều suy nghĩ.

Thanh Y nghi hoặc nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

Giáo chủ muốn nói lại thôi, thật lâu sau, mới từ từ thở dài một tiếng, xoay người bước đi.

Trong nháy mắt, Thanh Y cảm thấy được bóng lưng của hắn, thật cô đơn.

Tối nay, trong Tru Thiên Giáo, hết sức quạnh quẽ.

Hôm nay là ngày Giáo chủ vào kinh đăng cơ, trong Tru Thiên Giáo, lưu lại chỉ có trẻ người non dạ tiểu tỷ nữ cùng già nua hoa mắt ừ tai quét rác lão bộc.

Trong giáo tinh anh đều bị Giáo chủ mang đi, chỉ chừa lại Kiều Diễm cùng Đông Nha.

Kiều Diễm bưng một chén đen thùi được chất, đưa tới Thanh Y trong tay.

Thanh Y mặt nhăn nhú, vội quay đầu tránh thoát đi.

Kiều Diễm cười khổ, “Không thể theo người không uống, là Giáo chủ phân phó.”

Thanh Y mở to hai mắt, nhìn thấy hắn, vẻ mặt mềm cầu thần sắc.

Kiều Diễm bản mặt, “Ta cũng không phải là Giáo chủ, còn trông cậy vào ta thương người hay sao?”

Thanh Y bĩu môi.

Kiều Diễm buồn cười, đưa tay xoa bóp cái mũi hắn, đem thuốc đưa tới trước mặt hắn, “Uống nhanh!”

Thanh Y phản kháng không được, đành phải nâng lên thuốc, uống xuống, chưa tính là rất đắng, dù sao bổ thêm không ít đường phèn cùng cam thảo, nhưng là vị thuốc đông y xông vào mũi, Thanh Y cũng không thể không nhíu mày một trận.

Kiều Diễm xem hắn uống xong, vội tiếp lấy bát, đưa tới một chén trà. Súc miệng, đi trong miệng cay đắng, Thanh Y mới giãn ra nhíu chặt mày.

Kiều Diễm nhìn thấy hắn, buồn cười điểm điểm hắn cái trán.

Thanh Y đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cầm đầu giường bút giấy viết xuống, “Giáo chủ đi chưa?”

Kiều Diễm gật gật đầu, “Phỏng chừng lúc này, đều nên đến kinh thành.”

Thanh Y do dự một chút, chung quanh đánh giá một phen, bốn bề vắng lặng, mới viết xuống, “Kia người có biết Vô Tình ở nơi nào?”

Kiều Diễm sắc mặt thay đổi một lần.

Thanh Y hoảng vội vàng kéo hắn tay áo cầu xin, giống như cầm lấy là một cây cây cỏ cứu mạng.

Kiều Diễm thở dài, “Ta vốn không nên nói, Thanh Y, ta hỏi ngươi một câu, ngươi đến tột cùng đem Giáo chủ làm làm cái gì?”

Thanh Y thủ run lên, bút rơi trên mặt đất.

“Ngươi nguyện ý cùng hãn diện mạo tư thủ cả đời?”

Thanh Y cuống quýt lắc đầu, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

“Thanh Y, ta vốn không nên quản này nhàn sự, Nhưng ta không muốn ngươi hủy ở trong Tru Thiên Giáo, ” Kiều Diễm vỗ vỗ bờ vai của hãn, ánh mắt tức mục mà còn thật sự, “Có chuyện, ngươi cùng Giáo chủ đều giữ kín như bưng, ta lại muốn tìm phá này cửa sổ, Thanh Y, Giáo chủ, là phụ thân của ngươi.”

Thanh Y sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Kiều Diễm nở nụ cười, cười đến lộ vẻ sâu thẳm, “Ta vốn không muốn nói, chính là, ta sợ ngươi sẽ hối hận.”

Thanh Y cười khổ, hãn đã muốn hối hận, tình yêu này là cấm kỵ, giống như làm người ta nghiện hoa anh túc, một khi lây dính, chính là muốn ngừng mà không được.

“Thanh Y, ta không phải muốn chia rẽ ngươi cùng Giáo chủ, ta chỉ là muốn cho ngươi một cơ hội, một lần lựa chọn thôi.” Kiều Diễm thở dài, “Nếu ngươi cũng là thật tâm yêu Giáo chủ, thế thì thôi, ta chỉ là không hy vọng ngươi bởi vì thỏa hiệp cùng thiện lương, hủy cuộc đời của mình.”

Thanh Y chậm rãi lắc đầu, thống khổ trên mặt lại kiên định, dùng khẩu hình nói, “Ta phải đi.”

“Thôi, ” Kiều Diễm thở dài, “Ta mang ngươi đi gặp Vô Tình.”

※※z※※y※※b※※g※※

Đông Nha đứng ở chân núi, kiêu căng dùng mũi kiếm chỉ vào yết hầu Vô Tình.

Vô Tình giãy dụa muốn đứng lên, lại kéo theo nội thương, một tiếng ho mãnh liệt, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đông Nha lạnh lùng nhìn thấy hãn, “Đạo hạnh thập kém, còn dám ở chỗ này bêu xấu? Cút!”

“Hỗn trưởng! Cút ngay, ta hôm nay nhất định phải mang ca ca ta đi!” Vô Tình oán hận nói.

Đông Nha khinh miệt nhìn của hãn, “Nếu là Giáo chủ làm ta lúc này che chở Thanh Y an nguy, ngươi liền không cần tiếp tục đánh cái chủ ý này.”

Vô Tình phẫn nộ, lại là hận, lại là giận, lại không để ý trên cổ gác lên kiếm, như điên rồi thông thường nắm lên kiếm, đánh tới.

Đông Nha ngăn ra, hãn vốn là cao thủ, làm sao gặp qua như vậy còn đồ vô lại, không để ý tự thân an nguy cách đánh? Đông Nha điểm lên mũi kiếm, chỉ chờ Vô Tình chính mình hướng về phía trước đánh tới.

“Đông Nha! Không cần!” Kiều Diễm thanh âm.

Đông Nha ngăn ra, thu hồi kiếm, lần chưởng làm quyền, lập tức đánh vào Vô Tình ngực, Vô Tình lão đảo hạ xuống, té lăn trên đất.

Thanh Y đã muốn bôn đi lên, nâng dậy Vô Tình, cuống quýt lau sạch sẽ bên miệng hãn vết máu.

Vô Tình thấy Thanh Y, lại giống nhất đứa bé giống như, nằm ở trong lòng ngực của hãn nức nở không thành tiếng.

Thanh Y cũng là đau khổ, ôm hãn, nước mắt lã chã hạ xuống.

Đông Nha ngăn ra, sắc mặt âm đạm, bước đến, “Thanh Y, ngươi tới nơi này làm cái gì? Còn không quay về?”

Vô Tình nghe thấy lời này, đem Thanh Y ôm càng chặt hơn, trong miệng một lần lần gọi lên, “Ca, ca...”

Thanh Y thở dài, quay đầu lại nhìn xem Đông Nha, trong mắt, tràn đầy tất cả đều là khẩn cầu.

“Đây là Chủ thượng mệnh lệnh.” Đông Nha lạnh lùng bắt vi sở động.

Vô Tình giận dữ, nhặt lên kiếm, để ngang Thanh Y trước mặt, “Ca, ngươi đừng sợ, bảo vệ ta người!”

“Người?” Đông Nha mặt lạnh lùng thượng, lộ ra một tia cười lạnh.

“Vậy ta đâu?” Kiều Diễm trường luyện (luyện: lựa trắng) cuốn lên chuỗi kiếm Đông Nha.

“Kiều Diễm! Người muốn làm cái gì?!” Đông Nha cả giận nói.

Kiều Diễm không để ý tới hắn, quay đầu hướng Vô Tình cùng Thanh Y quát, “Còn không đi?!”

Vô Tình tỉnh ngộ, cuống quýt đỡ Thanh Y, cướp đường đi.

Đông Nha giận dữ, ngược lại bình tĩnh, hắn lạnh lùng nhìn Kiều Diễm, “Người có biết người đang làm cái gì?”

“Kiều Diễm làm cái gì, rất rõ ràng.” Kiều Diễm cũng rất bình tĩnh.

“Người phản bội Chủ thượng.”

Kiều Diễm thở dài, “Ta chỉ là không muốn Chủ thượng hối hận.”

14. Chương 14

Thanh Y đỡ Vô Tình, nghiêng ngả lão đảo trốn ra Tru Thiên Giáo, Tru Thiên Giáo chỗ hẻo lánh, bên ngoài, mệnh mệnh vô bờ đều là cánh đồng hoang vu tập lâm.

Không biết chạy thoát bao lâu, ánh trăng giữa trời, chiếu sáng cánh đồng hoang vu, khiến hoang vu cần cối thổ địa được bao phủ một tầng màu bạc. Chợt đột nhiên, chân Vô Tình một cái lão đảo.

Thanh Y vội đỡ lấy hắn, thân thiết nhìn của hắn.

“Ta... Ta không sao...” Vô Tình sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn còn gượng cười.

Thanh Y thở dài, dìu hắn ngồi xuống dưới tàng cây.

Giữa trời đất mệnh mệnh, cây cối, sông suối, trăng như thế lại ở gần người. Trong trẻo nhưng lạnh lùng không giống như đang tại nhân gian.

Vô Tình nhắc đầu chôn trên vai Thanh Y, từ từ thở dài, “Ca, nếu có thể cả đời, như vậy đứng ở bên cạnh người, thật tốt.”

Nghe đệ đệ ngọc nói, Thanh Y mỉm cười, từng cái vỗ về mái tóc dài của hắn, ở Vô Tình trong lòng bàn tay viết, “Người nếu nguyện ý, ca luôn luôn cùng người.”

“Ca ngươi lại gạt ta, đã một lần, người cùng Đông Nha bọn hắn trở về Tru Thiên Giáo, để ta lại một mình.” Vô Tình trong lời nói, năm phần oán trách, năm phần làm nũng.

Thanh Y vẫn cười, viết xuống, “Lần tới sẽ không.”

Vô Tình ôm lấy cổ hắn, một lần một lần khẽ gọi, “Ca, ca, ngươi là người tốt nhất đối với ta, ta không cho người bị người đoạt đi...” Nói xong, vươn lưỡi, nhẹ nhàng cọ đến Thanh Y bên môi.

Thanh Y cả kinh, cuống quýt đẩy ra hắn, dưới ánh trăng, sắc mặt của hắn trở nên xanh mét.

“Ca?” Vô Tình nhìn hắn, mở to hai mắt, vẻ mặt mê hoặc cùng khó hiểu.

Thanh Y chậm sắc mặt, thở dài, có lẽ là chính mình đa nghi.

“Ca, để làm chi đột nhiên đẩy ta ra a.” Vô Tình lại cọ đi lên, lệch qua trong lòng ngực của hắn, tìm một cái thoải mái vị trí, lại thoải mái thở dài nhẹ nhõm.

Thanh Y ngơ ngác một chút, chỉ có thể cười cười.

Gió phát qua, im lặng giống như tình nhân hát khê, Thanh Y đột nhiên nhớ lại, khi chính mình vẫn còn rất nhỏ, bên tai khúc hát ru.

Bất tri bất giác, Thanh Y tựa hồ cũng đang ngủ.

Ngày thứ hai, hai người là bị tiếng vó ngựa bừng tỉnh.

Thanh Y cả kinh, cuống quýt đem Vô Tình hộ ở sau người.

Người tới không phải Tru Thiên Giáo.

“Thanh Y, biệt lai vô dạng?” Người nọ một thân y phục hoa lệ, dưới chân một đôi da hươu giày bó, tựa tiểu phi tiểu, có vẻ hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng.

“Hắn là ai vậy?!”

“Đại Tổng thái tử, Minh Chiêu.” Thanh Y ở Vô Tình trong lòng bàn tay viết.

“Người tới làm cái gì?!” Vô Tình giống một con mèo nhỏ xù lông.

“Chớ như vậy khách khí, ” Minh Chiêu nhìn hắn cười, “Người là Triệu Ngũ Hi đi? Tính ra, người nên gọi ta một tiếng biểu ca.”

“Cút!” Vô Tình rút kiếm, “Chúng ta sẽ không quay về Tru Thiên Giáo!”

Minh Chiêu cười ha ha, “Người vì sao nhận định ta muốn mang người đi Tru Thiên Giáo?” Minh Chiêu dựng thẳng lên ngón trỏ lắc lắc, “Lại nói tiếp, chúng ta cũng coi như đồng mệnh tương liên, chẳng lẽ Ngũ Hi biểu đệ không cho rằng, ta là tới giúp các người?”

Vô Tình cắn cắn môi, “Người có mục đích gì?”

Minh Chiêu lại không trả lời, hắn chỉ là cười, “Có muốn hay không làm Đại Tổng cửu ngũ chi tôn?”

Giáo chủ đăng cơ làm Hoàng Đế, nguyên tắc của hắn đơn giản mà rõ ràng, nhân bất phạm ngã, ngã bất phạm nhân, nhân nhược phạm ngã, ngã tất phạm nhân.

Ban đầu chủ hòa nguyên lão trọng thần bị trước sân Lăng Trì, một số đông nhân tài, không hạn chế một kiểu bị đề bạt, ban đầu cuộc sống sung sướng quân đội binh lính cần quấy bị chinh đồn để bảo, không như trước vô dụng.

Kim nhân một đường chạy tán loạn, thẳng đến chân Âm Sơn.

Vốn là không còn sinh cơ, Đông Nha một phong cấp hàm, lại cho bọn hắn một con đường sống.

Cấp hàm chỉ có một câu, “Thanh Y đã trốn.”

Giáo chủ cuống quýt ném chiến cuộc sắp thắng đến tay, chạy về Tru Thiên Giáo.

Đông Nha cùng Kiều Diễm đang quỳ gối trước Thần Dạ Lâu, đợi xử lý.

Giáo chủ giận dữ, một cước đá ngã lẫn hai người, rống giận, “Sao lại thế này?”

Đông Nha do dự chỉ chốc lát, nhẹ giọng nói, “Bẩm báo Chủ Thượng, là Kiều Diễm thả Thanh Y cùng Vô Tình.”

Giáo chủ lạnh lùng nhìn Kiều Diễm.

Kiều Diễm phục trên mặt đất, im lặng.

“Kiều Diễm.” Giáo chủ lạnh lùng hỏi.

“Thỉnh Giáo chủ ban thưởng tội.”

“Vì cái gì?”

“Kiều Diễm chính là không muốn, Thanh Y bị tươi sống bức tử trong Tru Thiên Giáo.”

Tay vịn tọa ỷ bằng gỗ lim khắc vàng, bị Giáo chủ sinh sinh bóp nát, “Người cảm thấy, ta đang ép hấn?”

Kiều Diễm do dự chỉ chốc lát, nén xuống không được thân mình run rẩy, vẫn là nói một câu, “Dạ.”

Giáo chủ giận quá thành cười, “Người đâu, dẫn hấn đi Hình đường!”

Kiều Diễm thân thể cương một chút, hấn tuy rằng dự định là sẽ chết, nhưng không nghĩ đến, phải chết ở Hình đường, trong một nơi nhân gian luyện ngục.

“Chủ Thượng!” Đông Nha quỳ xuống, “Kiều Diễm tuy rằng tội không thể chuộc, chính là, Chủ thượng chẳng lẽ muốn Thanh Y hận ngài cả đời?”

Giáo chủ không hề bận tâm sắc mặt, lần đầu tiên xuất hiện vết rách, Đông Nha cảm thấy được, máu của mình đều phải đọng lại. Trước Thần Dạ Lâu, im lặng quỷ dị, thật lâu sau, Đông Nha cảm thấy được, cơ hồ qua một thế kỷ, Giáo chủ mới từ trong kẽ răng bài trừ mấy chữ lạnh như băng, “Kiều Diễm, chính người phé đi nội lực, đi tham hoan lâu. Từ giờ trở đi, người không phải là giáo ta trọng thần.”

Kiều Diễm phục lạy tạ ơn, hấn tự nhiên hiểu được, trong tham hoan lâu, ngay cả hạ đẳng nhất nô tài cũng không bằng. Nơi đó, đều là kỹ nữ, nên cả đời làm cho người ta khinh thường.

Đêm đó, Giáo chủ nhận được mật báo, là Kim quốc truyền đến chiến thư, phụ thượng, còn có một sợi tóc dài. Giáo chủ nhận được tóc dài kia, trên tóc đó, có Thanh Y hương vị.

15. Chương 15

Thảo trường oanh phi.

Quốc phá sơn hà tại, thành xuân thảo mộc thâm. Cho dù là Biện Lương phồn hoa, cũng mang vong quốc bi thương.

Vô Tình bất an tọa trên xe ngựa, thỉnh thoảng vén rèm xe lên hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

“Tìm cái gì?” Minh Chiêu đưa tới một chén trà xanh.

Ngày hôm nay hấn, thay đổi một thân y phục với tay áo rộng, có vẽ hào hoa phong nhã.

“Ca ta đâu? Người không phải nói hấn đã đến kinh thành sao?” Vô Tình nhíu chặt mày, hai ngày trước, Minh Chiêu nói cần phân công nhau làm việc, Thanh Y liền cùng thị vệ của hấn đi trước, Vô Tình một bụng hồ nghi. Lúc này, loại cảm giác này lại càng nhiều.

Minh Chiêu nhìn hấn, “Ta đem hấn đưa đi Kim quốc.”

Vô Tình cả kinh, nhảy dựng lên, lông mày nhíu lại, kiếm đã muốn để ngang trên cổ Minh Chiêu.

Minh Chiêu tựa tiểu phi tiểu, thản nhiên mang lên trà trấn, hấp nhẹ một ngụm, “Này trà không sai, Ngữ Hi sao không ném thử?”

“Ca ta đâu?!” Vô Tình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngữ Hi yên tâm, Thanh Y tự nhiên không có việc gì, bất quá là cần hấn giúp chút chuyện nhỏ thôi.”

Vô Tình nửa tin nửa ngờ, “Giúp cái gì?”

Minh Chiêu cười đến giảo hoạt, “Bất quá là hỗ trợ điều điều cá lớn mà thôi.”

Trên mặt Vô Tình, thanh thanh hồng hồng một đường biếm sắc, đến cuối cùng, oán hận ném kiếm, cả giận nói, “Ca ta nếu xảy ra chuyện gì, ta muốn người không chết tử tế!” Dứt lời, vén rèm xe lên, “Dừng xe! Cho ta chuẩn bị ngựa!”

Minh Chiêu giữ chặt hấn, “Người muốn đi đâu?”

Vô Tình trừng mắt liếc hắt một cái, “Đi Kim quốc!”

“Người đi Kim quốc làm cái gì?”

Vô Tình giãy mở hắt, “Ta đi tìm ca ca ta, hỗn đản, người buông tay!”

Minh Chiêu lạnh lùng cười, “Đi Kim quốc? Người nghĩ kỹ, Triệu Phong Triệu Tru Thiên nhưng ở nơi này.”

Vô Tình cả người run lên.

“Không nói gạt người, lúc này, dùng Thanh Y điều cá lớn, đúng là Triệu Phong Triệu Tru Thiên!”

Vô Tình khiếp sợ nói không ra lời.

Minh Chiêu nở nụ cười, nhẹ nói bên tai hắt như mê hoặc, “Người ngấm lại, từ trong tay Triệu Tru Thiên đoạt đi ca ca người, người có mấy phần nắm chắc? Chỉ sợ còn không có gần người, đã bị hắt phanh thây. Hay là, người muốn mượn Thanh Y đối với người bao che, trong Tru Thiên Giáo cầu cầu dăng doanh sợ đầu sợ đuôi cả đời?”

Thật lâu sau, Vô Tình mới bình phục một ít cảm xúc, kinh ngạc chỉ vào Minh Chiêu, không thể tin hỏi, “Người làm như vậy, làm như vậy là vì cái gì?”

Minh Chiêu mỉm cười, khinh bạc sờ sờ Vô Tình vành tai, “Ta muốn là nói, làm như vậy là vì tiểu biểu đệ người, người tin sao?”

Vô Tình biến sắc, một cái tát liền đánh qua.

Minh Chiêu lắc mình tránh thoát, vẫn trêu đùa, “Biểu đệ thật mạnh tính khí, ” liền nghiêm lại sắc mặt, “Người cũng biết mẫu thân của ta là ai?”

Vô Tình lườm hắt một cái, hắt sao biết?

“Nương ta họ Hoàn Nhan, là Đại Kim công chúa.”

“Thì tính sao? Nàng dù sao không phải thân nam nhi, huống chi, người họ Triệu. Đường đường thái tử, hay là còn muốn đến cậy nhờ Đại Kim?” Vô Tình khinh thường nói.

Minh Chiêu cười ha ha, “Biểu đệ có điều không biết, trong Kim quốc, tôn trọng chính là nhân vật lợi hại, vô luận nam nữ, người mạnh là vua, chỉ cần người đủ mạnh, người có thể xưng bá thảo nguyên rộng lớn kia, thích gì làm nấy, dữ dội thống khoái?! Nào có Trung Nguyên những cái này hỗn trưởng dòng họ quý củ?”

Vô Tình ngơ ngơ ngẩn ngẩn, trong lúc nhất thời, lại không sắp xếp được suy nghĩ.

Minh Chiêu không hề đậu hắt, nghiêm mặt nói, “Ngũ Hi, người là Triệu Tru Thiên nhi tử, chờ hắt chết, kia Đại Tổng ngôi vị hoàng đế, danh chính ngôn thuận liền rơi vào tay người.”

Vô Tình nửa tin nửa ngờ nhìn của hắt, “Người cam tâm? Đừng quên, người là Đại Tổng thái tử.”

Minh Chiêu cười nói, “Biểu đệ thực đơn thuần, ta muốn này nửa bên phiêu diêu hà sơn làm cái gì?”

“Vậy người muốn cái gì?” Vô Tình đề phòng hỏi.

Minh Chiêu vẫn là mỉm cười, “Chim yến an bình thiên nga còn muốn hơn thế mà? (Câu này ta tự chế nga~ để tiếng Hán cũng rất khó hiểu) Ta muốn, là nhất thống thiên hạ...”

Trên Mộ Nham Phong.

Giáo chủ một thân huyền y, trong gió tung bay. Nắng trời chiều, chiếu ra một mảnh huyết sắc, thê lương, bi tráng, phảng phất anh hùng mạt lộ.

Kim nhân muốn hắt một mình phó ước, Giáo chủ thật là lẻ loi một mình, chính là, hắt đứng ở cao cao Mộ Nham Phong, chung quanh sương khói lượn lờ, lại làm cho người ta cảm thấy nghiêm nghị tôn nghiêm, quân Kim tám trăm tinh kỵ, lại không người dám tiến lên từng bước.

Này đó giết người giết quen rồi hán tử, lại có một loại phát ra từ nội tâm sợ hãi, kia là một loại bản năng, giống như lang sói thấy Sư Tử Vương. Có vài người, từ nhỏ chính là làm cho người ta cúng bái quỳ lạy, tựa như Triệu Tru Thiên.

Tướng địch run rẩy nắm chắc Thanh Y, trường đao để ngang trên cổ Thanh Y, ngoài mạnh trong yếu, “Triệu Tru Thiên! Ta biết ngươi lợi hại! Kia thì thế nào? Chính mình phế đi kinh mạch, mau, bằng không ta giết hần!”

Giáo chủ sắc mặt cũng thản nhiên, chậm rãi giơ tay lên, một chưởng đánh tại chính mình trước ngực. Một chưởng này vô cùng ác độc, là một luyện công phu cũng nhìn ra được, một chưởng kia, nhìn như tao nhã một chưởng, đủ để mở núi phá đá.

Thanh Y khóc, hần chết mạng giây dựa, khăn khăn phát không ra thanh âm trong cổ họng, bài trừ một tiếng than khóc, thoáng chốc, trong cổ họng chảy ra nhiều điểm vết máu. Lại bị người gắt gao đè lại.

Giáo chủ ánh mắt như trước lãnh mạc, hần nâng tay, nhẹ nhàng lau sạch vết máu ở khóe miệng, lạnh lùng nhìn dưới chân núi mọi người.

Biết rõ Sư Tử Vương bị rút nanh vuốt, cũng không người nào dám tới gần, bởi vì, hần dù sao cũng là Sư Tử Vương, không phải lang sói có thể loại suy.

Kia Kim quốc tướng quân nhìn xung quanh, rống lên, “Mẹ nó, đều sợ cái gì? Lên a, lên a! Ai giết Triệu Tru Thiên, tiền thưởng vạn lượng!”

Không người nào dám tiến lên, ngược lại, lại lui về phía sau.

Tướng quân kia giận dữ, tăng lên lá gan, nắm đao đi qua, lại bị Giáo chủ một cái ánh mắt lạnh lùng, hù đến lão đảo, ngã trên mặt đất, tè ra quần.

Một nam tử bộ dáng quân sư cuống quýt đi lên, nâng dậy tướng quân kia, đáng thương tướng quân kia, ngay cả nói cũng nói không nổi.

Kia quân sư bộ dáng nam nhân thở dài, cũng chấp tay nói, “Các hạ hào kiệt, chúng ta bình nhưng tương kiến, cũng là đều vì chủ tử, mong Tru Thiên bệ hạ xin đừng trách, bệ hạ là đại hiệp, cũng không hảo bôi nhọ bởi vô danh tiểu tốt, này Mộ Nham Phong cao quá ngàn trượng, bệ hạ tự sát đi.”

Thanh Y khóc đến không thành tiếng, cuống quýt lắc đầu, trong lòng một mảnh đau thương, nếu không phải mình, Giáo chủ gì đến nỗi rơi xuống như thế hoàn cảnh? Thôi thôi, cái này mệnh, tiếp tục sống sót, cũng không có ý nghĩa. Nghĩ xong, Thanh Y lại hướng kia để ngang trên cổ lưỡi đao đánh tới!

Đột nhiên, kia đao đoạn ở trên mặt đất, Thanh Y bổ nhào vào khoảng không.

Kia tám trăm tinh kỵ bị dọa cơ hồ mất hồn phách, vội vàng đem Thanh Y bao bọc vây quanh, chế gắt gao, không được nhúc nhích.

Thanh Y sợ run, hần thấy rõ ràng, cắt đứt kia đao, không phải là Giáo chủ thường thường bắt tại bên hông Cửu Long Thanh Ngọc Bích hay sao?

Giáo chủ nhìn hần, thở dài một tiếng, thả người nhảy xuống núi cao.

Tám trăm quân Kim, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, một người làm quan cả họ được nhờ.

Thanh Y quỳ trên mặt đất, nâng lên Giáo chủ Cửu Long Thanh Ngọc Bích, khóc không thành tiếng.

16. Chương 16

Ngày năm tháng năm, Long Sĩ Đầu, là một ngày lành.

Triệu Ngũ Hi đăng cơ làm Tổng vương, sử xưng Cao Tông.

Thanh Y được đón về Biện Lương, không ăn không uống, gầy đi thấy rõ. Ngày qua ngày ôm Giáo chủ lưu lại ngọc bích, lấy nước mắt rửa mặt.

Vô Tình dần dần, thích ứng trong cung Biện Lương kia xuân phong, hẳn đã biết cái gì gọi là trên vạn người, cái gì gọi là Chí Tôn quyền thế, dần dần, hẳn thay đổi, trở nên vô đoán mà không dung người phản bác. Hiện giờ không người nào dám nhục nhã hẳn, không người nào dám lợi dụng hẳn, càng không ai dám xem hẳn như không có gì. Chính là, hẳn vẫn là không thỏa mãn, giống như tâm thiếu một khối, hư không lợi hại.

Vô Tình nắm gãy trong tay trúc tía bút lông cừu, nổi lên oán hận.

Tiểu thái giám cuồng quát cho hẳn phủ thêm áo khoác.

Vô Tình vung tay lên, không kiên nhẫn tránh khai hẳn, xoay người hướng Thương Ngọc Lâu đi.

Trong Thương Ngọc Lâu, ở đó đúng là Thanh Y.

Còn không có tiền Thương Ngọc Lâu, liền thấy tiểu cung nữ đứng ở ngoài cung, lo sợ không yên không biết phải làm sao.

Vô Tình nhìn lướt qua trong tay nàng chén thuốc, bên trong thuốc đã muốn lạnh, lại một chút cũng không có động đậy, lạnh lùng quát một tiếng, “Kéo ra, chém.”

Tiểu cung nữ khóc sụt sùi trên mặt đất, cầu xin không thôi.

Vô Tình thoáng như không nghe thấy, xoay người hướng trong lầu đi đến, lại đang thấy, Thanh Y khoác trường y, tà tựa tại cửa, hẳn sắc mặt tái nhợt, hai con mắt sưng đến tượng trái đào, lúc này, khuôn mặt lại bình tĩnh.

Vô Tình nhìn thấy hẳn, đột nhiên, đáy lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, từ lần đó, ở hoang dã ngoài Tru Thiên Giáo, Vô Tình vô ý thức đụng chạm Thanh Y môi mềm trong nháy mắt, liền có cái loại cảm giác này.

Thanh Y thở dài, nhẹ nhàng chỉ chỉ kia tiểu cung nữ, Vô Tình phát phát tay, “Tha cho nàng lần này.”

Thanh Y nhìn thấy hẳn, thần sắc từ từ, lại giống như nhất đầm tử thủy (ao tù nước đọng) mà tuyệt vọng.

Vô Tình nhẹ nhàng đi qua, ôm lấy eo nhỏ của Thanh Y, kéo kéo Thanh Y tà phi ở trên vai áo khoác, như vậy, nói không nên lời ái muội.

Thanh Y quay đầu vào phòng, không để lại dấu vết giấy khai Vô Tình ôm ấp.

“Ca!” Vô Tình cuồng quát chạy theo.

Thanh Y im lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, trong tay gắt gao, vô ý thức nắm chặt Cửu Long Thanh Ngọc Bích, đó là Giáo chủ lưu cho hẳn duy nhất hoài niệm.

“Ca?”

Thanh Y cười thầm, cầm lấy trên bàn bút lông cừu, Thanh Y tự, liền giống người của hẳn, phiêu linh, dịu dàng. Kia đen như mực chữ viết cơ hồ xuyên thấu sái hoa hương tiên (giấy thơm), là một bài thơ: “ Xuân vật khởi tương kiền, nhân sinh chích cường hoan. Hoa do tăng liễm tịch, tửu cánh bất tri hàn. Dị vực đồng phong thấp, trung hoa thượng tượng khoan. Thử lâu kham bắc vọng, khinh mệnh ỷ nguy lan.”

Vô Tình sắc mặt nhất thời trở nên xanh trắng, thanh âm của hẳn trong trẻo nhưng lạnh lùng cực kỳ, “Người muốn làm cái gì?!”

Thanh Y không đáp, chính là gắt gao đang cầm kia Cửu Long Thanh Ngọc Bích, ánh mắt ngọt ngào mà bi thương.

“Người muốn theo hẳn đi chết?!” Vô Tình vừa kinh vừa sợ.

Thanh Y gật đầu nhẹ đến không thể nhận ra, diễn cảm lại bình thần không gợn sóng, giống như bất quá là đang đàm luận Trọng Dương đăng ngày hội thì uống loại rượu nào, núi nào.

“Người yêu hân?!”

Thanh Y nở nụ cười, từ trong ánh mắt của hân, Vô Tình nhìn qua là khẳng định cùng đoạn tuyệt.

“Đừng quên, hân là người thân sinh phụ thân!” Vô Tình cơ hồ điên cuồng.

Thanh Y nhắc tới bút lông cừ, “Kiếp sau, liền không phải.”

“Không được! Không được!” Vô Tình dùng sức phe phẩy Thanh Y bả vai, trong thanh âm, lại nhiều vài phần ghen ngào.

Thanh Y yêu thương vuốt tóc Vô Tình, mặc hân ỷ ở trong ngực của mình, chậm rãi cầm lấy bút lông cừ, “Ta không nên cô phụ hân, hân nói cho ta biết, muốn ta an tâm làm Thanh Y liền hảo, cho dù có cái gì cái tội nghiệt, hân nguyện ý gánh. Hân còn muốn ta cho hân một đáp án, chính là ta không có, là ta không tốt, không quả quyết, nhất gan ích kỷ, ngay cả tình cảm của mình đều không dám thừa nhận, là ta hại hân. Hiện tại, ta rốt cục có thể cho hân một cái minh xác đáp án, ta yêu hân.”

Vô Tình thô bạo nắm lên kia sợi mùi hoa tiên, phá tan thành từng mảnh, chợt đột nhiên, hân nở nụ cười, cười đến quỷ dị, “Ca, người lời nói này, thật ra khiến ta hiểu ra, cần gì chứ, lúc nào cũng nơi chốn để ý huyết thống danh phận, ngay cả chữ yêu cũng không dám nói, ủy khuất nhưng thật ra là chính mình!” Dứt lời, đem Thanh Y ngã sấp xuống trên giường, xé vỡ hân phong phanh quần áo.

Thanh Y kinh hãi, hoảng loạn vội giãy giụa, chính là nhiều như vậy ngày không ăn không uống, Thanh Y sớm là suy yếu không chịu nổi, làm sao địch nổi Vô Tình lực đạo?!

Ra sức giãy dụa, Thanh Y Cửu Long Thanh Ngọc Bích từ trong tay rơi ra, tạt trên mặt đất.

Trong nháy mắt, Vô Tình có chút thất thần.

Chính là này trong nháy mắt, Thanh Y một cái tát đánh vào hân trên má, dù không nặng, lại cũng đủ kích thích Vô Tình lửa giận.

Vô Tình một bả nhắc lên hân, đặt trên giường, hung hăng ngậm lấy môi hân, một bàn tay, dùng sức hướng hân nửa thân dưới đâm tới.

Trong nháy mắt, Thanh Y mở to hai mắt, há to miệng, kia diễn cảm, giống như một con cá gần chết.

Đêm hôm đó, phóng túng mà đâm hoặc. Thanh Y cảm thấy được, lòng mình cùng thân thể của chính mình, giống như cùng nhau bị xé nứt thành mảnh nhỏ.

Thanh Y khi tỉnh lại, cả người đều là hư mềm vô lực, trên cổ tay, là hai cái trâm trọng liên khảo (còng tay).

Thanh Y thử giãy dụa xuống giường, thật là động cũng động không được.

Trong phòng bay một mùi hương thoang thoảng, Thanh Y nghe thấy được, là hồng nhụyễn tiêu trướng. Thanh Y cười khổ, Vô Tình thực để ý mình, này thiên kim khó cầu mê hương, thế nhưng dùng đến chính mình một cái bán phế nhân.

Chính là như vậy một chút giãy dụa, cũng đã kinh động ngoài cửa Vô Tình. Vô Tình cuống quýt đi tới, ôm lấy cả người hư mềm Thanh Y, nhẹ nhàng cởi bỏ trên tay hân liên khảo, đem hân mảnh khảnh cổ tay hợp ở trong tay nhẹ nhàng nhu.

Thanh Y nhắm mắt lại, mặc hân xoa nắn, khuôn mặt bình tĩnh tuyệt vọng.

Vô Tình cùng Thanh Y, một câu cũng không có nói.

Vô Tình cầm cháo nhân sâm, uy hân uống, lại cầm liên khảo khảo trên cổ tay mảnh khảnh của hân, cái còng kia trong tầng đệm vải mềm, cũng không phải thực cần người.

Thanh Y giống như một cái không có sinh mạng hài tử, mặc hân an bài.

Vô Tình thở dài, nhẹ hôn hôn môi của hân, “Ta không muốn kêu người ca ca, Thanh Y.”

Kim quốc đã tâm bưng bưng, ba lần bốn lượt xâm phạm Tống quốc. Minh Chiêu cũng là mấy lần muốn cùng Vô Tình ký hiệp ước cầu hoà, không muốn Vô Tình thực tủy biết vị, không chịu lui nhường mấy may,

huống chi hấn đối khâm huy nhị tông cũng không có cái gì cảm tình, coi như Kim quốc lấy nhị tông áp chế, cũng chẳng thấm vào đâu. Minh Chiêu vừa hối vừa hận, chính là lại không có cách nào khác đem Vô Tình từ trên ngôi vị hoàng đế kéo xuống, chỉ có thể đánh nát răng nanh hướng trong bụng nuốt.

Hiện giờ, Đại Tổng thực lực của một nước không thể so trước kia, ít nhiều có Triệu Phong lưu lại tinh binh lương tướng, Tổng Kim giao phong mấy lần, có thắng có bại, giằng co không xong.

17. Chương 17

Tháng mười, hồng diệp tung bay. (hồng diệp = lá đỏ = lá Phong)

Trong Tru Thiên Giáo, không còn ngày xưa phồn hoa. Trước Thần Dạ Lâu, cỏ dại hoang vu, leo lên cả cột nhà chạm khắc ngày xưa, phá lệ thê lương.

Đông Nha chậm rãi đi thông thả tiến tham hoan lâu. Hiện giờ, trong Tru Thiên Giáo tiêu điều, chỉ có nơi này, ngựa xe như nước. Bởi vì nơi này, là có thể quên ưu thương cùng thống khổ địa phương.

Đông Nha đi vào tham hoan lâu trong nháy mắt, cả gian phòng đều yên tĩnh trở lại. Khi quần long vô thủ, mọi người đều thực dễ dàng tin phục cường giả.

Tú bà đi tới, “Đông gia.”

Đông Nha buông một chồng ngân phiếu, “Kiều Diễm đâu?”

Tú bà có ba phần khó xử, “Hắn đang đón khách.”

“Đón khách?” Đông Nha giật mình chỉ chớp lát, ngoài cửa mặt trời vừa mới ngã về tây, lúc này, đối với tham hoan lâu sinh ý, còn hơi sớm.

“Ngài có điều không biết, Kiều Diễm hấn rất đông khách, hàng đêm đều được an bài tràn đầy, có người không có chỗ đâu, người nào muốn đến, tự nhiên đều chỉ có thừa dịp ban ngày đến đây.”

Đông Nha sắc mặt lại càng âm trầm, hấn lạnh lùng quát lớn, “Lập tức, kêu bọn hấn rút.”

Không người dám nghi ngờ Đông Nha trong lời nói, ở trong này, Đông Nha đó là quyền uy. Trong nháy mắt, cả tham hoan lâu, lui sạch.

Đông Nha đi đi lên lầu, cuối cùng, là phòng Kiều Diễm.

Đông Nha đẩy cửa ra, Kiều Diễm đang tựa tại trước giường, toàn thân, nơi nơi đều là xanh tím dấu vết, có địa phương còn thắm lên vết máu, rất thê thảm.

Kiều Diễm thấy hấn tiến vào, vội cầm đầu giường xiêm y, Đông Nha chú ý, động tác của hấn chậm chạp mà ngốc, mảnh khảnh đầu ngón tay, tựa hồ ngay cả gấp khúc cũng không có thể.

Đông Nha vội đi lên, thay hấn phi hảo xiêm y, tiếp theo cột lại vạt áo.

“Cột lại làm cái gì? Dù sao sẽ phải cởi.” Kiều Diễm nói thực im lặng, khoe miệng, thậm chí mang theo một tia không sao cả ý cười.

Đông Nha sắc mặt âm đạm, như trừng phạt nắm lên vạt áo của hấn, đem hấn bán ôm ở trong ngực, đem vạt áo nút thắt cột được nghiêm nghiêm thực thực.

Kiều Diễm khoe miệng, còn mang theo kia không chút để ý ý cười, chính là trong ánh mắt, thật là giống như nước lạnh giống như tuyết vọng.

Đông Nha nhẹ nhàng nâng lên tay hấn, nhìn thấy tràn đầy vết thương, “Sao lại thế này?”

Kiều Diễm vẫn là cười, hấn bắt tay từ trong tay Đông Nha rút ra, “Tới nơi này, ai không có như vậy chút sở thích?”

Đông Nha sợ run thật lâu sau, thở dài, “Người đi đi.”

“Đi?” Kiều Diễm buồn cười nhìn hắn.

“Ân, ” Đông Nha từ trong lòng ngực xuất ra một chồng ngân phiếu, đặt lên bàn, “Tìm non xanh nước biếc địa phương, cưới cái ôn nhu hiểu ý thể tử, an an ổn ổn cả đời, cũng là phúc khí.”

Kiều Diễm chậm rãi vén chăn lên, kia dưới cấm bị, lại càng vô cùng thâm.

Bạch trọc cùng đỏ tươi uốn lượn ở Kiều Diễm trần trụi suy yếu trên đùi, Kiều Diễm đùi, lấy một loại không bình thường góc độ xụi lơ ở trên giường, trên mắt cá chân, hai đạo thật sâu vết cắt, cơ hồ thấy xương.

Đông Nha cả kinh, dưới chân cơ hồ một cái lão đảo, luôn luôn vừng vàng trầm tĩnh hắn, lần đầu tiên, trên mặt biến sắc.

“Người hận ta sao?” Đông Nha nhẹ giọng hỏi.

“Hận người?” Kiều Diễm vẫn là cười, hắn chậm rãi lắc đầu, “Là ta gây tội thì phải chịu tội, không trách người.”

Trong phòng thực im lặng, nắng chiều theo cửa sổ chiếu vào, giống như máu tươi giống như thể lương, Đông Nha thanh âm của khăn khăn mà xa xưa, “Người biết không, phụ thân ta là cái trung thần, lúc trước là thủ hạ của Thâm Tông, chủ trương chủ chiến, bị chủ hòa gian thần hãm hại, bị giết cả nhà. Năm đó, ta không đầy bảy tuổi, mới thoát chết, bị đẩy đến biên cương làm nô. Sau lại, ta được nghĩa phụ nhận nuôi, nghĩa phụ là một tướng quân, trung tâm canh giữ biên cương, cũng bị chủ hòa gian tướng gạt bỏ, lương thảo tiếp tế không đủ, cuối cùng chết ở trên chiến trường. Nghĩa phụ cùng phụ thân, khi còn sống lớn nhất tâm nguyện, chính là có thể chứng kiến Đại Tổng khu trừ Thát Lỗ, trọng chấn triều cương. Chủ thượng đó là người đã được chú định, chỉ có hắn, có thể cứu Đại Tổng, có thể thay ta phụ thân cùng nghĩa phụ làm thành tâm nguyện. Ta biết, ta thực xin lỗi Thanh Y, thực xin lỗi người, nhưng ta không thể nhìn Chủ thượng hủy ở tư tình nhi nữ.”

Kiều Diễm kinh ngạc nhìn của hắn, một chốc kia, hắn có ảo giác, Đông Nha trong mắt, tựa hồ nhiều hơn một đốm trong suốt vết nước.

Đột nhiên, Đông Nha ngồi cuối bàn ôm lấy hắn.

“Người làm cái gì?!” Kiều Diễm cả kinh.

“Mang người đi.” Tay Đông Nha thô to còn mang theo cái kén thật dày, lại cẩn thận đem Kiều Diễm dùng cấm bị bao vào trong ngực.

“Người muốn phản bội Chủ thượng sao?” Kiều Diễm vẫn là cười đến thần nhiên, “Đừng quên, ta nhưng là Chủ thượng khâm điểm trọng tội, là trọng tội cả đời phải ở lại tham hoan lâu.”

“Thì tính sao?”

Kiều Diễm cười đến càng phát ra sáng lạn, “Người nghĩ kỹ, một khi mang ta ra cửa này, người còn có cái gì tư cách ở lại Tru Thiên Giáo?”

“Người đi rồi, ta trở về chết tạ ơn Giáo chủ là được.”

Kiều Diễm bĩu môi, “Kia lại có ích lợi gì?”

Đông Nha bị hỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Người đem ta một người ném tới bên ngoài, ta tay chân tàn phế, người cho là còn thoát được Tru Thiên Giáo đuổi giết? Chỉ sợ bị đuổi trở về, ta chết thảm hại hơn, người cần gì phải nhất thì nghĩa khí uống tác thiện nhân? Thiên hạ to lớn, làm sao lại có chỗ cho ta dung thân?”

Đông Nha sợ run sau một lúc lâu, thật lâu sau, mới thở dài một tiếng, “Thôi thôi, hiện tại trong Tru Thiên Giáo cây đổ bầy khỉ tan, ta ở tại chỗ này cũng là uống phỉ, chẳng thà cùng người cùng đi, chân trời góc biển, còn có thể không có chỗ chúng ta dung thân?”

Kiều Diễm cười càn phát ra nghịch ngợm, hần nhẹ nhàng đặt lên Đông Nha cổ, hướng hần bên tai thổi khí, “Hai ta như vậy, giống không giống bỏ trốn?”

Dứt lời, Kiều Diễm thỏa mãn nhìn thấy Đông Nha mặt hồng đến cổ.

Nhìn thấy Đông Nha ôm Kiều Diễm đi ra tham hoan lâu, Giáo chủ nhất thân huyền y, đứng ở tà dương cỏ dại, thở dài một tiếng.

“Chủ Thượng, cần thuộc hạ truy bọn hần trở về sao?” Kiếm Thần thấp giọng hỏi.

Giáo chủ chậm rãi lắc đầu, “Cho bọn họ đi thôi.”

Tháng mười, Tru Thiên Giáo Chủ trở về Tru Thiên Giáo, Tru Thiên Giáo tiếp tục triển hùng phong, được liệt vô lâm Chí Tôn.

Cả triều đình giang hồ, việc này ai ai cũng biết.

Trong Biện Lương Cung.

Thanh Y thân thể, một ngày thật là một ngày tiền tụy. Ngày ấy, khi tiểu thái giám lỗ miệng đem chuyện Tru Thiên Giáo chủ truyền vào nội cung, Thanh Y kích động cơ hồ cảm không xong chén thuốc, trong ăm ậm con người, lóe ra một tia ánh sáng. Từ ngày đó bắt đầu, Thanh Y liền có muốn sống dục vọng, vốn là tiền tụy thâm ậm yếu ớt, cơ hồ một trận gió to đều quật ngã, đã nhiều ngày lại có vài phần sinh cơ, trên mặt, cũng tựa hồ nhiều vài phần tươi cười. Tiểu cung nữ tiếp tục không cần vì hần không uống thuốc không ăn cơm chuyện tình lo lắng bị đánh, mà Vô Tình, cũng không trở thành bị Thanh Y kia tâm như chết thủy suy sút mà canh cánh trong lòng. Chính là, Vô Tình vẫn là không an tâm, thậm chí có chút kinh hoàng, hần luôn thấy Thanh Y, vũ về Giáo chủ lưu cho hần Cửu Long Thanh Ngọc Bích, mỉm cười suy nghĩ phương xa.

Tháng mười một, quân Kim hàng loạt xâm phạm, Tổng Triều giang sơn kham ưu.

Giáo chủ đến Biện Lương thành, phái Kiếm Thần, Dao Thần, Dạ Huyết, Xuân Cáp tương trợ, kháng ngoại địch.

Biện Lương dân chúng vừa múa vừa hát, sắp hàng hai bên đường hoan nghênh.

Cao Tông Triệu Ngữ Hi sớm chuẩn bị tiệc rượu, đặt tại Tái Đức Điện, nghênh đón Giáo chủ đại giá.

18. Chương 18

Thanh Y thân thể, thật là một ngày một ngày tiền tụy. Ngày ấy, khi tiểu thái giám lỗ miệng đem chuyện Tru Thiên Giáo chủ truyền vào nội cung, Thanh Y kích động cơ hồ cảm không xong chén thuốc, trong ăm ậm con người, lóe ra một tia ánh sáng. Từ ngày đó bắt đầu, Thanh Y liền có muốn sống dục vọng, vốn là tiền tụy thâm ậm yếu ớt, cơ hồ một trận gió to đều quật ngã, đã nhiều ngày lại có vài phần sinh cơ, trên mặt, cũng tựa hồ nhiều vài phần tươi cười. Tiểu cung nữ tiếp tục không cần vì hần không uống thuốc không ăn cơm chuyện tình lo lắng bị đánh, mà Vô Tình, cũng không trở thành bị Thanh Y kia tâm như chết thủy suy sút mà canh cánh trong lòng. Chính là, Vô Tình vẫn là không an tâm, thậm chí có chút kinh hoàng, hần luôn thấy Thanh Y, vũ về Giáo chủ lưu cho hần Cửu Long Thanh Ngọc Bích, mỉm cười suy nghĩ phương xa.

Tháng mười một, quân Kim hàng loạt xâm phạm, Tổng Triều giang sơn kham ưu.

Giáo chủ đến Biện Lương thành, phái Kiếm Thần, Dao Thần, Dạ Huyết, Xuân Cáp tương trợ, kháng ngoại địch.

Biện Lương dân chúng vừa múa vừa hát, sắp hàng hai bên đường hoan nghênh.

Cao Tông Triệu Ngữ Hi sớm chuẩn bị tiệc rượu, đặt tại Tái Đức Điện, nghênh đón Giáo chủ đại giá.

Thanh Y ngồi trong Thương Ngọc Lâu, bên ngoài chiêng trống tiếng động lớn xôn xao, từng tiếng từng tiếng đều vào tai của hắn, đáy lòng một loại khó có thể nói nên lời kích động, Thanh Y gắt gao xiết chặt trong tay Cửu Long Thanh Ngọc Bích. Thanh Y cắn cắn môi, ôm lấy trăm trọng xiềng xích, đi từng bước một, thông thả mà túc mục, hướng về Tái Đức Điện đi đến.

“Công tử, ngài không thể đi ra!” Thị vệ gắt gao ngăn lại hắn.

Thanh Y liếc nhìn hắn liếc mắt một cái, ánh mắt kia, kiên định mà nghiêm túc. Thị vệ thấy không khỏi ngẩn ra.

Dù sao cũng là Giáo chủ dưới tay cao đồ, cho dù là tiền tụy như Thanh Y, cũng không trở thành xông không qua nho nhỏ thị vệ phòng thủ. Huống chi, nho nhỏ thị vệ, nào dám cùng Thanh Y thật sự chống lại? Chỉ có trơ mắt nhìn lên Thanh Y đi bước một, đến gần kia Tái Đức Điện.

Trước Tái Đức Điện, sắc màu rực rỡ, vừa múa vừa hát.

Trăm năm Tây Vực rượu nho, khuynh quốc mỹ nhân tuyệt sắc, nhẹ nhàng nghệ thường nhạc múa, tay áo nhiều màu tung bay, rực rỡ lả lướt.

Giáo chủ thân ý mỹ nhân, từng chén rượu ngon, lại hóa không đi trong mắt hắn tịch mịch cùng lo lắng.

Xuân Cáp thở dài, nhẹ giọng hỏi, “Chủ tử, Thanh Y liền trong Biện Lương cung, muốn gặp hắn sao?”

Giáo chủ ngẩn ra, hồ phách rượu, dâng lên một vòng gợn sóng. Thật lâu sau, mới chậm rãi lắc lắc đầu, “Không thấy cũng thế.”

Xuân Cáp trầm mặc, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài.

Hồng tụy bích sam, ca múa mừng cảnh thái bình, miểu miểu tiên nhạc, cơ hồ là Giang Nam xuân liễu như mây như nước, ôn nhu tiếu yển. Phảng phất không biết bây giờ là năm nào.

Noãn phong huân đặc du nhân túy, trực bả Hàng Châu tác Biện Châu.

(Gió ấm thổi khiến du khách say sưa, thẳng chỉ Hàng Châu mà nói Biện Châu)

Trong lúc nhất thời, Giáo chủ hốt hoảng.

Giữa những hồng tụy tung bay, tựa hồ một nét thanh y, như ẩn như hiện.

Vô Tình sắc mặt đột biến, hắn cuống quýt đi qua, bắt lấy kia bóng người, dùng sức hướng sau điện đẩy đi.

Xuân Cáp mắt sắc, thấy rõ ràng, bóng người kia, không phải là Thanh Y sao?!

Thanh Y liều chết giãy dụa, Vô Tình vừa vội vừa tức giận, bắt chắp Giáo chủ còn tại đó, đúng là một cái tát đánh vào trên mặt Thanh Y, quát đến, “Người cho ta trở về!”

Thanh Y giãy dụa, trên tay xiềng xích khiến cho đinh đương rung động, hỗn loạn trong đàn sáo quân huyền, phá lệ chói tai. Trong ánh mắt của hắn, chỉ có Giáo chủ thân ảnh, Thanh Y tựa như vậy nhìn hắn, nhìn không chuyển mắt. Tối đen trong con mắt, bao hàm rất nhiều.

Vô Tình càng tức giận, thô lỗ đem hắn về phía sau đẩy đi.

“Dừng tay.” Giáo chủ nhẹ nhàng buông hồ phách rượu ngon.

Vô Tình cả người ngơ ngác một chút, không tự chủ được nắm chặt Thanh Y, giống như sợ hắn móc ra hai cánh, trống rỗng rồi biến mất.

Giáo chủ chậm rãi đi thông thả đến trước mặt Thanh Y, cố ý bỏ qua Thanh Y trong mắt nước mắt, hắn nhẹ nhàng nắm cổ tay Thanh Y, kia xiềng xích lại biến thành một đồng bụi đất, tất tất tốt tốt, lại rơi trên mặt đất.

Thanh Y nhìn hắn, nước mắt nháy mắt mơ hồ hai mắt. Trong nháy mắt, hắn chỉ muốn nhào vào trong lòng Giáo chủ, khóc rống một hồi, hắn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Giáo chủ, giống như đợi lát nữa Giáo chủ đưa tay đem hắn ôm vào trong ngực, lại một lần nữa, từ trong lòng ngực của hắn hấp thu tối âm áp hơi thở, từ chỗ của hắn, được đến tối khoan dung quan tâm.

Giáo chủ chính là nhìn Vô Tình, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp gấm nhỏ, thản nhiên nói, “Thuốc này có thể khởi tử nhân nhục bạch cốt, cấp ca ca ngươi, trị cổ huyệt hần.”

Vô Tình cuống quýt tiếp lấy, nói tiếng tạ, cuống quýt đem Thanh Y hộ ở phía sau.

Giáo chủ mặt không chút thay đổi gât đầu, thản nhiên phân phó một câu, “Hảo hảo đối ca ca ngươi.” Dứt lời, lại trở lại chỗ cũ, ôm lấy trên đùi mỹ nhân.

Thanh Y ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Giáo chủ bóng lưng rời đi, không kịp gọi to, không kịp giẫy dụa, liền bị Vô Tình điểm đại huyệt, giao cho hung hãn cường tráng ma ma, mang về nội cung.

Mỹ nhân, ca múa, đàn sáo, chưa bao giờ gián đoạn, múa khúc nghệ thuật giống như một đời thái bình...

Đêm đó trở lại Thương Ngọc Lâu, Vô Tình đã muốn say, hần vừa cười vừa nháo, lấy dây thừng gắt gao trói lại Thanh Y một đêm. Vô Tình một lần lần bám vào hần bên tai nỉ non, “Hần không nhớ người, hần không nhớ người, Thanh Y, người chỉ của một người, người là của ta! Ai cũng cướp không được người, ai cũng không được!”

Ngày thứ hai, Vô Tình mãi cho đến mặt trời lên cao mới tỉnh lại, hôm qua say rượu đau đến hần đầu óc quay cuồng.

Vô Tình ngồi xuống, lại thấy Thanh Y, hai tay bị xoay ở sau người, buộc cùng một chỗ, mảnh khăn cổ tay lặc đến phát xanh phát tím, Thanh Y cuộn tròn ngã lệch trên sàn nhà lạnh như băng, hơi thở mong manh.

Vô Tình kinh hãi, cuống quýt ôm lấy hần, chỉ cảm thấy chạm đến lửa nóng, biết hần nhất định là gặp lạnh, cảm lạnh nóng lên, cuống quýt đem hần che vào trong ngực, lên tiếng gọi ngự y.

Chấn thật lâu sau, lại là sắc thuốc, lại là ngân châm, cũng không thấy Thanh Y tỉnh lại, Vô Tình khó thở, nâng tay một chưởng, lão ngự y kia liền gãy cổ.

Tối buổi chiều, Thanh Y lại bắt đầu co rút, phát run, Vô Tình vừa sợ vừa vội, lại vô kế khả thi. Đột nhiên nhớ tới Giáo chủ lưu lại cái kia cái hộp gấm, nói là có thể chữa mọi loại bệnh, Vô Tình cuống quýt mang tới, đổ ra, là một viên thuốc màu đỏ, tán lên mùi huyết tinh. Vô Tình bất chấp, vội vàng mở miệng Thanh Y, đem thuốc đưa vào.

Thanh Y trong hôn mê, nhắm mắt, muốn buồn nôn, bị Vô Tình nắm cầm dưới, nôn mửa không được.

Ước chừng một chén trà thời gian, Thanh Y nhú chặt mày dần dần giãn ra, hơi thở cũng vững vàng rất nhiều. Ước chừng hai canh giờ, Thanh Y sốt cũng lui. Vô Tình lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Vô Tình cũng mệt mỏi cả một ngày, lúc này mới an tâm, ôm lấy Thanh Y, ngủ thật say.

Vô Tình chuyển lúc tỉnh, lim dim vuốt bên người, lại sờ soạng vào khoảng không, Vô Tình cả kinh, người cũng hoàn toàn tỉnh. Vội ngồi xuống, mọi nơi tìm kiếm.

Thanh Y ngồi ở phía trước cửa sổ, chỉ khoác một thanh sam, trần trụi hai chân như là phần mài chạm ngọc, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bên ngoài một gốc cây hoa mai, cây mai kia mới vừa trổ nụ, tỏa ra một chút hương thơm, hoa mai di động, lịch sự tao nhã như một mỹ nhân.

“Thanh Y!” Vô Tình vội kêu, “Mau tới đây, cẩn thận cảm lạnh!”

Thanh Y quay đầu lại, thắm đạm cười, “Ngữ Hi, chớ tiếp tục bức ta.”

Khàn khàn thanh âm mang theo một ít mới lạ, giống như lâu không nói, có thể nghe vào Vô Tình trong tai, giống như sấm sét giữa trời quang.

“Ngươi... Ngươi có thể nói chuyện sao?” Vô Tình vừa mừng vừa sợ.

Thanh Y sờ sờ yết hầu, “Thuốc rất hữu hiệu.”

“Thật tốt, thật tốt...” Vô Tình bôn qua, ôm lấy hần, không ngớt thanh âm đều đang run rẩy, cơ hồ như là khóc.

Thật lâu sau, Thanh Y trầm mặc ôm hần, ánh mắt lại mê ly nhìn ngoài cửa sổ.

“Thanh Y...”

“Kêu ca ca ta.” Thanh Y khinh nhẹ vỗ về lưng của hắn.

“Vì cái gì? Ta không cần!” Vô Tình giống như dự cảm nhận được cái gì, dùng sức lắc đầu, bốc đồng, thất thường ôm thật chặt hắn, giống như như vậy, có thể lưu lại Thanh Y, cả đời.

Thanh Y chậm rãi đẩy ra hắn, thần sắc bình tĩnh mà yên lặng, “Ta có thể thử tha thứ đệ đệ của ta, nhưng không thể tha thứ người, trong Biện Lương cung Triệu Ngữ Hi.”

“Thanh Y... Ca... Người... Người muốn gì?!” Vô Tình đáy lòng, dâng lên một loại dự cảm bất tường, cuống quýt đi giữ chặt tay Thanh Y, bị Thanh Y hất ra.

“Ca!” Thanh âm của Vô Tình, dẫn theo ba phần khản cầu cùng khóc nức nở.

Thanh Y thăm đạm cười, “Ta muốn quay về Tru Thiên Giáo.”

“Không được!” Vô Tình giống cái nhâm tính hài tử, trong khoảnh khắc bị vứt bỏ, ngoài mạnh trong yếu bá đạo khóc rống.

“Ta nên trở về.” Thanh Y lắc đầu, vẫn là mỉm cười.

“Không được! Ca, ca! Người đã nói, người sẽ không không quan tâm ta, người sẽ vĩnh viễn cùng ta cùng một chỗ!!” Vô Tình nắm chặt Thanh Y ống tay áo, khóc không thành tiếng.

Thanh Y tránh khai hắn, “Người còn cảm giác mình có lập trường nói những lời này?”

“Ca!”

“Ta đi rồi, không cần tiếp tục ngăn đón ta, nếu người không muốn ta hận người cả đời.”

Tay Vô Tình giằng co ở giữa không trung, cũng không dám kéo Thanh Y, ngượng ngùng rút tay lại trở về, kêu một tiếng “Ca”, tiếp tục không dám nói.

Thanh Y quay đầu, thở dài một tiếng, “Ta đi rồi, chính người bảo trọng, tự thu xếp ổn thỏa.” Dứt lời, thân hình giống như luôn luôn nhẹ nhàng chim yến, thoáng vài cái, đã vượt ra Thương Ngọc Lâu kia thật cao tường viện.

Vô Tình sợ run, hắn nhìn ngoài cửa sổ, mấy nhánh mai vừa trổ nụ kia, vẫn trong gió lạnh lay động. Chút bất tri bất giác, Vô Tình trên má, lướt qua một hàng nước mắt, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

19. Chương 19

Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tẫn, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Mùa xuân trên núi, tới tựa hồ cũng so với Biện Lương muộn hơn. Đã là tháng hai, trên núi vẫn là vân nhân tễ tán, mai tuyết phiêu hương, đúng là lúc gió lạnh thổi mạnh.

Thanh Y quần áo phong phanh, đứng trong tuyết, thánh khiết như thần tiên.

Trên bờ vai phong phanh gầy yếu của Thanh Y, rơi xuống trong suốt một tầng tuyết, hắn đã tại trong tuyết đứng yên thật lâu.

Thanh Cừ chậm rãi đi đến, nhìn Thanh Y, thở dài, “Người đi đi, Chủ thượng không muốn gặp người.”

“Ta muốn gặp hắn.” Thanh Y lại một lần lặp lại, lời của hắn nhẹ mà an tĩnh, lại kiên định.

Thanh Cừ lắc đầu, “Đã muốn ba ngày, Thanh Y, đi thôi.”

“Ta muốn gặp hắn.”

Thanh Cừ nhìn hắn, trong ánh mắt vừa có thương hại, vừa có cảm khái, “Ta lại đi vào thông truyền một tiếng.”

Trong Tru Thiên Các, ẩm áp như xuân, ủ dột huân hương, rượu ngon như hổ phách, xao động trong chén thạch anh, tay áo tung bay, ca múa thăng bình.

Thân lụa mỏng mỹ nhân tuyệt sắc nửa quỳ bên người Giáo chủ, hết sức mỹ nham. Giáo chủ ngồi ở cao cao loan tọa, rượu ngon mỹ nhân quay quanh hân, nhưng đều là lặng ngắt như tờ. Kia loan tọa quá cao quá xa, thế cho nên, thấy không rõ Giáo chủ diện dung.

Thanh Cừ xuyên qua đàn sáo âm thanh thiên nhiên nhẹ nhàng đi vào Tru Thiên Các, nhỏ giọng cúi người bên chân Giáo Chủ, “Chủ Thượng, Thanh Y còn tại bên ngoài.”

Giáo chủ ngón tay, hầu như không thể nhận ra run lên, “Để cho hân đi.”

“Hân không chịu, hân muốn gặp ngài.”

“Ta không sẽ gặp hân.” Giáo chủ thanh âm như trước lạnh như băng.

“Dạ ” Thanh Cừ cúi thấp đầu, phẳng phất như châm từ chúc cú, “Bên ngoài trời rất lạnh, Thanh Y đã muốn đứng yên thật lâu...”

Giáo chủ thanh âm vừa xao động, vừa nổi giận, gấp đến nỗi cắt đứt Thanh Cừ lời nói, “Tru Thiên Giáo đạo đãi khách, còn cần ta dạy cho người!?”

“Dạ, thuộc hạ an bài hân đến Nghênh Tân Các.”

Giáo chủ trầm ngâm chỉ chốc lát, ” Nghênh Tân Các lâu không người ở, không thỏa đáng, để cho hân ngụ ở Thần Dạ Lâu đi.”

Thanh Cừ ngẩn ra, kia không phải là Giáo chủ tầm cung?” Kia Chủ thượng ngài ở nơi nào?”

Giáo chủ bỗng nhiên một chút, sắc mặt khó chịu, “Nhiều chuyện! Ta liền ở trong Tru Thiên Các, làm sao cũng không đi!”

Thanh Cừ làm sao còn dám nhiều lời, cuống quýt đi xuống an bài.

※※z※※y※※b※※g※※

Trong Thần Dạ Lâu.

Trong lư hương hình con rồng đốt lên ẩm áp thán thú, trong phòng ẩm áp như xuân. Thanh nhã lan hương tỏa khắp ở trong phòng, như ẩn như hiện, Thanh Y thích nhất đó là này lan hương, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy, Giáo chủ đều chiếu cố cẩn thận, Thanh Y khoe miệng, hiện lên lên một nét thoáng hiện cười khê.

“Thanh Y.” Thanh Cừ đi tới.

“Thanh Cừ, Chủ thượng đâu?” Thanh Y cuống quýt nghênh đón.

Thanh Cừ thở dài, quay đầu đi, mỗi ngày, nghênh đón hân đều là Thanh Y ân cần như vậy mong được ánh mắt, để cho hân không biết theo ai.

“Không sao, hân... hân bề bộn nhiều việc...” Thanh Y trong ánh mắt, không che dấu được thất vọng, lời của hân, như đang an ủi Thanh Cừ, lại như đang nói cho chính mình.

“Chủ Thượng... Hân sẽ không đến đây.” Thanh Cừ nhìn ngoài cửa sổ, rất xa Tru Thiên Các, mơ hồ bay tới đàn sáo từng trận.

“Hân biết, ta chờ hân!” Thanh Y vẫn là kiên trì, kia diễn cảm, giống như một cái vô cầu hải tử.

Thanh Cừ một phát bắt được bả vai Thanh Y, có chút đau lòng, có chút kích động, “Đứa ngốc! Rất nhiều việc, không phải người hiểu vậy!”

Thanh Y khó hiểu nhìn hân, “Thanh Cừ? Làm sao vậy?”

Thanh Cừ do dự một chút, chậm rãi buông ra bả vai Thanh Y, “Người không thể tưởng được đi, Giáo chủ rơi xuống vách núi, vốn không còn sinh cơ, không khéo bị nhốt ở vách đá, mặc dù đại nạn không chết, nhưng là thượng thiên vô lộ hạ địa vô môn (trên trời không có đường, dưới đất không có cửa), xan phong ẩm lộ (ăn gió uống sương), bách vu vô nại (trăm phần bất đắc dĩ), chỉ phải bắt cận nhân gian yên hỏa, lại không nghĩ

trong lúc vô tình tìm thấy thần công yếu pháp, luyện được Thiên Cương Thần Công tầng thứ bảy, chẳng những có thể bằng hư ngự phong (dựa vào hư không, cưỡi gió), lại càng không gì kiêng kỵ, hiện giờ, đó là cưới vợ sinh con, làm nam kia nữ chi hoan, cũng không sợ phá công.” Dứt lời, Thanh Cừ tự giễu cười, “Từ ngày đó, Giáo chủ đó là tính tình đại biến, trở nên hoang dâm tham hoan, không để ý tới chính sự. Thanh Y, người vẫn không rõ sao? Đừng ngu muội nữa.”

Thanh Y sắc mặt nháy mắt trắng bệch, chính là hấn vẫn là gương cười, “Thanh Cừ, hấn nên giận ta, là ta thiếu chút nữa hại chết hấn, hấn tự nhiên sẽ đối với ta thất vọng, ” Thanh Y giống như một cái làm sai sự hài tử, ngưng ngưng giải thích, lại có mắt mắt, “Ngay cả ta đều hận không thể giết chính mình, ngay cả chính mình, thiếu chút nữa, cũng vô pháp tha thứ chính mình...”

“Thanh Y!” Thanh Cừ nhìn không được, thậm chí có vài phần tức giận, hấn là trong giáo, tối thẳng thắn, tối nhâm tính, cũng là tối thảo nhân thích, đáng giá thổ lộ tình cảm bằng hữu.

“Người còn bận việc của người đi, đừng tốn thời gian ở đây, ta rất tốt, thật sự, không cần theo giúp ta.” Thanh Y miễn cưỡng cười vui.

“Đứa ngốc!” Thanh Cừ gấp đến độ dậm chân, “Có chuyện, không biết nên không nói cho người biết.”

Thanh Y vẫn mỉm cười, “Thanh Cừ còn có nói không nên lời nói?”

Thanh Cừ thở dài, “Hôm nay, Tây Hạ Quốc Bình Nam quận chúa tiến đến cầu hôn.”

“Bình Nam quận chúa?”

“Kia quận chúa cũng không phải là nuôi ở khuê phòng tự thủy giai nhân, nàng mười lăm tuổi mặc giáp ra trận; mười sáu tuổi liền chấp chương binh quyền; mười bảy tuổi thốt lên lời hào hùng, muốn một phát bình nam, đại thống thiên hạ; mười tám tuổi được sắc phong làm Bình Nam quận chúa; mười chín tuổi tham dự chính sự, mấy hoàng tử bị nàng đùa bỡn trong tay, nếu không phải nàng xem thượng Giáo chủ, một lòng gả cho, chỉ sợ tiếp qua hai năm, Tây Hạ ngôi vị hoàng đế cũng là nàng vật trong bàn tay.”

“Giáo chủ... đáp ứng rồi sao?” Thanh Y thanh âm cơ hồ run rẩy.

Thanh Cừ do dự chốc lát, “Tháng sau ngày bảy, đó là ngày hoàng đạo.”

Thanh Y trong tay Cửu Long Thanh Ngọc Bích rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Tháng hai, xuân hàn se lạnh.

Thanh Y một mực đợi, chính là Thanh Cừ nhìn ra được, hấn chờ không yên, chờ bất an.

Mấy ngày xuống dưới, trà không nhớ cơm không nghĩ, cơ hồ gầy một vòng, ban đầu xiêm y đều có vẻ rộng, gió mạnh thổi qua, giống như khóa lại bên trong gầy yếu thiên hạ kia đều phải theo gió tan.

Thanh Cừ không dám nói, nhưng hấn nhìn ra được, Thanh Y cơ hồ hàng đêm không ngủ, nhìn ngoài cửa sổ rất xa Tru Thiên Các, ánh trăng bạc chiếu vào trên mặt hấn, giống như khóc.

Tháng ba.

Hoa đào sinh chồi mới, hoa đón xuân hoa cũng mở ra rực rỡ, cỏ cây tươi tốt, tràn đầy sức sống. Luôn luôn tịch mịch Tru Thiên Giáo, nơi chốn giảng đèn kết hoa, ngay cả trên cành mai, đều cột lại màu đỏ lửa. Nhất phái vui mừng, Thanh Y sắc mặt lại một ngày thật là một ngày trắng bệch.

Hấn vẫn đang đợi, đợi sẽ có một ngày, một giấc chiêm bao tỉnh lại, còn có thể chứng kiến Giáo chủ mỉm cười, kia là một loại sủng nịch, chỉ thuộc về một mình hấn mỉm cười, Thanh Y thề, khi đó, hấn nhất định phải rõ ràng nói cho Giáo chủ, ta yêu người; hấn hi vọng, có một ngày, Giáo chủ có thể xuất hiện ở trước mặt hấn, điểm lấy mũi hấn, thân mật nói, “Tiểu sỏ qua, bất quá là cùng người vui đùa thôi.” Thanh Y nghĩ, tới khi đó, nhất định không cùng hấn dối, lập tức nhào vào ngực của hấn, tiếp tục không buông ra.

Chính là Giáo chủ không có.

Cao Tông Kiến Viêm nguyên niên mồng bảy tháng ba.

Đình Hợi năm, cầm tinh chúc Long, bính ngọ nguyệt, bính tuất nhật.

Ngày thích hợp thành thân lấy vợ, kỵ khai trương chặt cây.

Tiếng chiêng trống phá lệ vui mừng, chung quanh đầy tiếng pháo, châu bội đình đương, tiếng thiếu nữ hoan hô cùng lên thán nhiên phần hưởng.

Thanh Y sắc mặt, chưa bao giờ như thế tái nhợt.

“Thanh Y!” Thanh Cừ lo lắng nhìn hấn.

“Thanh Cừ, ta muốn gặp Giáo chủ!”

“Thanh Y! Đừng hồ nháo!”

“Ta không hồ nháo, thật sự không hồ nháo!” Thanh Y thanh âm của cơ hồ là khẩn cầu, “Ta chỉ nhìn hấn một cái, rất xa nhìn hấn một cái, xong ta sẽ đi!”

Thanh Cừ giật mình, thở dài một tiếng, “Si nhân, si nhân...”

Rất xa trên trăm đàn, Giáo chủ một thân hồng y, hồng đến chói mắt.

Thanh Y chưa bao giờ thấy qua hấn mặc đồ đỏ, trong ấn tượng của hấn, Giáo chủ chỉ mặc huyền y, đen của trầm mặc.

Chợt đột nhiên, Thanh Y cảm thấy được, lạnh quá, tịch mịch thê lương.

Giáo chủ bên người cái kia nhỏ gầy nữ tử, là tân nương của hấn, bọn hấn thật sự rất xứng đôi. Thanh Y đột nhiên cảm thấy được, chính mình bị bài trừ ra ngoài cuộc sống của Giáo chủ, có lẽ, mình mới là người ngoài cuộc đầu...

Thanh Cừ nhìn thấy Thanh Y sắc mặt, hết sức nhỏ yếu ợt phảng phất muốn theo gió mất đi, vội vươn tay dìu hấn, chính là còn chưa chạm được quần áo của hấn, Thanh Y đã muốn phun ra một ngụm tiên huyết, nhuộm đỏ vạt áo...

“Thanh Y!” Thanh Cừ cực kỳ hoảng sợ.

“Ta không sao, ta không sao.” Thanh Y lắc lắc thủ, thần sắc lại thống khổ.

“Thanh Y...”

“Thanh Cừ, cảm ơn người, ta phải đi, có lẽ, ta sớm nên rời đi...” Thanh Y bóng lưng ở trong gió rét, lạnh run.

“Người đi đâu?!” Thanh Cừ vội hỏi.

“Là ta phụ hấn trước, không trách hấn, ta nên đi tìm hấn, cho dù theo hấn đi, cũng là cả một đời, Phong...” Thanh Y thanh âm giống như nỉ non, ngọt ngào thê lương.

Thanh Cừ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bóng lưng hấn rời đi, trong nháy mắt, nước mắt mơ hồ ánh mắt.

20. Chương 20

Đêm hôm đó, Tru Thiên Giáo phi thường náo nhiệt. Tửu trì phiêu hương, Giáo chủ say, khách say, ngay cả Thanh Cừ cũng say...

Đêm hôm đó, ánh trăng phá lệ sáng tỏ.

Thanh Cừ đứng ở Thần Dạ Lâu phía trước cửa sổ, trên bàn, kia mai đoạn vỡ Cửu Long Thanh Ngọc Bích, giống như Thanh Y dĩ nhiên tàn phá không chịu nổi trái tim.

Đột nhiên, Thanh Cừ khóc, khóc không thành tiếng.

Thanh Cừ chẳng biết lúc nào, phục ở trên bàn ngủ thật say, lại chẳng biết lúc nào, giật mình tỉnh. Ngoài cửa sổ, dĩ nhiên trăng đã về tây.

Thanh Cừ thấy một bóng người, quần áo hồng y, lại tịch tịch thăm thiết, hần đứng ở phía trước cửa sổ, nắm thật chắc kia thoát phá Cửu Long Thanh Ngọc Bích. Tuy rằng nhìn không thấy mặt hần, nhưng Thanh Cừ biết, đó là Giáo chủ.

“Chủ Thượng.”

Giáo chủ thoảng như không nghe thấy, vẫn xem trong tay ngọc bích, ánh trăng chiếu vào, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thanh Cừ im lặng nhìn thấy hần, đang định nhỏ giọng thối lui, lại bị Giáo chủ gọi lại, “Người đứng lại.”

“Chủ Thượng.” Thanh Cừ vội cúi đầu hành lễ.

“Theo giúp ta một hồi.”

Thanh Cừ ngẩn ra, vội ngẩng đầu, hần chưa bao giờ thấy qua như vậy yếu ớt Giáo chủ, kia là một loại bi ai, thâm trầm như khóc.

Ánh trăng vẫn là tịch tịch, thật lâu sau, im lặng chỉ nghe thấy thanh âm gió phật qua.

Thanh Cừ cắn cắn môi, vẫn là nhịn không được, nơm nớp lo sợ hỏi một câu, “Chủ thượng vì sao phải bức Thanh Y đi?”

Trầm mặc, ngay tại Thanh Cừ nghĩ đến Giáo chủ không có trả lời thời gian, lại nghe thấy một tiếng sâu kín thở dài, “Ta không thể không làm như vậy.”

“Vì cái gì? Ngài không thương hần?!” Thanh Cừ vừa vội vừa sợ, trong đầu vì Thanh Y bất bình.

“Không thương?” Giáo chủ nở nụ cười, cười đến buồn bã, “Yêu khắc cốt minh tâm, làm sao có thể không thương?! Nếu một năm trước, ta hận không thể cắt đứt chân của hần, đem hần cả đời khóa vào trong ngực, cả đời, không cho hần rời đi nửa bước!”

“Chỉ là một năm? Ngài sẽ không thương hần sao? Là ngài bức hần đi!” Thanh Cừ mau nói mau ngừng rồi, ý thức được chính mình thất thố trước kia, đáy lòng trong lời nói đã muốn buột miệng nói ra. Không khỏi, thẳng dọ ra một thân mồ hôi lạnh, cúi đầu không dám nói nữa.

Giáo chủ lại chưa trách cứ hần, chính là thở dài một tiếng, “Người không rõ sao, hần là nhi tử của ta, là thân sinh nhi tử của ta!”

Thanh Cừ không dám nói thêm nữa nói, trầm mặc cúi đầu.

Giáo chủ lại nở nụ cười, cười đến bình thản, “Thanh Cừ, không sao, nên nói cái gì cứ nói đi, ta không trách người, theo giúp ta nói chuyện đi, ta trong lòng khó chịu.”

“Chủ Thượng...”

Giáo chủ nắm thật chắc kia vỡ vụn ngọc bích, kia thoát phá góc cạnh cơ hồ chui vào trong lòng của hần.

“Chủ Thượng, ” Thanh Cừ giống như châm từ chúc câu, “Thuộc hạ ngu kiến, này thế tục luân lý lẽ giáo trời buột, bất quá là hò hét này ngu dân thôn phụ, Chủ thượng làm gì chú ý này?”

“Ta tự nhiên không thêm để ý, chính là Thanh Y không được, ” Giáo chủ lắc đầu, “Kiều Diễm từng theo ta nói, hần không muốn Thanh Y bị chôn sống bức tử ở trong Tru Thiên Giáo. Ta nghĩ thông, không thể bởi vì ta ích kỷ bá đạo, làm cho Thanh Y cùng đường. Cho nên, ta tình nguyện thả hần, người biết không? Lòng, đã sớm cùng Thanh Y gắt gao giao cùng một chỗ, Thanh Y đi rồi, thật sự sẽ đem ta xé thành mảnh nhỏ...”

Thanh Cừ bĩu môi, “Giáo chủ nói quá thâm ảo, Thanh Cừ là không hiểu, vì cái gì? Rõ ràng Chủ thượng ngài thiết tình yêu Thanh Y, Thanh Y cũng yêu được ngài không thể tự kèm chế, vì cái gì phải lẫn nhau tra tấn, phải rơi vào cái mê mê thăm thăm kết cục này?”

Giáo chủ cả người run lên, trong tay ngọc bích cơ hồ chần chừ không xong, “Người nói cái gì?”

“Ta nói các người đều thiết tình yêu nhau, tội gì lẫn nhau tra tấn...”

“Người nói hẩn yêu ta?!”

“Kia còn giả?”

“Thực sự?” Giáo chủ nửa tin nửa ngờ nhìn hẩn, cũng thần tình chờ đợi.

Thanh Cừ tức giận đến dậm chân, “Chủ Thượng của ta, người cho Thanh Y là vì ai, không xa ngàn dặm theo Biện Lương gấp gấp trở về? Người cho Thanh Y là vì ai, trong gió rét đứng tròn một đêm? Người cho Thanh Y là vì cái gì, trong tiệc cưới của người vô cùng đau khổ đi xa chân trời?”

Đột nhiên, Thanh Cừ bả vai bị Giáo chủ nắm chặt, nhanh được cơ hồ khảm tiến Thanh Cừ bả vai. Thanh Cừ chưa bao giờ thấy qua Giáo chủ sắc mặt như thế tái nhợt, không khỏi kinh hãi nói không ra lời.

“Hẩn đi nơi nào sao? Hẩn đi đâu?!” Giáo chủ thanh âm của run rẩy lợi hại.

“Ta... Ta không biết...”

“Hẩn lúc sắp đi không nói sao?!”

“Không... Không có, thật không có.” Thanh Cừ bị Giáo chủ sắc mặt sợ hãi.

“Người suy nghĩ một chút nữa! Ta phải tìm được hẩn! Ta nhất định phải tìm được hẩn!!”

Thanh Cừ nhú mày, “Tựa hồ chỉ nói một câu, là hẩn phụ ngài trước, không trách ngài, nên đi tìm ngài, đó là theo ngài đi, cho dù là cả đời này...”

“Hẩn lời này là có ý gì?!”

“Thanh Cừ không biết.”

Giáo chủ đại ra nhìn trên mặt đất Cửu Long Thanh Ngọc Bích, một giọt lệ rơi trên mặt đất, vang vang có tiếng.

“Chủ Thượng...” Thanh Cừ lần đầu tiên thấy Giáo chủ nước mắt, dọa ngây người, thật lâu sau, không phải nói cái gì.

Giáo chủ nhẹ nhàng buông ra hẩn, lão đảo đi ra ngoài.

“Chủ Thượng...”

Giáo chủ nhẹ nhàng khoát tay, “Ta muốn đi tìm hẩn.”

“Ngài đi đâu tìm?” Thanh Cừ gấp đến độ dậm chân.

Giáo chủ nở nụ cười, cười đến im lặng, “Hẩn không phải nói, muốn theo ta cả đời, ta liền cả đời đi tìm hẩn...”

Giáo chủ chỉ biết là, trước bốn tuổi, Thanh Y là ở tại Lạc Hoa sơn trang.

Khi đó, chính mình vẫn là Lạc Hoa sơn trang con rể ở rể, mặc kệ hẩn cùng với Lạc Hoa sơn trang Đại tiểu thư, Thanh Y mẫu thân có hay không hữu tình, nên làm vẫn là làm. Khi đó Thanh Y, vẫn chỉ là cái nho nhỏ hài tử, mỗi lần Giáo chủ đến Lạc Hoa sơn trang, hẩn luôn ghé vào Giáo chủ trên người không chịu xuống dưới, giống một con vô vĩ hùng nhỏ (gấu koala). Cái kia nho nhỏ bảo bối, là người thứ nhất chạm được Giáo chủ đầy lòng mềm mại cùng ôn nhu, khi đó, Giáo chủ liền âm thầm tính toán, coi như Lạc Hoa sơn trang cùng mình vướng mắc ân oán, cũng không có thể tổn thương tới nhi tử của mình, cái kia nho nhỏ bảo bối...

Giáo chủ không ngờ rằng chính là, khi hẩn trở về, Thanh Y đã bị đưa đi. Thanh Y mẫu thân, ưỡn lên thật to bụng, đối với chính mình nhe răng cười, kia xấu xa bộ dáng làm cho người ta buồn nôn. Chính là Giáo chủ vẫn là tha nàng tánh mạng, gần bởi vì đứa bé trong bụng của nàng, Thanh Y mất, đa đa thiếu thiếu, hài tử kia coi như là cái ký thác.

Thanh Y ở phổ phường đầu đường lưu lạc bảy năm, chịu nhiều đau khổ, thẳng đến mười tuổi mới bị cơ duyên xảo hợp thu vào trong Tru Thiên Giáo. Khi đó, hình dạng của hẩn đã muốn thay đổi, không còn là

cái kia tròn tròn trắng trắng tiểu nhục cầu, hần trở nên gầy, trở nên cao, thoát tính trẻ con, thay vào thanh lệ cùng ôn hòa. Nhiều năm như vậy, gặp lại lại không nhận thức, hoặc là, đây cũng là vô duyên đi. Giáo chủ tự giấu cười, bỗng nhiên, Giáo chủ cảm thấy được thể lương, thiên hạ to lớn, làm sao còn có nơi cho Thanh Y dung thân? Là chính mình bức hần đi, chính là làm sao, có năng lực cấp Thanh Y một nơi che thân?!

Phong trần mệt mỏi, Giáo chủ mạn vô mục đích cơ hồ đi khắp toàn bộ nơi trong trí nhớ, cho dù là Lạc Hoa sơn trang hiện giờ sớm san thành bình địa; này Giang Bắc phổ phường đầu đường nơi chốn đều là pha tạp cùng hỗn loạn, thảm họa chiến tranh liên miên; đến cuối cùng, Giáo chủ không thể không tìm đến Biện Lương hoàng cung.

Chính là Giáo chủ lại một lần thất vọng rồi.

21. Chương 21

Giáo chủ mạn vô mục đích cơ hồ đi khắp toàn bộ nơi trong trí nhớ, cho dù là Lạc Hoa sơn trang hiện giờ sớm san thành bình địa; này Giang Bắc phổ phường đầu đường nơi chốn đều là pha tạp cùng hỗn loạn, thảm họa chiến tranh liên miên; đến cuối cùng, Giáo chủ không thể không tìm đến Biện Lương hoàng cung.

Chính là Giáo chủ lại một lần thất vọng rồi.

Khi Vô Tình nghe nói Thanh Y mất tích tin tức thì hoảng sợ, vẻ mặt lo lắng lập tức xông tới, Giáo chủ không tiếng động thở dài, cái loại này diễn cảm sẽ không làm giả, nhưng nếu là Thanh Y ngay cả nơi này đều không tới, vậy hần sẽ đi nơi nào? Một loại sợ hãi cùng thảm đạm dự cảm khiến Giáo chủ hết sức bất an.

Vô Tình nhìn qua trưởng thành, cũng thành thực rất nhiều. Chính là một lát, hần liền yên tĩnh trở lại, trầm giọng phân phó nghiêm thiếp hoàng bang, phái ra đại nội thị vệ chung quanh điều tra nghe ngóng, đồng thời gọi người dâng trà, tiếp đón Giáo chủ an tọa, trang nghiêm dĩ nhiên là chủ nhân bộ dáng.

Bích thanh là hảo trà, dâng lên nhẹ hương khí, chính là Giáo chủ lại thường không ra hương vị. Giáo chủ không yên lòng nhìn ngoài cửa sổ, trong tay chén trà va chạm ra trong chảo mà có tiết tấu âm thanh.

“Thanh Y... Ca của ta trước khi đi, đã nói gì?” Vô Tình nhíu chặt mày.

“Hần chỉ nói một câu, là hần phụ ta trước, không trách ta, nên đi tìm ta, muốn theo ta đi, cho dù là cả đời...” Đột nhiên, Giáo chủ thần sắc cứng ngắc lại, trong tay trà tràn nháy mắt rơi trên mặt đất, vỡ nát.

“Làm sao vậy?!” Vô Tình vội truy vấn.

“Ta biết hần đi đâu...” Giáo chủ lẩm bẩm nói, trong mắt, lắng đọng lại ra một tia khổ sở, một tia hối hận.

Trên Mộ Nham Phong.

Trên đỉnh mây khói lượn lờ, giống như tiên cảnh.

Thanh Y đứng ở trước ngọn núi, trong mắt lệ quang đã muốn khô.

Thanh Y cười khổ, hần đột nhiên nhớ tới rất nhiều rất nhiều, nhớ tới nhiều năm qua, chưa từng nhớ lại ác mộng.

Đó là thời gian ở Lạc Hoa sơn trang, khi đó, Lạc Hoa sơn trang bị Giáo chủ diệt môn.

Thanh Y vẫn nhớ rõ mẫu thân bộ dạng, tóc tai bù xù, hai mắt đỏ đậm chỉ còn lại có thù hận, mẫu thân một mực ép hần.

“Thần nhi, quỳ xuống, thề.” Mẫu thân sắc mặt bình tĩnh mà lãnh mạc.

Thanh Y thuận theo quỳ xuống.

“Ta không cho người nhấc lại phụ thân người, người không có phụ thân, nhớ kỹ, Triệu Phong là cừu nhân của người. Đời này, không cho người tái kêu phụ thân!!”

“Chính là, nương...”

Đột nhiên, mẫu thân nở nụ cười, cười đến thật dữ tợn, thật đáng sợ, từ môi của mẫu thân, nói ra những chữ ác độc, “Thần nhi, người thương hấn sao?”

Thanh Y ủy khuất cúi đầu, “Hấn là Thần nhi phụ thân.”

“Vậy người nhớ kỹ, nương nguyên rửa hấn, người cũng thế, nếu người dám cùng hấn nhận thức nhau, thì hấn sẽ chết trong tay người!”

Thanh Y lộ vẻ sầu thảm cười, thật là lời nguyên rửa ác độc, còn hơn cái kia ngoan độc lời thề, Thanh Y tình nguyện chết chính là mình.

Có lẽ, lời nguyên rửa thật sự ứng nghiệm. Giáo chủ vì hấn, từ nơi này rơi xuống. Sau đó, người Giáo chủ yêu hấn đã không còn, mà sống sót, là một người vô tình lãnh mạng vứt bỏ Thanh Y.

Thanh Y một mực nghĩ, tình yêu của Giáo chủ đối với hấn, có phải hay không lưu lại dưới đáy Mộ Nham Phong? Nếu là vậy, Thanh Y liền đi theo, cả một đời, không bao giờ ... cùng hấn tách ra nữa...

“Thanh Y.” Một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Thanh Y còn chưa kịp quay đầu lại, đại huyết trên người đã bị che.

Một thanh kiếm để ngang trên cổ của hấn, cầm kiếm nam tử cười đến sáng lạn, “Thanh Y, đã lâu không gặp.”

“Minh Chiêu thái tử?!” Thanh Y cả kinh.

Minh Chiêu cười ha ha, “Có lẽ, rất nhanh, người nên xưng ta là Thiên Vu.” (Thiên Vu: tên hiệu vua Hung Nô)

“Người buông hấn ra!” Một cái thanh âm quen thuộc, kinh hãi Thanh Y cả người run lên.

“Giáo chủ?” Minh Chiêu nheo mắt lại, cười đến tính trước kỹ càng, “Hoặc là nói, nghĩa phụ?”

“Triệu Minh Chiêu! Người buông ca!” Vô Tình cũng tới, hỗn hển.

“Buông hấn? Tự nhiên có thể, chính là người thiếu ta, có phải hay không nên trả lại cho ta?”

Vô Tình cắn chặt răng, “Bất quá là chính là Đại Tổng giang sơn, người cần, cầm đi là được!”

Minh Chiêu nhìn hấn, tựa hồ tâm tình thực khoái trá, “Biểu đệ, người nói ta còn có thể tin người sao?”

Vô Tình giận dữ, “Người rút cuộc muốn như thế nào?!”

“Đây là chiếu thư, người ký tên.” Dứt lời, từ trong lòng ngực xuất ra một phần minh hoàng quyền thư, ném qua.

Vô Tình mở ra, sắc mặt một trận trở nên trắng, cái này hiệp ước, chẳng những là cắt đất hơn mười quận, còn muốn chém giết hết Tổng Triều trung thần lương tướng, còn có tự hủy Trường Thành!!

“Có ký hay không tất cả biểu đệ quyết định.” Minh Chiêu kiêu ngạo đứng ở Thanh Y trên cổ lướt qua, mang ra một chuỗi nhọt nhọt vết thương.

“Dừng tay! Ta ký tên!” Vô Tình vội la lên.

Minh Chiêu cười đắc ý, toại tức lại quay đầu nhìn Giáo chủ, “Lưu trữ người, thủy chung đều là đại họa.”

Giáo chủ nhìn hấn, khuôn mặt lạnh lùng.

“Người tự vẫn đi, ” Minh Chiêu kiêu, như có như không ở Thanh Y bên cạnh chạy, “Từ đỉnh Mộ Nham Phong rơi xuống, người có thể không chết, ta đây muốn nhìn một cái, nếu đâm một lỗ vào tim người, người hay không còn sống lại đâu?”

Giáo chủ thậm chí không do dự, từ trong tay áo lấy ra một chủy thủ nhỏ nhỏ, kia lưỡi dao nổi xanh tím sáng bóng, cũng sắc bén phi thường.

“Không!” Thanh Y khóc, “Không được, ta không cho người chết!”

Giáo chủ nhìn hắn, trong ánh mắt kia, bao hàm rất nhiều.

“Không! Cầu người, cầu người, không cần!” Thanh Y khóc đến thê lương bi ai, “Người muốn như thế nào mắng ta đánh ta đều hảo, cầu người đừng như vậy tra tấn ta!”

“Thần nhi.” Giáo chủ thở dài.

Thanh Y cả người run lên, hắn biết, Giáo chủ như vậy gọi hắn, ý tứ là cái gì. Thanh Y run rẩy mấp máy lên môi, “Muốn ta... Gọi người cha sao?”

“Có lẽ chúng ta sớm không nên trốn tránh.”

“Cha...” Thanh Y thăm đậm mỉm cười, “Cha...”

“Kêu cha xong rồi, người cũng nên không tiếc nuối!” Minh Chiêu khó dần nổi thức giục, “Mau đi!”

Giáo chủ chậm rãi gơ lên chủy thủ, để vị trí trái tim.

“Cha!”

Tay Giáo chủ ngừng trong chốc lát.

Thanh Y cười đến lộ vẻ sầu thảm, nước mắt chảy xuống trên hai gò má tái nhợt, “Người vì ta chết qua một lần, cho dù đại giới là người không còn yêu ta, này đại giới quá đau, Thần nhi rút cuộc đảm đương không nổi, cha, vô luận như thế nào cũng tốt, cầu người, đừng không quan tâm ta, Thần nhi sẽ không bá đạo, sẽ không tiếp tục tùy hứng, chỉ cầu người không cần tiếp tục vứt bỏ ta, tối thiểu, chia một ít tình yêu cho ta, được không?”

“Thần nhi...” Lần đầu tiên, Giáo chủ đứng là nghẹn ngào không nói nên lời, đau lòng khó chịu. Một chốc kia, Giáo chủ chỉ muốn đem hắn ôm vào trong lòng, hảo hảo đau, hảo hảo yêu, không bao giờ muốn buông tay.

Minh Chiêu đắc ý nhìn Giáo chủ, hắn thích nhất loại cảm giác này, đem một đầu sư tử bức tiến tuyệt lộ khoái cảm cùng thành tựu.

Chợt đột nhiên, hắn bản năng cảm thấy được, tựa hồ có gì đó không thích hợp, bỗng nhiên quay đầu, lại thấy Thanh Y phun ra một ngụm tiên huyết.

Minh Chiêu cả kinh, Thanh Y đúng là không tiếc bị thương thân mình cường ngạnh phá tan huyết đạo?! Minh Chiêu cuống quýt đi bắt hắn, lại bắt vào khoảng không, chỉ nhìn thấy Thanh Y giống một con phi nhạn nhẹ nhàng, nhảy xuống vạn trượng vách núi.

Minh Chiêu không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt hắc y chợt lóe, Giáo chủ đã muốn đi theo nhảy xuống.

“Ca!” Minh Chiêu chỉ nghe thấy Vô Tình thất kinh kêu sợ hãi.

Minh Chiêu đột nhiên nở nụ cười, Giáo chủ lần này hắn phải chết không thể nghi ngờ! Như vậy kết cục, tuy nói không phải là kịch bản của mình, coi như là trăm sông đổ về một biển.

Đột nhiên, hắn thấy Vô Tình khoe miệng, vẽ ra một nét thoáng hiện khinh miệt cùng xem thường.

Minh Chiêu kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy trước ngực một mảnh đỏ thẫm. Nơi ngực, cắm một phen chủy thủ bạc, trên chuôi chủy thủ kia, có khắc “Tru Thiên” hai chữ.

Minh Chiêu thậm chí không biết, Giáo chủ khi nào đem thanh chủy thủ cắm vào lồng ngực của mình, chính là, hắn không còn có cơ hội suy nghĩ cẩn thận. Minh Chiêu ngã vào trên đỉnh Mộ Nham Phong, chết không nhắm mắt. Trên mặt, còn mang theo vẻ kinh ngạc chưa kịp mất đi.

22. Chương 22

Thanh Y tiếp tục khi tỉnh lại, cảm thấy được thực an tâm thật ấm áp.

“Tỉnh?” Một thanh âm quen thuộc, nháy mắt, khiến Thanh Y giật mình.

“Làm sao vậy? Làm sao khó chịu?” Một bàn tay to ấm áp phủ ở ngực Thanh Y, ấm áp nội lực chậm rãi rót vào trước ngực Thanh Y.

“Chủ Thượng...” Thanh Y thì thào nhìn hắc, thoáng như cảnh trong mơ.

Giáo chủ nhẹ nhàng hôn lên môi của hắc, “Kêu cha...”

“Ồ...” Thanh âm của Thanh Y bị ngăn ở trong cổ họng.

Ngân nga mà triền miên hôn, giống như hấp thu cực lực thơm ngọt. Thẳng đến Thanh Y ngực nội thương mơ hồ làm đau, có chút thở không nổi, Giáo chủ mới buông hắc ra.

Thanh Y ôm lấy hông của hắc, nhắc đầu chôn ở trong lòng Giáo chủ, trong lòng giống sủi một con thỏ nhỏ, thùng thùng khiêu không ngừng.

“Thần nhi.” Giáo chủ một lần một lần vuốt mái tóc dài của hắc, động tác kia, ôn nhu cơ hồ hóa nhất trì xuân thủy.

“Ta nghĩ đến người không thương ta.” Thanh Y rầu rĩ nói.

“Đứa ngốc.”

“Ngài rút cuộc xem ta là ai?” Thanh Y cố lấy dũng khí, hỏi ra luôn luôn chôn dưới đáy lòng trong lời nói.

“Hài tử của ta.” Giáo chủ trong ánh mắt dẫn theo ba phần bốn cột.

Cúi đầu Thanh Y nhưng không có chứng kiến, thân thể hắc run nhẹ hạ xuống, sương mù phủ đầy mắt Thanh Y.

“Người là hài tử của ta, sự thật này không cách nào thay đổi, tội gì trốn tránh?” Giáo chủ từng cái vỗ về Thanh Y.

“Ta... Ta biết...” Thanh Y dẫn theo nghẹn ngào.

“Thần nhi cũng là phụ thân chí ái tình nhân.”

Thanh Y kinh ngạc ngẩng đầu, ngoài dự kiến, nhìn thấy là Giáo chủ nồng đậm ý cười.

Thanh Y lúc này mới chợt hiểu ra, thẹn quá hoá giận, từng cái đánh vào ngực Giáo chủ, giận dữ cắn bả vai hắc.

Giáo chủ cười đến gian trá, “Hay là Thần nhi muốn ăn ta?”

Thanh Y cắn một hồi, mới buông lỏng ra, bĩu môi lầm bầm, “Ai muốn ăn người?”

“Người không ăn?” Giáo chủ bốn cột nhìn của hắc, “Người không ăn nhưng ta muốn ăn.” Dứt lời, liền đem Thanh Y ôm ở trong ngực, cởi đi quần áo phong phanh của hắc.

“Đừng, không cần...” Thanh Y hoảng vội giãy giụa, “Vạn nhất có người...”

“Thần nhi đừng sợ, nơi này không sẽ có người tới.”

Thanh Y ngẩn ra, này mới tới kịp đánh giá tình cảnh của chính mình.

Ước chừng là trong một sơn động, cũng không tính âm u, bốn vách tường chạm rồng lộ ra nhất trụ trụ màu vàng sáng, trong góc là một sơn tuyến, đỉnh đỉnh đang đang đánh vào trơn bóng tảng đá mặt đất, khinh giòn êm tai.

“Đây là nơi nào?” Thanh Y thôi thôi Giáo chủ.

“Vách đá trên Mộ Nham Phong.”

Thanh Y lúc này mới nhớ tới, là Giáo chủ đi theo chính mình nhảy xuống Mộ Nham Phong, không khỏi, kinh ra một đầu mồ hôi lạnh. Cuống quít ban qua Giáo chủ, tinh tế điều tra, thẳng đến không có ở Giáo chủ trên người tìm được một cái miệng vết thương, mới chậm khẩu khí.

“Không sao, ” Giáo chủ cười đem Thanh Y ôm ở trong ngực, “Nơi này là nơi táng thân của Nghiễm Thành Tử, tính ra, cũng là có duyên.”

“Nghiễm Thành Tử?” Thanh Y ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

“Là Thiên Cương thần công thủy tổ, cũng coi như tổ sư của ta.” Giáo chủ ôm lấy Thanh Y, đi đến trước thạch bích, phía trên, dùng chữ triện viết rõ ràng, là Nghiễm Thành Tử bút tích.

“Hắn luyện đến Thiên Cương thần công tầng thứ bảy, không già không chết. Sống quá lâu, thấy rất thấu, ngay cả sống sót tình cảm mãnh liệt cùng vương bản cũng không có, cho nên, hắn ở trong này chấm dứt tánh mạng của mình.”

Thanh Y thở dài, “Hắn cũng thật là người đáng buồn.”

Giáo chủ lại cười, “Nhân quả tuần hoàn, ai cũng nói không chính xác, nếu không phải hắn này tự tay ghi chép Thiên Cương thần công tầng thứ bảy, ta thế nào nhiều lần thoát chết?”

Thanh Y nhớ tới lần đó, Giáo chủ từ trên đỉnh Mộ Nham Phong nhảy xuống, dọa đến tâm đều thất lại, cuống quít bắt lấy cánh tay hắn, “Ngày ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết.”

“Cũng không có cái gì, ta theo đỉnh núi ngã xuống tới, bị một thân cây nứa kéo, cứu ta một mạng, sau lại, ta trần trọc ở trên vách đá tìm được thạch động này, tạm thời dung thân.”

Giáo chủ khinh miêu đạm tả, lại nghe được Thanh Y một thân mồ hôi lạnh, Thanh Y biết, sự tình quyết không phải nhẹ như vậy, Giáo chủ trọng thương, ngã xuống vực sâu vạn trượng, bị nhốt ở trên vách đá, không có lương thực không có thuốc men, không biết đã ăn bao nhiêu đau khổ?! Thanh Y ôm chặt hắn, nước mắt lại tràn ra tới.

Giáo chủ lau nước mắt hắn, “Tại sao lại khóc? Giống tiểu nha đầu.”

Thanh Y cuống quít lau khô nước mắt, “Ai khóc?”

“Hảo hảo, Thần nhi không khóc.” Giáo chủ cười nói, đem hắn ôm vào trong ngực.

Thanh Y tựa tại Giáo chủ trong lòng, ngơ ngác nhìn thấy Nghiễm Thành Tử trên thạch bích bút tích, sâu kín thở dài, “Nghiễm Thành Tử tiền bối coi như là bị thần công kia hại chết, cha, người luyện đến tầng thứ bảy, không biết là phúc hay họa?”

Giáo chủ vỗ về Thanh Y, “Cái loại này cao xử bất thắng hàn tịch mịch thâm đạm đích xác sẽ bức điên một cao thủ, nhưng ta sẽ không.”

“Vì cái gì?” Thanh Y khó hiểu.

Giáo chủ ôm hắn, “Hải tử gốc, ta có người a.”

“Nhân sinh bất quá trăm năm, ta chết đi đâu?”

“Ta đây cũng không còn ý nghĩa sống sót.”

“Không được nói vậy!” Thanh Y cuống quít che miệng của hắn.

Giáo chủ cười, đem tay Thanh Y hợp ở trong lòng bàn tay, “Ta còn có một cái không thể không luyện thần công kia lý do.”

“Cái gì?” Thanh Y cong lên miệng, một cổ tử chưa xót, “Phải a, luyện hoàn thần công, cho dù có nam nữ chi hoan, cũng không sợ phá công.”

Giáo chủ buồn cười, “Tiểu bình dấm chua, luyện hoàn thần công, liền có thể trường sanh bất lão, da thịt máu đều là thuốc hay, có thể cứu người.”

Thanh Y đột nhiên nhớ tới Giáo chủ cho hắn thuốc trị vết hằn, kia hoàn hảo thẩm thuốc, mang theo huyết tinh hơi thở, cũng đem Thanh Y theo Quỷ Môn quan kéo lại.

Thanh Y sợ run thật lâu sau, nghẹn ngào, nhào vào Giáo chủ trong lòng, khóc không thành tiếng.

Ra Mộ Nham Phong, một đường đi chậm.

Đúng là đầu xuân hảo tiết.

Thanh Y tựa tại Giáo chủ trước người, một đường đi chậm.

Con đường này, là đi hướng Tru Thiên Giáo. Càng gần, Thanh Y tâm càng không an ổn.

Thanh Y ngồi ở trên yên ngựa trước người Giáo chủ, ánh mắt nhưng có chút do dự cùng bất an.

“Làm sao vậy?” Giáo chủ để sát vào hắn, ngửi mùi thơm trên tóc hắn.

Thanh Y đột nhiên giãy dụa, “Ta muốn xuống ngựa!”

“Làm cái gì!” Giáo chủ cuống quýt ghì chặt ngựa, gắt gao ôm ở Thanh Y, “Chớ lộn xộn, ngã thì làm sao bây giờ!”

“Mệt chết đi, nghỉ ngơi một chút được không?” Thanh Y cầu xin nhìn hắn.

“Mệt?” Giáo chủ nheo mắt lại, “Không biết tiểu mèo lười nào giờ Tỵ mới dậy, buổi trưa mới vừa dùng qua cơm, chỉ giờ Mùi liền nghỉ ngơi hai lần, hiện tại ngay cả giờ thân cũng chưa tới, mệt cái gì?”

“Không cần!” Thanh Y xấu hổ đẩy ra cánh tay Giáo chủ, nhảy xuống ngựa, đứng ở trên đường không chịu đi tiếp.

Giáo chủ bản sắc mặt, “Thần nhi, không được tùy hứng!”

Thanh Y cong lên miệng, cúi đầu nhìn mình đầu ngón chân, “Không đi sẽ không đi! Muốn về chính người quay về.”

“Thần nhi, ta còn có chuyện quan trọng, không rảnh ở trong này hao tổn.” Giáo chủ nhíu mày. Sáng sớm hôm nay, nhìn thấy Thanh Cừ huyết vụ tản, cái loại này tín hiệu, chỉ có trong giáo có đại sự liên quan đến tồn vong, mới có thể thả ra.

Thanh Y đột nhiên cảm thấy được ủy khuất, rống lớn, “Mọi chuyện đều là chuyện quan trọng, chính là ta không quan trọng!”

“Thanh Y!” Giáo chủ quát chói tai, vươn tay, “Hiện tại, lên ngựa, hoặc là, người muốn cho ta đem người ném ở chỗ này!”

Thanh Y cắn chặt môi, im lặng.

Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, thúc mạnh ngựa, mã tuyết trần mà đi.

Thanh Y nhìn thấy một ít lộ bụi mù, nước mắt nháy mắt tràn đầy con ngươi, hắn cuống quýt đuổi theo, làm sao truy qua Giáo chủ thiên lý danh câu? Mắt thấy con ngựa kia không thấy bóng dáng, cảm giác sợ hãi nháy mắt tràn ngập tim Thanh Y, Thanh Y ngồi xổm góc tường, cúi đầu vào cánh tay, khóc không thành tiếng.

Vì cái gì? Vì cái gì hắn nhất định phải quay về Tru Thiên Giáo? Hắn vẫn là không bỏ xuống được trong giáo mỹ quyền đẹp như hoa? Mặc dù Thanh Y một lần lần tự nói với mình, không cần tùy hứng, không cần bá đạo như vậy, mới có thể ở trong lòng Giáo chủ lưu lại nhỡ nhai, liền thỏa mãn, Giáo chủ không phải người mà một mình hắn có thể độc hưởng, chính là, càng tới gần Tru Thiên Giáo, nhớ tới Bình Nam quận chúa, nhớ tới những nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi kia, Thanh Y cảm thấy rất tự ti, chỉ có cái loại này bất phàm nữ nhân mới xứng đứng ở bên cạnh hắn, chính mình lại tính là cái gì? Cho dù có Giáo chủ hứa hẹn, cho dù biết Giáo chủ yêu chính mình, chính là Thanh Y vẫn là không xác định, hắn sợ, hắn một mực trốn tránh, hắn thậm chí hi vọng con đường này vĩnh viễn đi không đến cuối, chỉ có mình và Giáo chủ, hai người. Cách Tru Thiên Giáo càng gần, Thanh Y càng sợ, mình ở trong Giáo tính là cái gì? Giáo chủ công tử? Hay là thuộc hạ Thanh Y, hay là xem như luyện đồng?

Có lẽ, chính mình thật sự yêu cầu nhiều lắm, khiến Giáo chủ mệt mỏi. Thanh Y nước mắt theo giữa kẽ tay chảy xuống, hắt một lần lần mắng mình, có thể lưu ở bên cạnh hắn, mình còn có cái gì chưa đủ?! Có lẽ, đây cũng là chính mình lòng tham trừng phạt, Thanh Y khóc không thành tiếng một lần một lần thì thảo, “Người trở về, người trở về, cha, ta không tùy hứng, không bá đạo, không bao giờ nữa...”

23. Chương 23

Trong giáo quả thật có đại sự xảy ra.

Thanh Cừ liền ở cửa thành, chờ lòng nóng như lửa đốt.

Giáo chủ ném xuống roi ngựa, “Chuyện gì?”

“Thuộc hạ tham kiến Chủ Thượng!”

“Có việc mau nói.” Giáo chủ nhớ lấy Thanh Y, rõ ràng không có quá nhiều kiên nhẫn.

Thanh Cừ do dự chỉ chốc lát, “Là phu nhân.”

Giáo chủ nhíu mày, “Nàng lại làm cái gì?”

“Phu nhân thừa dịp Chủ thượng đi vắng, thiết yến khoản đãi trong giáo trọng thần, ở trong rượu kê đơn.”

Giáo chủ cười lạnh, “Nuôi không các người, một chút thủ đoạn, cũng giấu diếm được các người?”

Thanh Cừ cúi đầu, “Phu nhân ban thưởng rượu, thuộc hạ không dám chối từ.”

“Cái gì độc?”

“Tấn công phần.”

Giáo chủ nhíu mày, “Nàng muốn làm cái gì?”

“Phu nhân đã mang binh vây quanh Tru Thiên Giáo, tự xưng Giáo chủ, bức Chu Y bỏn hãn thần phục, bằng không, hai canh giờ liền giết một người, Lam Y, Dạ Ẩn cùng Kích Thần đã muốn...” Nói xong, Thanh Cừ đôi mắt đã đỏ.

Giáo chủ phiên thân lên ngựa, quay đầu lại phân phó một câu, “Người đến tây nhai trong thành, chiếu cố Thanh Y, chờ ta trở lại.” Dứt lời, kỵ mã tuyệt trần mà đi.

Thanh Cừ tìm được Thanh Y thời gian, hắn đang lui ở trong góc, hai tròng mắt đỏ bừng, đáng thương làm cho đau lòng người.

Thanh Cừ cuống quýt kéo hắn, “Tổ tông của ta, người muốn đông lạnh bệnh sao?!”

Thanh Y nhìn thấy hắn, đột nhiên, nhào vào trong lòng Thanh Cừ, khóc không thành tiếng.

Thanh Cừ thở dài, vội vàng cởi đại sam, bọc lấy hắn, dẫn hắn vào khách điểm, muốn phòng hảo hạng, an bài hắn ngủ lại, chính là Thanh Y một đêm, đều chưa từng nhắm mắt.

Ngày hôm sau, Thanh Cừ bưng cháo cơm, Thanh Y một ngụm cũng không có nuốt xuống, Thanh Cừ vừa vội tức giận, hồng liên tục mang uống, buộc hắn đã uống vài ngụm, bắt quá một lát, lại ói ra. Tới buổi chiều, lại bắt đầu sốt. Thanh Cừ cuống quýt tìm đến đại phu, nói là nội thương, ban đầu ở Mộ Nham Phong, Thanh Y liều mạng nội lực, phá tan huyết đạo, kia vốn là cực kỳ hung hiểm chuyện tình, bị thương phổi, tâm thường phổ phường lang băm nào trị được?

Thầy thuốc kia qua loa khai phát hãn tán nhiệt thuốc, cũng càng uống càng bệnh, hai ngày xuống dưới, Thanh Y gây một vòng, ngay cả sắc mặt đều tái nhợt tiền tuy.

Thanh Cừ lo lắng, nhưng cố tình vô kế khả thi. May mà chính là, ngày thứ ba, Giáo chủ phong trần một mồi đã trở lại, ngay cả mặt cũng không kịp lau một phen, vội vàng vào phòng Thanh Y.

Thanh Y sắc mặt tái nhợt, sợ lạnh rúc vào trong đệm chăn, đáng thương giống một con mèo nhỏ vừa mất mẫu thân.

Giáo chủ cuống quýt ôm lấy hán, bắt tay để trên lưng hán. Thiên Cương thần công là Chí Dương thần công, chỉ chốc lát, Thanh Y chậm rãi mở to mắt, thấy Giáo chủ, nhất thời rơi lệ đầy mặt, cầm lấy Giáo chủ ồng tay áo không chịu rời lỏng.

Giáo chủ nhẹ giọng hồng đến, “Đoạn đường này bụi lớn, rất bẩn, buông tay.”

Thanh Y sợ hãi nhìn thấy hán, chậm rãi buông ra, một đôi mắt to bất an lưu luyến ở trên người hán.

Giáo chủ xoa xoa hán tóc, “Ngủ một hồi.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Thanh Y sợ hãi nhìn lên Giáo chủ bóng lưng rời đi, kêu sợ hãi một tiếng “Không!”, hốt ha hốt hoảng đi chân trần xuống giường, gắt gao nắm chặt Giáo chủ vạt áo, vấp được một cái lão đảo, hung hăng ngã trên mặt đất, bả vai đau đến cơ hồ cần vỡ vụn, trong mắt sương mù dày đặc, vẫn là gắt gao lôi kéo Giáo chủ không buông tay.

Giáo chủ cuống quýt ôm hán, đem hán ổn định ở trên giường, rút ra áo, chỉ thấy đầu vai sưng thành một mảnh, Giáo chủ vội nhẹ nhàng nhu, lại là đau lòng lại là buồn bực, quát, “Người làm cái gì?”

“Người đừng đi.” Thanh Y khóc, dúi đầu vào vạt áo Giáo chủ.

Giáo chủ nhất thời cảm thấy được, trước ngực ướt một mảnh. Giáo chủ từng cái vỗ Thanh Y phía sau lưng, thở dài, “Người rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Ta... Ta không tùy hứng, cũng không náo loạn, người đừng không quan tâm ta.” Thanh Y khóc thút thít không thôi.

Giáo chủ lại là tức giận lại là buồn cười, ban lên Thanh Y bả vai, để cho hán nhìn thẳng lên chính mình, “Thần nhi, nhìn mắt ta.”

Thanh Y ngẩng đầu, một đôi mắt to sưng đỏ đặc tượng con thỏ.

“Mới vài ngày, như thế nào gây thành dạng này?” Giáo chủ thở dài.

Thanh Y cúi đầu không nói.

“Người rốt cuộc có tâm sự gì?”

“Không... Thật sự không...”

“Nói thật!”

“Ta...” Thanh Y dùng sức cắn môi.

“Nói cho ta biết.” Giáo chủ duỗi ngón vỗ về môi Thanh Y.

“Ta...” Thanh Y thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy, “Ta... Ta nói người sẽ chán ghét ta...”

Giáo chủ nhượng mày, “Không nói ta sẽ đi.”

“Đừng!” Thanh Y cuống quýt bắt lấy Giáo chủ tay áo, châu lệ dục hoa mắt, “Ta... Ta muốn cùng người cùng một chỗ...”

“Ân?” Giáo chủ khó hiểu nhìn của hán.

“Ta... Ta không muốn người trở về.”

Giáo chủ giật mình chỉ chốc lát, kinh khê thở dài, vỗ về Thanh Y tóc mềm, “Hài tử ngốc.”

“Cha, ngài đừng nóng giận, ta biết ta sai lầm rồi, ta không nên như vậy tùy hứng, lần tới, không bao giờ nữa.”

“Không cái gì?”

“Không... Sẽ không ăn nữa quận chúa dấm chua...” Thanh Y hận không thể dúi đầu vào dưới cái gối.

Giáo chủ trong tròng mắt, dặng ra nhợt nhạt ý cười, “Thật sự không ăn giấm?”

“Thật sự.” Thanh Y nức nở nói.

“Ta nghe không được.” Giáo chủ ác chất nhìn hấn.

Thanh Y nước mắt lướt qua hai gò má, đau lòng khó sống, một trận nghẹn ngào, cơ hồ nói không ra lời.

“Người nghĩ rằng ta quay về Tru Thiên Giáo nhìn nàng?” Giáo chủ ôn nhu hỏi, nhẹ nhàng đem Thanh Y ôm ở trong ngực, phủ đi hấn nước mắt.

Thanh Y nghi hoặc nhìn hấn.

Giáo chủ thở dài, vỗ nhẹ nhẹ của hấn, “Ngủ đi, ta ở nơi này, không đi.”

Thanh Y vốn là thể yếu tiền tuy, lần này, lại càng thoát lực, ngã trong lòng Giáo chủ, không bao lâu, liền ngủ.

Giáo chủ vỗ về Thanh Y, trăm cảm xúc lẫn lộn. Đây yếu ớt hài tử, là chính mình hòa tan hấn ngăn cách, để cho hấn trắng trợn bại lộ tại chính mình nóng bỏng tình ý, để cho hấn đem hết thấy đều cho mình, ý lại chính mình. Hấn là như thế mẫn cảm, như thể yếu ớt, hiện giờ ngay cả cuối cùng một tầng bảo hộ xác cũng không có, một chút gió thổi cỏ lay, đủ để thương tổn Thanh Y kia vốn là nơm nớp lo sợ trái tim, nếu là ngay cả mình cũng không sủng ái hấn yêu hấn, chỉ sợ Thanh Y sẽ bị hấn nước mắt của mình chìm chết đuối.

Giáo chủ thở dài, lúc này là chính mình sợ ý, trong Tru Thiên Giáo, lưu lại rất nhiều bi thương, Thanh Y không muốn lại đi đối mặt, đây là không hề nghi ngờ. Thanh Y là một thiện lương ẩn nhẫn hài tử, tuy rằng hấn sẽ không nói cái gì, sẽ không đi phản kháng cái gì, nhưng là ủy khuất hấn sẽ khoét lên tim Giáo chủ, rất đau.

Giáo chủ đột nhiên nghĩ, nếu là có thể cùng hấn một lần nữa bắt đầu, có lẽ Thanh Y sẽ càng vui vẻ hơn?

24. Chương 24

Ngày hôm sau, Thanh Y khi tỉnh lại, nhưng không thấy Giáo chủ.

Thanh Y không kịp phủ thêm áo ngoài, vội vàng奔 ra khỏi phòng.

Trong phòng, trong vườn, trong hành lang, làm sao đều không có Giáo chủ thân ảnh, thậm chí trong chuông ngựa, Giáo chủ tọa kỵ cũng không thấy bóng dáng.

Thanh Y sợ hãi cực kỳ, hấn cả người đều phát run, phảng phất từ đầu đổ xuống một chậu nước đá, Thanh Y cuống quýt hướng ra phía ngoài chạy tới, vừa vận cùng vừa trở về Thanh Cừ đựng phải.

Thanh Cừ vỗ vỗ đất, than thở oán hận, “Điểm tâm cũng chưa ăn, người đâu ra sức lực lớn như vậy?”

“Chủ thượng đâu?” Thanh Y sắc mặt tái nhợt.

“Chủ Thượng? Trở về.” Thanh Cừ nói đương nhiên.

“Hấn trở về?” Thanh Y trong nháy mắt, có chút thất thần.

“Làm sao vậy?” Thanh Cừ sờ sờ cái trán hấn, “Sốt lui.”

“Không có việc gì, ” Thanh Y gượng cười, dấu đi đáy lòng đau xót, “Chúng ta cũng cần phải trở về.”

“Không cần không cần, Chủ thượng nói người sẽ không cần tiếp tục quay về Tru Thiên Giáo.”

Thanh Y nhất thời cảm thấy được, đáy lòng run lên, “Vì cái gì?”

“Chủ thượng tựa hồ nói người không nên tiếp tục quay về nơi đó.”

Thanh Y sắc mặt trắng bệch, hần dùng sức cắn môi, trong miệng nổi lên chua sót mùi vị.

“Thanh Y! Thanh Y!” Thanh Cừ lo lắng nâng dậy hần, “Người môi phả, đừng cắn!”

Thanh Y biểu tình tựa hồ đang khóc.

“Thanh Y! Người chớ suy nghĩ lung tung!” Thanh Cừ vội la lên.

“Ta ngay cả tiến Tru Thiên Giáo tư cách cũng không có sao?” Thanh Y nở nụ cười, lại cười đến buồn bã.

“Không phải...”

“Phải a, hần có phu nhân, nói không chừng mấy năm tiếp theo, còn có hài tử, nữ nhi hợp bầy, hầu hạ dưới gối, ta lại tính cái gì đâu...”

Thanh Cừ lo lắng nhìn của hần, vừa vội vừa giận, nhiều lần, tựa hồ muốn nói gì, lại do dự hồi lâu, cũng không nói gì.

Thanh Y nghiêng đầu sang chỗ khác, đề xuống lên lệ, “Ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Thanh Cừ đành phải gạt đầu một cách máy móc.

Thanh Y cảm thấy được, trong lòng có một thanh độn đao qua lại cát mài, đau đến khó nhịn, khi hần khép lại cửa phòng một chốc kia, chỉ cảm thấy thiên hôn hoa mắt, Thanh Y một đầu té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Chạng vạng khi tỉnh lại, lại phát hiện, bên người chính là Giáo chủ.

Thanh Y ngay cả khóc rống đều không dám khóc rống, là chính mình nói qua sẽ không tiếp tục tùy hứng, sẽ không ăn nữa dám chua, cố nén lệ, ngăn một cái suy yếu tươi cười, “Cha.”

Giáo chủ nhìn thấy hần thật lâu sau, đau lòng lau gò má gầy yếu của hần, “Như thế nào lại ngắt xi?”

“Không có việc gì, thật sự không có việc gì.”

Giáo chủ vỗ về mái tóc dài của hần, “Ta dẫn theo linh chi thảo lại đây, đang sắc tại bên ngoài, ta bưng vào.”

Thanh Y nhu thuận gạt đầu, nhìn thấy Giáo chủ thân ảnh biến mất ở ngoài cửa, rốt cuộc nén không được nước mắt.

“Thanh Y.” Thanh Cừ thò đầu ra theo cửa sổ trở mình tiến vào.

Thanh Y cuống quýt lau nước mắt.

Thanh Cừ ủ rũ cúi đầu, “Thanh Y, ta thực xin lỗi người, người đánh ta đi.”

“Đánh người?” Thanh Y khó hiểu nhìn hần.

“Ta nói Giáo chủ không cho người quay về Tru Thiên Giáo, là ta lừa gạt người.”

Thanh Y con người ảm đạm xuống dưới.

Thanh Cừ cuống quýt giải thích, “Không phải, người đừng trách ta, là Giáo chủ hần bức ta nói như vậy, ta cũng thân bất do kỷ!”

“Hần bức người hống ta? Vì cái gì?”

Thanh Cừ giống nhất con tiểu cầu cầu làm chuyện xấu, ngay cả cái lỗ tai đều cúi, “Giáo chủ hần nói hần đi xem phu nhân, người lại còn nói không ăn giấm, hần tức giận, cố ý chọc người...”

Thanh Y sắc mặt nhất thời chuyển nhiều mây, “Hần là cố ý?!”

Thanh Cừ ngẩn ra, “Người còn không biết sao? Giáo chủ phu nhân... Không, là Bình Nam quận chúa thừa dịp Giáo chủ đi vắng, muốn cướp Giáo chủ vị, bị Giáo chủ khu trừ, sáng sớm hôm nay, trời còn chưa sáng Giáo chủ trở về trong Tru Thiên Giáo, nói là giải tán Tru Thiên Giáo, nguyện ý làm nhân văn dã hạc hần tự nhiên không giữ, không muốn đi, vẫn còn muốn tìm cơ hội kiến công lập nghiệp, Giáo chủ khiến cho Tổng

Triều hoàng để thu đi làm dưới trướng, ta là tới với người cáo biệt.” Thanh Cừ cười đến rất vui vẻ, “Ta sớm muốn đi Giang Nam nhìn xem kia bên hồ Tây Tử, yên liễu thành bích tú lệ cảnh đẹp!”

“Thần nhi, ” môn chi lập một tiếng mở ra, Giáo chủ bưng chén thuốc đi tới, “Tối giờ uống thuốc rồi.”

Một cái đại gối đầu bay tới trước mặt, Giáo chủ khó khăn lắm tránh thoát.

“Biến đi ra, biến đi!” Thanh Y cầm lấy bôi trần biều bồn, một bên không đầu không đuôi ném qua, một bên buồn bực nói.

Giáo chủ vừa nghiêng đầu, thấy Thanh Cừ đang tính toán từ cửa sổ lén lút nhảy ra, lập tức rõ ràng, nghiêng rằng nghiêng lợi quát một tiếng “Thanh Cừ!” Dọa đến Thanh Cừ chạy so với con thỏ còn nhanh, chuyển mắt không thấy bóng dáng.

Thanh Y ném ra cuối cùng một cái chén, nổi giận đùng đùng, “Kêu Thanh Cừ làm cái gì! Còn muốn giận chó đánh mèo ai?!”

Giáo chủ vội cười làm lành đem hân ôm ở trong ngực, “Ta sai lầm rồi vẫn không được sao?”

“Tránh ra! Đừng để ý tới ta!” Thanh Y cái miệng nhỏ nhắn đều có thể quả bình đầu.

Giáo chủ xấu lắm ôm Thanh Y, “Tru Thiên Giáo đều tan, người không quan tâm ta ta nhưng muốn ăn ngủ đầu đường.”

Thanh Y nhìn hân, sắc mặt rất cuộc không căng thẳng, xì một tiếng bật cười.

Giáo chủ ôm hân, không đầu không đuôi loạn thân một trận.

“Tránh ra!” Thanh Y đẩy hân ra.

Giáo chủ lại ở bên cạnh hân, trên mặt băng sơn, khó được hiện ra một nét thoáng hiện ai oán thần sắc, quả thật buồn cười.

Thanh Y bĩu môi, tự nhiên biết hân muốn làm cái gì, không tự giác nói lỏng phản kháng bàn tay.

Giáo chủ hôn nhẹ hân, “Thần nhi của ta tối ngoan!”

“Lần tới không được tiếp tục gạt ta!”

“Hảo.” Giáo chủ nhẹ nhàng cắn lên cổ của hân, ý loạn tình mê.

“Không được rồi đi ta!”

“Thành.”

“Phải nghe lời ta!”

“Không thành vấn đề.”

“Mang ta đi Giang Nam, ta muốn xem bên hồ Tây Tử yên liễu.”

“Có thể.” Giáo chủ ôm eo hân, tay tham tiến tiết y (áo lót), thuận miệng đáp, sau đó, làm sao còn nghe được cái gì?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thanh Y, hiện ra một nét thoáng hiện bốn cột, “Sau này ta đều phải ở bên trên!”

“Được...” Nói xong, Giáo chủ liền hối hận.

“Người đáp ứng rồi?” Thanh Y nhìn hân, ý cười doanh doanh.

Giáo chủ sắc mặt đen một nửa, “Ta không có.”

“Người đáp ứng rồi.”

“Kia không tính.”

Thanh Y thương lượng nhìn hân, “Nếu không một nửa, người ngày chẵn, ta ngày lẻ?”

“Không có khả năng!” Giáo chủ nghiêng răng nghiêng lợi.

Thanh Y lui lui cổ, vẫn chưa từ bỏ ý định, “Tối thiểu hôm nay...”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Giáo chủ bỏ nhào vào Thanh Y, ngăn chặn mọi anh đào của hắn.

Thanh Y vẫn hàm hàm hồ hồ than thở, “Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tiểu nữ nhân mới nói không giữ lời...”

“Làm tiểu nữ nhân cũng không cho người ở trên!” Giáo chủ nói như đinh đóng cột.

25. Chương 25

Kiểm Viêm năm thứ hai, Tru Thiên Giáo danh tiếng lấy lòng một đêm biến mất.

Cùng năm, Khiết Đan Vương chết, Đại hoàng tử Hoàn Nhan Thịnh kế vị, sửa quốc hiệu là Kim, xưng Kim Thái tông.

Mùa thu ừng năm, Tây Hạ Vương mất. Tam vương tử kế vị.

Năm tới, Bình Nam quận chúa gả cho Tống Triều Cao Tông, xưng Đức Hiền hoàng hậu.

Từ đó, thế kiềng ba chân.

Lại là một năm xuân.

Giang Nam.

Bên hồ Tây Tử, yên liễu lả lướt.

Giang Nam vùng sông nước, phá lệ xinh đẹp tuyệt trần.

Hoa đào nghiêng, màu xanh hoa cỏ nhân nhân. Trước phòng dòng suối nhỏ cùng hoa kính, chậm rãi đi vào giấc mộng. Nho nhỏ thôn trấn, bờ ruộng dọc ngang, gà chó cùng nghe thấy, các nữ hài tử giống như nơi này thanh tú, một đám thanh lệ động lòng người, nhuyễn nhuyễn nông ngữ ôn nhu khoan khoái động lòng người.

Kiều Diễm nhìn xem ngoài cửa sổ, đã là mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà ánh lên thiên không một mảnh phấn kết.

Cửa gỗ khẽ mở, Kiều Diễm nghe thấy quen thuộc tiếng bước chân, khóe miệng dâng lên một nét thoáng hiện cười ôn nhu.

“Ta đã trở về.” Đông Nha đi tới.

“Hảo muộn, đồ ăn đều phải lạnh.”

Đông Nha tay giơ lên tỏ hoang, “Thấy cái này, đuổi theo mất công phu.”

Kiều Diễm mím môi cười, “Bên dòng suối măng mới vừa mọc, rất non, ngày mai măng nấu tỏ hoang, đỡ phải người nào đó luôn oán hận chỉ ăn rau xanh, còn hơn cả điều.” Kiều Diễm cố ý đem chữ điều kia đọc rất nặng.

Đông Nha ngón tay trạc cái trán hắn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Mấy ngày hôm trước người mỗi ngày làm khổ qua, tuyệt đối là cố ý!”

Kiều Diễm mang sang đồ ăn, bĩu môi, “Muốn ăn hay không.”

Đông Nha nhìn thấy lại là một mâm xanh xanh khổ qua, mày đều nhú, “Như vậy lại là cái này?”

“Vậy người muốn ăn cái gì?” Kiều Diễm cười xấu xa.

“Ngày hôm qua có chim trĩ đâu?”

“Ta nấu rồi.”

“Làm sao? Đừng nói một mình người ăn xong rồi!”

Nhìn thấy Đông Nha bộ dáng gấp gáp, Kiều Diễm buồn cười, ngón tay nhỏ dài trạc trạc Đông Nha cái trán, “Trêu người thôi!” Dứt lời mang sang một cái cái hũ, mở nắp ra, hương khí xông vào mũi.

Đông Nha trều khuyệt khuyệt, khăn cấp cầm đũa liền trạc qua, bị Kiều Diễm ngăn lại, cười nói, “Gấp cái gì?”

“Ta chết đói.”

“Đợi, ” Kiều Diễm đem cái hũ cất vào trong rổ, đưa cho hắn, “Hôm nay cách vách tựa hồ có người mới chuyển đến, đêm nay sợ là không có nhà bếp, đem cái này trước đưa qua cho người ta.”

Đông Nha gật gật đầu, tiếp nhận rổ, trước khi đi, còn nhớ hỏi một câu, “Nếu không ta trước lưu một chén xuống dưới?”

Kiều Diễm buồn cười, “Sớm cho người để lại, ở trong nồi còn nóng, mèo tham!”

Đông Nha gật gật đầu, cười hắc hắc, luôn luôn lạnh như băng sắc mặt ngăm đen, khó được nổi lên một nét thoáng hiện đỏ bừng.

Hoa kính sơ tà, sáu trục thanh thanh.

Vườn không lớn, lại bố trí lịch sự tao nhã, có câu là hoa kính bất tăng duyên khách tảo, bông môn lệnh thủy vi quân khai, Đông Nha cười thầm, xem ra này hàng xóm mới cũng là người tao nhã.

Khê gõ cửa gỗ, chỉ nghe thấy bên trong vang lên một tiếng thanh thanh ứng trả. Một lát, cửa mở, bốn mắt đụng vào nhau, hai người đều sửng sốt.

“Là người?”

“Là người?” Hai người trăm miệng một lời.

“Thần nhi, ai tới sao?” Trong phòng, vang lên một cái thanh âm quen thuộc.

Thanh Y hiểu ý cười, “Cha, là cố nhân.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong>